Chương 261: Kỵ Binh Đối Với Kỵ Binh (2000 vạn phiếu cộng canh)

Giữa trưa ngày 25 tháng 7.

Trên máy bay ném bom hạng nặng B24 số hiệu 501 của Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm quân Ant, âm thanh của quan sát viên đột nhiên vang lên trong kênh liên lạc nội bộ.

“Này, thiếu tá, tôi thấy trên mặt đất có bụi mù, thoạt nhìn giống như là đội kỵ binh đang tiến công."

“Cậu chắc chắn không phải là đội xe bọc thép sao?"

“Không phải, bụi mù của đội xe bọc thép không mỏng như vậy, quan trọng nhất là, tôi nhìn thấy thứ giống như kiến bò trên thảo nguyên, tôi cho rằng đó không phải xe tăng, không, tuyệt đối không phải xe tăng."

Thiếu tá Ivan, cơ trưởng, cầm tấm bản đồ bên cạnh lên nhìn rồi nói: "Nếu tôi đoán không sai, hiện tại chúng ta đang bay trên thảo nguyên Nam Ant, gần đây lục quân hình như phát hiện kỵ binh ở trên thảo nguyên Nam Ant rất hữu dụng nên lại bắt đầu dùng binh chủng này."

Pháo thủ ném bom trầm mặc vài giây, lại nói: "Hiện tại hướng bay của chúng ta hẳn là từ hướng tây sang hướng đông đúng không?"

“Đúng vậy."

“Vậy kỵ binh phía dưới đang xuất phát về hướng đông bắc, đội hình chiến đấu. Lực lượng kỵ binh của chúng ta cũng hành quân như vậy sao?"

Thiếu tá Ivan cau mày, nhìn chằm chằm tấm bản đồ. Tuy trên bản đồ của anh cũng có vẽ đường bay, nhưng đây là anh dựa vào phương hướng bay của máy bay và đồng hồ đo để ước tính.

Tuyến đường này gần như chắc chắn là không chính xác, chỉ có thể chỉ ra đại khái vị trí hiện tại của máy bay.

Vì vậy thiếu tá Ivan hỏi trong kênh liên lạc nội bộ: "Hoa tiêu! Bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

Hoa tiêu lập tức trả lời: "Trên không thảo nguyên Nam Ant."

“Tôi biết! Nhìn cảnh sắc phía dưới là biết. Ý tôi là hỏi vị trí cụ thể!"

Hoa tiêu có nhiều thiết bị hơn, có thể xác định vị trí của máy bay chính xác hơn.

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, hoa tiêu báo cáo: "Chúng ta đang ở vị trí cách Yeisk khoảng 100 km về phía tây, rất nhanh sẽ bay đến trên không Yeisk."

Lông mày thiếu tá Ivan nhíu lại, anh mở bộ đàm, gọi vào đội hình: "Cơ trưởng dẫn đội đối chiếu thông tin bay, dựa theo số liệu trên đồng hồ đo của chúng ta, chúng ta đang ở phía tây Yeisk một trăm cây số, tọa độ - mời các anh dựa theo số hiệu chiến thuật báo cáo số liệu đo lường tính toán của mình."

Sau khi nói xong, các máy bay trong đội hình bắt đầu báo cáo vị trí mà họ dựa vào đồng hồ đo của mình để tính toán, cách này có thể tránh được việc lệch hướng do sai số của đồng hồ đo.

Một phút sau, thiếu tá Ivan xác định, mình đang ở gần bộ đội của tướng Rokossovsky.

Vì thế anh ra lệnh cho điện báo viên (Máy bay chỉ huy đội hình ném bom hạng nặng có mang theo đài phát thanh, cũng có điện báo viên): "Gửi điện báo cho Tập đoàn quân cơ động số 1 của tướng Rokossovsky, hỏi xem bọn họ có đơn vị kỵ binh quy mô lớn nào đang hoạt động hay không."

“Rõ!"

Ngay sau đó, tiếng máy điện báo "lạch cạch lạch cạch" vang lên trong khoang máy bay, át cả tiếng gầm rú của động cơ.

Rất nhanh, điện báo viên báo cáo: "Nhận được hồi âm, tất cả các đơn vị kỵ binh dưới quyền chỉ huy của Tập đoàn quân cơ động số 1 đều đang nghỉ ngơi!"

Thiếu tá Ivan và phi công phụ nhìn nhau.

Lúc này trong kênh liên lạc nội bộ truyền đến tiếng của pháo thủ ném bom: "Quân Prosen có kỵ binh sao? Sao tôi nhớ bọn chúng đã giải tán hết kỵ binh rồi, ngựa đều đưa đến bộ đội hậu cần cả rồi?"

Thiếu tá Ivan: "Nhưng chúng ta vừa nhìn thấy kỵ binh, dựa vào bản đồ tình hình, ở đây chỉ có quân đội do tướng Rokossovsky chỉ huy, kỵ binh của hắn không di chuyển, vậy những kỵ binh này chính là quân Prosen. Bọn chúng hiện tại có thể đang định vòng qua phòng tuyến của tướng Rokossovsky, đánh lén hệ thống vận chuyển phía sau, thậm chí là trận địa pháo binh.

“Điện báo viên, lập tức gửi điện báo cho tướng Rokossovsky!"

Phi công phụ nhắc nhở: "Chúng ta sắp bay đến Yeisk rồi, có lẽ dùng bộ đàm liên lạc sẽ nhanh hơn, điện báo còn phải giải mã."

Thiếu tá Ivan: "Chúng ta không có mật mã liên lạc với lục quân... Chết tiệt, mặc kệ nó! Dùng minh ngữ cũng phải báo cáo tin tức này cho tướng Rokossovsky!"

Nói xong, thiếu tá Ivan bắt đầu điều chỉnh tần số bộ đàm, đồng thời giục điện báo viên: "Nhanh gửi điện báo đi! Hai đường cùng lúc! Bộ đàm chưa chắc đã liên lạc được đâu!"

Thiết bị điện trên B24 đều là sản phẩm của Liên Hiệp Vương Quốc, về lý thuyết đáng tin cậy hơn so với sản phẩm do Ant tự sản xuất. Nhưng chiếc máy bay ném bom số 501 đã tham gia nhiều trận chiến, khi sửa chữa đã thay thế rất nhiều bộ phận do Ant tự sản xuất, nên nó trở nên không đáng tin cậy, bao gồm cả bộ đàm.

Điều chỉnh xong tần số bộ đàm, thiếu tá Ivan lập tức bắt đầu gọi: "Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm gọi Tập đoàn quân cơ động số 1! Có quân tình khẩn cấp! Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm gọi Tập đoàn quân cơ động số 1! Có quân tình khẩn cấp!"

Lặp lại một lần, thiếu tá Ivan đợi một lát, đang định gọi lại thì trong bộ đàm truyền đến một giọng nói: "Tập đoàn quân cơ động số 1 gọi Không đoàn ném bom thứ năm, các anh đã vi phạm kỷ luật liên lạc vô tuyến điện, hy vọng các anh có chuyện đủ quan trọng."

Thiếu tá Ivan mừng rỡ: "Tập đoàn quân cơ động số 1, chúng tôi phát hiện một đội kỵ binh quy mô khá lớn đang bao vây phía bắc của các anh, bao vây phía bắc, đề nghị cẩn thận ứng phó. Nghe rõ xin nhắc lại!"

Để đối phương nhắc lại là để đảm bảo thông tin được truyền đạt chính xác.

Sau một thoáng im lặng ngắn ngủi, trong bộ đàm truyền đến lời nhắc lại: "Các anh phát hiện có một đội kỵ binh quy mô khá lớn đang bao vây phía bắc chúng tôi, nhắc lại xong."

“Chính xác! Chúc các anh may mắn, Tập đoàn quân cơ động số 1! Không đoàn ném bom tầm xa thứ năm kết thúc liên lạc."

“Cảm ơn tình báo của các anh, Tập đoàn quân cơ động số 1 kết thúc liên lạc."

Thiếu tá Ivan thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, phi công phụ ngồi bên cạnh cũng nghe thấy câu trả lời của đối phương qua tai nghe của mình, anh ta nói: "Anh nói xem có khi nào đó là vị tướng lừng danh Rokossovsky không?"

“Không thể nào! Sao tướng Rokossovsky lại tự mình trả lời bộ đàm được! Tôi ngược lại hy vọng là ông ấy, nghe nói sau khi nói chuyện với ông ấy sẽ gặp may mắn, đạn bom vây quanh cũng không bị thương!" Thiếu tá Ivan nói.

Phi công phụ: "Biết đâu lại cho chúng ta gặp được thì sao?"

“Đừng có mơ mộng hão huyền!"

————

Vương Trung đặt tai nghe và ống nói xuống, nhìn Pavlov: "Máy bay ném bom nhìn thấy kỵ binh, đang bao vây phía bắc chúng ta."

Popov kinh hãi: "Quân Prosen còn có kỵ binh? Ý tôi là, ngoài xe ngựa chở quân nhu và lính truyền tin cưỡi ngựa, bọn chúng còn có đơn vị nào sử

dụng ngựa nữa sao?"

Vương Trung: "Ngay cả lính truyền tin người ta cũng dùng xe máy rồi, nói về trình độ cơ giới hóa thì chỉ có Liên Hiệp Vương Quốc mới có thể so sánh với quân Prosen. Lập tức gọi chỉ huy của hai quân đoàn kỵ binh đến đây! Tình hình khẩn cấp."

Pavlov: "Ngoài việc điều động kỵ binh, hay là dùng lực lượng trinh sát bọc thép nhẹ để đánh đuổi bọn chúng?"

Vương Trung: "Không được, thảo nguyên rộng lớn như vậy, lực lượng trinh sát bọc thép nhẹ truy kích kỵ binh sẽ nhanh chóng bị giảm quân số do trục trặc kỹ thuật, thảo nguyên này là thiên đường của kỵ binh. Tôi không biết quân Prosen từ đâu ra kỵ binh, có thể là quân đội của những quốc gia chưa được hợp nhất hoàn toàn, dù sao chúng ta phải điều kỵ binh đi nghênh chiến!

“Mấu chốt không phải là đánh tan bọn chúng, mà là không để bọn chúng đến gần Yeisk, không để bọn chúng phát hiện ra xe tăng của chúng ta là giả."

Lúc này, hai vị tư lệnh quân đoàn kỵ binh lần lượt đến - quân đội của họ đang đóng quân nghỉ ngơi trong thành Yeisk, nên đến rất nhanh.

Vương Trung: "Bây giờ có nhiệm vụ khẩn cấp giao cho các anh! Vừa rồi máy bay ném bom tầm xa của không quân phát hiện có một đội kỵ binh của địch đang chuẩn bị bao vây chúng ta từ phía bắc. Không được để kỵ binh của địch tiếp cận Yeisk, không thể để bọn chúng mang tin tức ra ngoài!"

Nụ cười trên mặt hai vị tư lệnh quân đoàn kỵ binh tắt ngúm, tư lệnh quân đoàn 20, Rodionovich, cau mày: "Tôi cứ tưởng là gọi chúng tôi đến để khen thưởng, kết quả lại là quân tình sao? Nhưng quân Prosen lấy đâu ra kỵ binh? Có phải người trên máy bay nhìn nhầm không?"

Vương Trung lắc đầu: "Phi công không ngại vi phạm mệnh lệnh liên lạc vô tuyến điện để thông báo cho chúng ta, tôi nghĩ hẳn là không sai. Tóm lại, các anh lập tức phái quân, mang theo bộ đàm, đi xem tình hình thế nào! Nếu là lực lượng thiết giáp của địch, lập tức báo cho lực lượng thiết giáp của chúng ta biết để đến chặn đường!"

Rodionovich gật đầu: "Vâng! Hai quân đoàn chúng tôi cùng xuất kích sao?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không, quân địch không có lý do gì chỉ bao vây một phía, biết đâu còn có lực lượng khác bao vây từ phía nam, quân đoàn 21 tiến về phía nam trinh sát. Tôi biết chiến sĩ của các anh đều rất mệt mỏi, ngựa cũng chưa hồi sức, nhưng hiện tại chỉ có thể dựa vào các anh!"

Rodionovich cười nói: "Phong tỏa kỵ binh trinh sát của địch vốn là nhiệm vụ của chúng tôi, coi như là làm lại công việc cũ thôi! Chỉ là chúng tôi không ngờ lại có cơ hội làm lại công việc cũ."

Vương Trung giục: "Vậy thì xuất phát đi!"

Hai vị tư lệnh giơ tay chào theo kiểu quân đội.

————

Trung đoàn trưởng Trung đoàn 1, Sư đoàn 33, Quân đoàn kỵ binh 20, Gorokhov, đích thân dẫn quân xuất phát từ Yeisk, phi nước đại trên thảo nguyên được hai tiếng đồng hồ, từ xa đã nhìn thấy bụi mù bốc lên trên thảo nguyên.

Gorokhov lập tức thúc ngựa chạy lên một ngọn đồi nhỏ, lấy ống nhòm ra quan sát bụi mù. Tham mưu trưởng trung đoàn và tu sĩ cầu nguyện đi theo cũng thúc ngựa chạy lên ngọn đồi, cùng giơ ống nhòm nhìn về phía bụi mù.

Một lát sau, Gorokhov nói: "Tôi cho rằng đó là kỵ binh của địch. Chết tiệt, lúc nhận được mệnh lệnh xuất kích, tôi còn tưởng là tướng Rokossovsky đang đùa chúng tôi. Kết quả thật sự là kỵ binh của địch!"

Tham mưu trưởng vẻ mặt nghiêm túc: "Chúng ta không mang theo trường thương, khi giao chiến với kỵ binh sẽ gặp bất lợi sao?"

Tu sĩ cầu nguyện đi theo càng bi quan hơn: "Đừng nói trường thương, chúng ta đã lâu rồi không huấn luyện chiến đấu đối kháng giữa kỵ binh với nhau. Đến lúc đó chỉ có thể xông lên chém loạn xạ với mã tấu của địch."

Gorokhov cầm khẩu PPSh-41 treo bên yên ngựa lên: "Không, chúng ta còn có cái này."

Hai người đều cười: "Anh nói đúng. Đánh hết đạn súng tiểu liên rồi rút mã tấu ra cũng được."

Gorokhov: "Được rồi, ra lệnh cho bộ đội, dàn trận hình chữ nhật truyền thống! Mẹ kiếp, đã lâu rồi tôi chưa xông lên trong đội hình này."

Tu sĩ cầu nguyện: "Có cần thổi kèn lệnh không?"

“Đương nhiên rồi, kỵ binh xung phong sao có thể thiếu kèn lệnh được! Bảo lính thổi kèn thổi to lên!"

Rất nhanh, Trung đoàn kỵ binh số 1, Sư đoàn kỵ binh 33, Quân đoàn kỵ binh 20 đã dàn trận hình chữ nhật - đây chính là đội hình mà người ta vẫn gọi là tường thành thép, trong đội hình này, ngựa sẽ bị kích thích bản năng cạnh tranh tốc độ, bắt đầu lao về phía trước một cách điên cuồng, dũng cảm hơn bình thường rất nhiều.

Mà kỵ binh giao chiến sợ nhất là ngựa của mình sợ hãi.

Gorokhov hét lớn: "Thổi kèn! Thổi kèn!"

Sáu lính thổi kèn của toàn trung đoàn cùng lúc đưa kèn lên miệng, thổi vang kèn xung phong của kỵ binh.

Bức tường thép di chuyển trên thảo nguyên, dần dần tăng tốc về phía quân địch, theo đúng nghĩa đen là nghiền nát đồng cỏ.

Kỵ binh Prosen cũng xuất hiện trên thảo nguyên, bọn chúng cũng dàn trận hình chữ nhật, hai bên đối mặt, dần dần tăng tốc -

Bên nào ngựa run sợ trước, bên đó sẽ thua.

Đây là cách thức giao chiến của kỵ binh được lưu truyền từ thời đại bộ binh hàng ngang của vị chinh phục hơn một trăm năm trước!

Con ngựa dưới háng Gorokhov càng chạy càng hăng, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Tuy nhiên, toàn bộ bức tường thép đều đang tăng tốc, vì vậy Gorokhov không hề vượt ra khỏi đội hình!

Còn một trăm mét cuối cùng!

Gorokhov giơ khẩu PPSh-41 lên bắn như mưa, những người xung quanh thấy vậy cũng làm theo, cơn mưa đạn do súng tiểu liên bắn ra quét qua đội hình kỵ binh Prosen.

Kỵ binh Prosen chỉ được trang bị súng trường, bất ngờ bị tấn công, ngã xuống như rạ.

Sự tự tin của những con ngựa được xây dựng dựa trên đội hình chữ nhật sụp đổ trong nháy mắt, tất cả đều hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Gorokhov: "Diệt sạch bọn chúng! Đừng để tên nào chạy thoát! Xung phong! Vì Mẹ Ant! Vì Hoàng đế bệ hạ! Vì tướng Rokossovsky! Ura!"

"Ura!" Tiếng "Ura" rung trời vang lên, kỵ binh như cơn lũ quét qua thảo nguyên, nghiền nát quân địch.

(Hết chương)

Chương 262: Ở Agasukov

Không lâu sau khi kỵ binh xuất phát, Vasili mặc bộ quần áo bẩn thỉu bước vào sở chỉ huy, đứng nghiêm chào Vương Trung: "Đại úy Vasili đã hoàn thành nhiệm vụ bố trí mục tiêu giả, xin báo cáo!"

Vương Trung gật đầu: "Nói cho cậu một tin tốt, quân địch đã phái kỵ binh đến, tôi cho rằng rất có thể là bọn chúng muốn xác minh xem những chiếc xe tăng này là thật hay giả."

Vasili trợn tròn mắt: "Quân Prosen còn có kỵ binh?"

Xem ra bất kể là ai nghe được tin quân Prosen điều động kỵ binh, phản ứng đầu tiên đều là như vậy.

Dù sao thì quân Prosen vẫn luôn tuyên truyền rằng kỵ binh của Melainia "ngu ngốc" khi dùng mã tấu chém xe tăng, tạo ra một bầu không khí coi thường kỵ binh.

Mà trong biên chế của bọn chúng quả thật không có kỵ binh, ngay cả lính truyền tin cũng đi xe máy.

Vương Trung: "Tôi cũng rất kinh ngạc, nhưng đúng là có một đội kỵ binh không thuộc về chúng ta xuất hiện, xét thấy gần đây quân đội Liên hiệp Vương quốc đang ở Barakha, tôi cho rằng đội kỵ binh này khó có khả năng là của bọn họ."

Rõ ràng Vasili hiểu ý châm chọc trong lời nói của Vương Trung, định lên tiếng tiếp lời, nhưng Pavlov đã nói trước: "Không, Liên hiệp Vương quốc có một đơn vị đóng quân trên cao nguyên Balath, gần hơn Barakha nhiều."

Vương Trung: "Vấn đề ở đây là gần hơn sao?"

Ông anh này châm chọc thì cũng phải đúng chỗ chứ!

Pavlov: "Tôi chỉ nói vậy thôi. Hơn nữa, Aleksei, cậu không xem bản tin buổi sáng nay sao?"
Vương Trung nhíu mày: "Tôi đã xem qua một phần tin tức trong nước, có chuyện gì sao?"

Pavlov híp mắt nhìn chằm chằm Vương Trung: "Hắn rõ ràng tham gia đàm phán viện trợ của quân liên minh, lại không quan tâm tình trạng một trong ba tuyến đường viện trợ sao? Balath gần đây có nguy cơ ngả về phía Prosen."

Vương Trung: "Thật sao? Bọn họ và Prosen cách xa như vậy, ngả về phía Prosen thì làm sao có thể nhận được trợ giúp?"

Đúng vậy, Balath tuy có đường bờ biển, nhưng đường bờ biển này ở phía nam, bên cạnh biển Barakha, Prosen muốn đi đường biển chi viện phải vượt qua vùng biển Aegean, Hồng Hải và biển Barakha đã bị hải quân hoàng gia Liên hiệp Vương quốc kiểm soát.

Đường bộ càng không thể đi, toàn là núi non, chỉ có vài con đường cao tốc đều là từ Bắc Balath đi qua Balath để đến bờ biển nội địa. Balath lại là cao nguyên, xung quanh có bậc thang địa lý, người Prosen nếu phát điên muốn đi đường bộ chi viện Balath, vậy thì đúng là "Đường lên trời khó hơn lên Thục".

Hơn nữa, giữa Prosen và Balath còn ngăn cách bởi một quốc gia trung lập là Annathia, quốc gia trung lập có cho phép quân đội Prosen đi qua biên giới hay không vẫn là một vấn đề.

Tàu chiến của Prosen vì Annathia không cho sử dụng đường thủy của họ, hiện tại đang bị kẹt ở Biển Trắng.

Vương Trung cảm thấy người đứng đầu Balath nếu có đầu óc bình thường sẽ không ngả về phía Prosen.

Thấy vẻ mặt này của Vương Trung, Popov nói: "Bộ tuyên truyền của Prosen gần đây hình như coi người Balath là hậu duệ của Aryan, còn có một số dân tộc của Balath cũng bị bọn họ nhận định là người Aryan di cư đến tiểu lục địa."

Vương Trung: "Thế là khiến cho người đứng đầu Balath quyết định phản bội?"

Popov: "Không chỉ như vậy, quân đồng minh hoặc là quân chủ lập hiến như Liên hiệp Vương quốc, hoặc là nước cộng hòa như Hợp Chủng Quốc, chúng ta tuy là quốc gia đế chế, nhưng theo chủ nghĩa thế tục. Balath là quân chủ quốc chính hiệu, chế độ gần với Prosen hơn."

Vương Trung líu lưỡi.

Nói cách khác, quốc vương và tập đoàn cầm quyền của Balath lo lắng quân đội liên minh sẽ khiến nông dân nổi dậy, định nương tựa vào Prosen theo chế độ đế chế... Cũng có thể hiểu được.

Dù sao cũng bị nông dân thay thế, không bằng vùng vẫy trước, biết đâu còn có chút hi vọng sống.

Năm ngoái, quân đội Prosen bị tổn thất nặng nề mà không đánh bại Ant, nhưng chỉ nhìn kết quả thì vẫn là "đại thắng vẻ vang". Thêm vào đó, trên chiến tuyến Mamluk năm nay, Prosen lại đánh cho Liên Hiệp Vương Quốc tan tác, chiến trường Ant cũng giành được chiến thắng vang dội là tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực ven biển.

Balath cảm thấy có thể đánh liều một phen cũng là điều dễ hiểu.

Vương Trung xua tay: "Thôi được rồi, tôi biết tình hình Balath rất tệ, nhưng cũng không liên quan gì đến chúng ta. Chờ đến tháng 8 đóng quân ở Yeisk, chúng ta nên bắt đầu rút lui, quân đội tác chiến một tháng, mệt mỏi và hao tổn đều rất lớn, lại nên quay về Kubinka để chỉnh đốn, tôi sẽ đi làm ủy viên trưởng ủy ban trang bị, làm một chiếc xe tăng hạng nặng đáng tin cậy, cùng với thế hệ xe tăng hạng trung có thể thay thế T34..."

Vương Trung vừa nói vừa nghĩ, dây chuyền sản xuất và máy móc mà Hợp Chủng Quốc cung cấp chắc là đã đến một phần rồi, có thể bắt tay vào nghiên cứu chế tạo pháo nòng dài.

Vừa nghĩ tới việc IS-2 ra đời sớm hơn dự kiến sẽ hành hạ bọn xe tăng Panther, Vương Trung đã thấy sướng rồi.

Sau này khi quay phim về Chiến tranh Vệ quốc, cho IS-2 xuất hiện trong các cảnh chiến đấu ở xa cũng không bị coi là xuyên tạc lịch sử.

Lúc này một tham mưu đi tới chào, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Liên lạc được với đội kỵ binh, bọn họ đã đánh tan một nhóm quân địch, đang áp giải tù binh về đây."

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, thấy thời gian vẫn chưa đến, tầm nhìn còn sót lại. Sư đoàn 33, quân đoàn 20 đang dọn dẹp chiến trường, đưa tù binh và thương binh lên xe ngựa cơ giới đi theo đội kỵ binh.

Lúc này Vương Trung mới phát hiện, sư đoàn 33 vẫn được trang bị "xe ngựa súng máy", hay còn gọi là "Tachanka" trứ danh. Nên nói là đội kỵ binh giữ gìn truyền thống rất tốt, hay là bọn họ bảo thủ?

Ngay trước khi tầm nhìn biến mất, xe ngựa đã chất hàng xong, người đánh xe vung roi, cả đoàn xe bắt đầu di chuyển.

Tầm nhìn biến mất, Vương Trung quay lại nhà kho, thấy mọi người đều đang nhìn hắn.

"Chuyện gì vậy?" Hắn hỏi.

Pavlov tưởng Vương Trung không nghe thấy báo cáo lúc nãy, bèn thuật lại: "Đội kỵ binh gặp địch, đã đánh thắng, đang chuẩn bị áp giải tù binh về."

Vương Trung gật đầu, tiếp lời Pavlov: "Rất nhanh chúng ta sẽ biết đám kỵ binh này từ đâu đến."

Vasili: "Có phải là những kẻ cuồng tín do Kazaria chiêu mộ không? Tôi nghe nói Prosen ở Kazaria tuyển mộ cả cảnh sát người Ant, lũ chó má này còn tàn nhẫn hơn cả quân cảnh Prosen!"

Vương Trung khẽ nhíu mày: "Chờ chúng ta giải phóng Kazaria, những tên này tôi sẽ không tha cho một ai, một tên cũng không! Với tù binh Prosen, chúng ta tuân thủ công ước quốc tế, còn với đám này, hừ!"

Popov: "Đây chỉ là vấn đề về cách gọi thôi, có thể coi bọn chúng là gián điệp, sau đó muốn xử lý thế nào cũng được."

————

Agasukov, vùng Prosen chiếm đóng.

Bà lão Alekseevna (xem tập 4) nghe thấy tiếng đập cửa thô bạo.

Bà ngẩng đầu, nhìn về phía cửa chính, lúc này sàn nhà phía sau bà lão được nhấc lên, một chiến sĩ kháng chiến cầm súng thò đầu ra.

Bà lão khua tay, nói bằng khẩu hình miệng: "Để đó cho tôi".

Người chiến sĩ kháng chiến lặng lẽ chui trở lại hầm, đậy sàn nhà lại.

Có thể nghe thấy tiếng đồ vật nặng di chuyển dưới sàn nhà - để tránh kẻ địch phát hiện ra bên dưới là trống rỗng thông qua âm thanh, đường hầm bí mật này được thiết kế đặc biệt, bên dưới còn có một lớp đá phiến rất dày.

Agasukov là trung tâm hoạt động của quân kháng chiến, trải qua một năm xây dựng, quân kháng chiến đã cùng nhau nghĩ ra rất nhiều cách để đối phó với quân Prosen.

Bà lão Alekseevna ung dung đặt chiếc áo len đang đan dở sang một bên, vừa lên tiếng đáp cửa vừa đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa.

"Ai đấy?"

Bà hỏi.

"Mẹ kiếp, bà già mau mở cửa!" Bên ngoài vang lên tiếng chửi bới thô lỗ, nghe giọng là người địa phương.

Bà lão mở cửa, nhìn thấy hai gã đàn ông lực lưỡng mặc quân phục "quân trị an".

Bà lão cười lạnh: "Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Mikhail ở phố 63, hồi bé bị bố mày lôi ra đường đánh, tôi còn ra can ngăn đấy."

Tên lính trị an dẫn đầu ngượng ngùng cúi đầu, nhưng tên còn lại có vết sẹo trên mặt giơ chân đạp vào người bà lão: "Mẹ kiếp, bớt nói nhảm! Sao giờ này mới mở cửa? Bà già, tao nghi mày chứa chấp phản quốc!"

Bà lão bị đá lùi lại mấy bước, phải dựa vào tường mới đứng vững.

Tên lính trị an định tiến lên, nhưng bị đồng bọn chặn lại.

Mikhail: "Thôi đi, ông cụ bà lão đi còn không vững, chậm một chút cũng bình thường mà."

Tên mặt sẹo hừ một tiếng, nhổ một bãi nước bọt về phía bà lão: "Nghe đây, mặt mày tao thế này là do bọn du kích đấy! Tao tóm được đứa nào thì giết đứa đấy! Mày mà dám giúp bọn chúng, tao giết mày!"

Nói xong, tên mặt sẹo đẩy bà lão ra, xông vào nhà, bắt đầu lục soát.

Mikhail gật đầu với bà lão, cũng đi vào trong.

Bà lão bình tĩnh nhìn bọn chúng lục lọi trong nhà.

Tên mặt sẹo còn mắng: "Mẹ kiếp, sao chẳng có gì đáng giá thế này?"

Bà lão: "Cũng phải xem các ngươi đã lục soát bao nhiêu lần rồi chứ."

"Im mồm! Bà già!"

Lúc này, một tên đeo quân hàm thiếu tá của Prosen, tay đeo băng đỏ, đeo kính đi tới, vừa mở miệng là nói tiếng Ant trôi chảy: "Bà ơi, lính của chúng tôi hơi cục cằn một chút, mong bà thông cảm, bọn họ cũng vì sự an toàn của người dân mà thôi! Vụ nổ ở nhà ga hôm qua khiến rất nhiều người dân bị thương đấy!"

Bà lão lạnh lùng nhìn tên "người Prosen" này, không nói gì.

"Thiếu tá Prosen" nói tiếp: "Bà ơi, trong nhà chỉ có mình bà thôi sao?"

Bà lão: "Trước đây có người thuê nhà, chẳng phải đều bị các người giết hết rồi sao? Cô Shena ở tầng 3 khi đó nằm ngay ở đó, trần truồng, tối đó tôi phải ra ngoài nhặt xác cho cô ấy."

"Thiếu tá" cười: "Bà ơi, tôi thấy cách nói chuyện của bà rất giống phần tử kháng chiến đấy!"

Bà lão: "Ngoài các người ra, thành phố này còn ai không phải là phần tử kháng chiến nữa sao? Không có, ông với chủ của ông nên giết hết chúng tôi đi."

Tên "người Prosen" lắc đầu: "Bà hiểu nhầm rồi, tôi đã là người Prosen, nếu bà hợp tác với chúng tôi, bà cũng có thể trở thành người Prosen."

Bà lão cười lạnh, không hề che giấu sự khinh bỉ của mình.

Lúc này, một tên "người Prosen" thực sự đi tới, hỏi bằng tiếng Prosen: "Bà già này có vấn đề gì sao?"

"Không", tên thiếu tá Prosen giả mạo đáp: "Du kích sẽ không thể hiện sự thù hận một cách lộ liễu như vậy, bà ta chỉ là một bà già bất lực trước mọi việc mà thôi, biết đâu con trai bà ta đều đã chết trận cả rồi. Bà ta đang mong chờ được đoàn tụ với con trai mình đấy!"

Tên lính Prosen nhìn bà lão Alekseevna, gật đầu rồi bỏ đi.

"Thiếu tá Prosen" quay lại, nói với bà lão: "Hãy nhớ cho kĩ, hôm nay tôi đã giúp bà đấy, e là bà phải chờ thêm một thời gian nữa mới đoàn tụ với con trai được."

Bà lão dùng sức nhổ một bãi nước bọt, nhưng bà đã già, không còn sức nữa, bãi nước bọt chỉ rơi trúng trước mũi giày tên "thiếu tá".

"Thiếu tá" cười ha hả.

(Hết chương)

Chương 263: Không quân bỗng dưng lại không đáng tin cậy

23h30 tối 24/7, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 10 Prosen.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, thượng tướng Pock ngẩng đầu lên, chỉnh lại chiếc kính một mắt, nhìn về phía cửa lều.

Ông ta không phải đợi lâu.

Trung tướng kỵ binh Moravia, người đầy bụi đất, vén rèm cửa bước vào, khập khiễng đi đến trước mặt thượng tướng Pock.

Thượng tướng: "Xem ra không cần hỏi cũng biết kết quả rồi. Các anh không gặp những chiếc xe tăng đó, phải không?"

Trung tướng Moravia lắc đầu: "Không gặp. Chúng tôi bị đội kỵ binh của Ant chặn lại, chúng tôi chỉ có súng trường, một số đơn vị mang theo giáo dài, nhưng kỵ binh của Ant được trang bị toàn súng tiểu liên, lại còn dùng hộp tiếp đạn, hỏa lực dữ dội đánh cho quân ta tan tác!

"Bọn chúng chẳng có chút tinh thần hiệp sĩ nào cả!"

Thượng tướng Pock quay sang nhìn tham mưu trưởng: "Mấy anh không nói cho kỵ binh của Moravia biết quân địch được trang bị súng tiểu liên sao?"

"Chúng tôi đã nói rồi, còn thông báo cả cách bố trí quân địch mà chúng tôi thám thính được, để bọn họ tránh quân địch." Tham mưu trưởng nhìn Moravia: "Chúng tôi không chỉ cung cấp thông tin tình báo, mà còn chia cả thuốc ký ninh cho bọn họ để phòng ngừa bệnh tiêu chảy. Thuốc ký ninh của chúng ta không đủ, đã có rất nhiều binh sĩ bị sốt rét hành hạ đến mức kiệt sức."

Trung tướng Moravia cúi đầu, như quả cà bị sương muối, miệng lẩm bẩm: "Bọn chúng không có tinh thần hiệp sĩ, không có tinh thần hiệp sĩ!"

Thượng tướng Pock muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vỗ vai Moravia: "Đi nghỉ ngơi đi, ngày mai đến chỗ bác sĩ tâm lý khám xem sao."

Từ khi phát hiện ra hội chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn tâm lý, Prosen đã bố trí bác sĩ tâm lý tại các bệnh viện dã chiến cấp sư.

Trung tướng Moravia không phản bác, chỉ gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi lều chỉ huy.

Đợi ông ta đi rồi, thượng tướng Pock mới chửi: "Rokossovsky chết tiệt, dọa cho lũ Moravia sợ chết khiếp! Đôi khi tôi cũng phải tin vào cái mà bộ tuyên truyền vẫn ra rả, công dân hạng hai thì vẫn chỉ là công dân hạng hai!"

Tham mưu trưởng và một đám tham mưu gật đầu lia lịa.

Thượng tướng Pock đi đi lại lại trong lều vài vòng, rồi thở dài: "Xem ra chỉ có thể trông cậy vào không quân. Hi vọng lần này bọn họ sẽ đáng tin cậy hơn!"

————

10h sáng 25/7, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 1 Yeisk.

Chuông điện thoại vừa reo, Pavlov đã nhấc máy: "Sở chỉ huy! Ừm, được, tôi biết rồi."

Trong lúc ông trả lời, tiếng còi báo động phòng không vang lên bên ngoài nhà kho.

Vương Trung nhìn Pavlov đặt điện thoại xuống, bèn hỏi: "Tu sĩ Peter gọi tới à?"

"Như cậu đoán đấy", Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ nhà kho: "Thôi được rồi, không cần đoán nữa. Đúng vậy, tu sĩ Peter gọi tới, một phi đội lớn của địch

đang bay về phía chúng ta. Ông ấy còn nói đã trực tiếp ra lệnh cho các đơn vị phòng không rồi."

Hôm qua Vương Trung đã đoán được quân Prosen sẽ đến ném bom giả bên ngoài Yeisk, nên đã sớm hạ lệnh cho phép tu sĩ Peter được quyền kích hoạt kế hoạch phòng không sớm để tiết kiệm thời gian phản ứng.

Popov hỏi: "Rốt cuộc có bao nhiêu máy bay địch?"

"Tu sĩ Peter nói chỉ riêng oanh tạc cơ hạng nặng đã có ít nhất 40 chiếc, còn có 64 chiếc Stuka."

Vương Trung: "Còn máy bay trinh sát trà trộn trong đó thì sao?"

"Có hai chiếc bay lẫn trong đội hình ở trên cao, còn có một chiếc Focke-Wulf Fw 189 bay thấp hơn, cách xa đội hình một chút."

Vừa nghe thấy có Focke-Wulf Fw 189, Vương Trung lập tức tỉnh táo hẳn: "Cái gì? Sau khi bị kỵ binh của ta cho ăn hành hôm qua, cuối cùng bọn chúng cũng cho máy bay trinh sát đến do thám à! Báo cho đội Thần tiễn, phải bắn hạ chiếc 189 đó cho tôi! Nhất định phải bắn hạ!"

Popov đứng dậy, cầm lấy điện thoại - đội Thần tiễn thuộc quyền quản lý của giáo hội.

"A lô! Phó kỵ sĩ Yetsemenko, nói với đội của anh, phải để mắt thật kĩ, quân địch có một chiếc Focke-Wulf Fw 189 đang bay ở độ cao thấp, có khả năng sẽ nhân lúc sơ hở bay đến chụp ảnh. Có thể bỏ qua những chiếc khác, nhưng nhất định phải bắn hạ chiếc trinh sát đó!"
Máy bay trinh sát trên không rất khó để nhận ra xe tăng dưới đất là "giả", nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng "ngọn lửa" do xe tăng bốc lên, cuồn cuộn khói dày đặc.

Cho nên máy bay trinh sát trên không có thể sẽ gia tăng tính lừa gạt của những xe tăng giả này, trên thực tế giúp Vương Trung lừa gạt các tướng quân Prosen.

Nhưng máy bay trinh sát ở độ cao thấp rất có thể lập tức nhìn thấu "mẹo nhỏ" của Vương Trung, cho nên bất kể như thế nào cũng phải xử lý xong máy bay trinh sát ở độ cao thấp, cùng với Stuka bay bổ nhào thoát ly khỏi độ cao thấp sau khi ném bom.

Popov dặn dò xong vừa định buông ống nghe xuống, Vương Trung gọi hắn lại: "Chờ một chút, bảo Katyusha đừng tham gia công kích đối với máy bay địch khác, cứ chờ máy bay trinh sát của địch xuất hiện."

Popov ngây ra một lúc, đè lại đầu dây bên kia của ống nghe: "Katyusha là ai?"

Vương Trung: "Chính là cô bé đó, chỉ có thần tiễn do cô bé đó dẫn dắt sau khi rời khỏi tầm mắt mới có thể tiếp tục truy kích, nhóc con rất lợi hại!"

Popov: "Có người này à?"

Vương Trung: "Tên đầy đủ là Yekaterina, anh làm sao vậy, Giám mục theo quân lại không rõ họ tên tuổi cùng năng lực của tu sĩ cầu nguyện dưới trướng?"

Popov: "Trước kia tôi biết rõ, nhưng bây giờ Tập đoàn quân thay đổi tu sĩ cầu nguyện không ít... Phó kỵ sĩ chắc chắn biết."

Hắn buông tay đang đè đầu dây bên kia ra: "Này, Rokossovsky tướng quân yêu cầu bên đó gọi Yekaterina là tu sĩ cầu nguyện chuyên môn phụ trách máy bay trinh sát của địch. Được, chính là yêu cầu này."

Nói xong hắn cúp điện thoại, nhìn Vương Trung: "Phó kỵ sĩ biết rồi."

Vương Trung gật gật đầu.

Lúc này bên ngoài pháo cao xạ nổ súng, nói rõ máy bay địch đã tiến vào tầm mắt của nhân viên chỉ huy pháo cao xạ.

Vương Trung lập tức chuyển góc nhìn, thấy được phi đội máy bay trên trời.

Vương Trung không tốn nhiều sức lực đã tìm được máy bay trinh sát lẫn trong nhóm máy bay. Sau đó Vương Trung nhìn quanh một vòng, không thấy chiếc máy bay nào mang bom Fritz X.

Nhắc tới cũng kỳ quái, năm ngoái Fritz X được đưa vào thực chiến một thời gian với quy mô lớn, vậy mà hiện tại hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Vương Trung không biết rằng, phía Prosen đã đánh giá hiệu quả của Fritz X khi tấn công thành phố. Họ phát hiện ra rằng trong môi trường thành phố với đầy rẫy những công trình kiến trúc lộn xộn, cho dù mặt đất không có bất kỳ sự phòng ngự nào, người dẫn đường cũng rất khó dẫn đường cho quả bom rơi chính xác vào mục tiêu.

Chủ yếu là do Fritz X cần người dẫn đường nhìn thấy cái đèn ở đuôi quả bom, mới biết được quả bom đang ở đâu. Dưới bối cảnh thành phố phức tạp thì cái đèn đó rất khó nhìn thấy, nhất là vào ban ngày.

Nếu ném bom vào ban đêm, người dẫn đường có thể nhìn thấy rõ ràng đèn đuôi bom, nhưng lại không nhìn thấy mục tiêu dưới mặt đất đang tắt điện để phòng thủ, thế thì rất khó xử.

Hơn nữa, mặt đất thường xuyên xuất hiện những đám lửa lớn, khói dày đặc cũng sẽ gây nhiễu cho việc dẫn đường.

Vì vậy, người Prosen đã điều động cả liên đoàn máy bay ném bom trang bị Fritz X đến vùng biển Aegean, sử dụng để tấn công tàu chiến trên biển.

Không biết những điều này, Vương Trung vẫn còn đang nghi hoặc, nhận thức của Vương Trung về Fritz X đều đến từ trò chơi "Chiến tranh sấm sét", trong trò chơi, Fritz X rất dễ sử dụng, ném bom kẻ địch trúng phóc, Vương Trung nào biết Fritz X thực sự lại yếu như vậy.

Dưới sự theo dõi của Vương Trung, phi đội máy bay Prosen bắt đầu ném bom, mục tiêu là "cụm xe tăng" ở ngoại thành, bom nổ trên mặt đất tạo

thành mấy "vết thương" do vụ nổ.

Rất nhiều "xe tăng" bốc cháy dữ dội, nhìn từ trên cao xuống rất giống thật.

Làn khói đặc do xe tăng bốc cháy càng che khuất "cụm xe tăng" hơn, có thể khẳng định máy bay trinh sát trên không của địch sẽ không chụp được bức ảnh nào rõ nét.

Vấn đề là chiếc FW189 đang ẩn nấp ở độ cao thấp kia.

Lúc này, MiG-3 của trung đoàn tiêm kích số 11 xuất hiện, 12 vệt khói trắng lao về phía đám khói dày đặc của phi đội Prosen, khiến Vương Trung nhớ tới câu nói mà mình rất thích trước khi xuyên không: "Bão táp sắp đến rồi! Đó là những chú hải âu dũng cảm, trên biển cả gào thét, chúng kiêu hãnh bay lượn giữa những tia chớp! Đó là lời tiên tri của chiến thắng: —— Hãy để bão táp đến mãnh liệt hơn nữa đi!"

Phi đội Prosen khai hỏa, cơn bão táp tạo thành từ những viên đạn phát sáng tàn phá trên không trung, MiG-3 giống như những chú hải âu, đang bay lượn trong cơn bão tố.

Vương Trung thầm nghĩ, cứ chờ đấy, sang năm phi công Prosen sẽ lao vào phi đội B-17 của Hợp Chủng Quốc như thế này, đến lúc đó, chênh lệch lực lượng giữa địch và ta còn lớn hơn nhiều.

Cứ chờ đấy, Prosen!

Ngay khi MiG-3 đang quấn lấy phi đội máy bay ném bom đang quay đầu bay về, những chiếc Stuka bổ nhào xuống.

Vương Trung nhìn thấy mặt đất xuất hiện mấy cột lửa, bắn trúng những chiếc Stuka đang bổ nhào, buộc chúng phải ném bom ở độ cao rất cao, sau đó hoảng loạn lao xuống đất.

Thế nhưng, thảo nguyên về cơ bản không có địa hình gồ ghề, nói cách khác, địa hình gồ ghề là không đáng kể đối với máy bay, cho nên, những mũi tên thần tiễn tiếp tục được bắn ra, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi bổ nhào, đã bắn hạ gần 30 chiếc Stuka!

Ngay lúc này, Vương Trung nhìn thấy chiếc FW189 kia, à không, là hai chiếc FW189! Hai chiếc FW189 bay gần như chồng lên nhau! Bọn chúng lại lợi dụng phi đội máy bay lớn để gây nhiễu cho Peter, thành công qua mặt được đôi tai của Peter!

Một cột lửa đơn lẻ từ mặt đất bay lên, bắn trúng chiếc FW189 bay cao hơn.

Ngay trước khi trúng đạn, phi công Prosen đã kịp thời điều khiển máy bay rời khỏi vị trí phía trên đồng đội, như vậy, sau khi trúng đạn sẽ không ảnh hưởng đến đồng đội!

Cột lửa thứ hai bay lên không!

Máy bay địch đã phát hiện ra vị trí phóng ra cột lửa, cố gắng bay cực thấp, gần như sát mặt đất để né tránh —

Thế nhưng nó vẫn bị bắn trúng.

Vương Trung nhìn thấy cô bé Katyusha ở trận địa phóng nhảy cẫng lên, rõ ràng là rất vui mừng.

Trở về phải tặng huy chương cho Katyusha mới được, Vương Trung thầm nghĩ, sau đó phải xoa đầu cô bé thật mạnh!

Còn Katyusha có coi đó là phần thưởng hay không thì Vương Trung mặc kệ!

————

Buổi tối ngày 25, sở chỉ huy không quân Prosen ở Nam Ant.

Tư lệnh không quân số 5 Prosen nhìn phi công Stuka trước mặt, chất vấn: "Các anh có chắc chắn những chiếc xe tăng mà các anh nhìn thấy là thật không?"

"Là thật!" Phi công Stuka mang quân hàm thượng tá quả quyết trả lời: "Đó nhất định là xe tăng! Hơn nữa còn được bơm đầy nhiên liệu, cho nên vừa bị bắn trúng là bốc cháy! Kẻ địch đang chuẩn bị tấn công!"

Các phi công khác cũng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, là xe tăng thật!"

Tư lệnh không quân số 5 nhìn mặt từng phi công một, đột nhiên chỉ vào một thiếu úy, nói: "Vẻ mặt của cậu có vẻ không chắc chắn lắm, cậu nói đi!"

Thiếu úy phi công nhìn đồng đội, sau đó nói: "Tất cả các xe tăng đều không hề phát nổ theo, cho nên tôi cảm thấy có chút kỳ lạ..."

Tên thượng tá dẫn đầu lên tiếng: "Đó là bởi vì kẻ địch còn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong cho cuộc tấn công, chưa lắp đạn dược! Xe tăng của chúng ta cũng vậy, cũng thường bơm nhiên liệu trước, sau đó mới lắp đạn!"

Vị tư lệnh đi tới đi lui trước mặt các phi công, tham mưu trưởng nói: "Cụ thể có phải xe tăng hay không, ngày mai đợi khi rửa ảnh xong sẽ rõ."

Tư lệnh nói: "Ảnh chụp có tác dụng rõ ràng như vậy rồi, còn cần người đi xác nhận làm gì? Vấn đề là, kẻ địch lại cố tình tiêu diệt những chiếc máy bay trinh sát có thể nhìn rõ ràng nhất những mục tiêu giả đó! Stuka đã quay về nhiều như vậy, thế mà hai chiếc máy bay trinh sát lại bị bắn hạ!"

Lúc này, một gã thượng tá mặc quân phục lính dù bước vào phòng, trên cổ áo cài một bông hoa tuyết nhung thật.

Chỉ có lính dù mới được phép cài hoa tuyết nhung thật, lính sơn chiến chỉ được phép cài biểu tượng hoa tuyết nhung bằng sắt.

Vị thượng tá giơ tay chào theo kiểu quân đội với tư lệnh: "Đội đột kích lính dù đã chuẩn bị xong, đêm nay có thể tiến hành xuất kích!"

(Hết chương)

Chương 264: Cuộc tập kích của lính dù (Cộng thêm chương vì đạt 22000 phiếu bầu tháng)

Tư lệnh không quân số 5 đi tới trước mặt thượng tá lính dù, nghiêm túc nói: "Anh có thể từ chối nhiệm vụ này, bởi vì thời gian lên kế hoạch quá ngắn, hơn nữa đây cơ bản là một nhiệm vụ cảm tử, chỉ vì muốn xác nhận xem số xe tăng của Rokossovsky là thật hay giả, nói thật, cá nhân tôi cho rằng không đáng để phái lính dù ra xuất kích."

Tên lính thượng tá đáp: "Tướng quân, chúng tôi đã tiến hành huấn luyện bay lượn ban đêm trong thời gian dài như vậy, chính là vì ngày hôm nay. Hơn nữa, chúng tôi đã quen thuộc với tác chiến ban đêm, cũng được huấn luyện sinh tồn ở nơi hoang dã trong thời gian dài, hiện tại chưa thể khẳng định đây là con đường chết được."

Vị tư lệnh muốn nói lại thôi, nhịn mấy giây sau mới hỏi: "Các anh định đáp xuống khu vực ngoại vi Yeisk, sau đó đi bộ tiếp cận thành phố?"

Vị thượng tá đáp: "Vâng, chúng tôi cho rằng Yeisk nhất định có tu sĩ âm trận của Ant, cho nên Rokossovsky mới có thể mỗi lần đều chuẩn bị sẵn sàng để tiêu diệt máy bay trinh sát bay ở độ cao thấp.

"Cho nên, chúng tôi phải đáp xuống bên ngoài phạm vi nghe lén của tu sĩ âm trận. Chúng tôi có được một số thông tin tình báo từ những người hợp tác với Ant, phạm vi nghe lén của tu sĩ âm trận tuy mỗi người mỗi khác, nhưng nhìn chung không bằng radar kiểu mới của chúng ta, cho nên, chỉ cần đáp xuống bên ngoài phạm vi này là được."

Vị thượng tá vẽ một nửa vòng tròn trên bản đồ.

Vị tư lệnh hỏi: "Vấn đề định vị được giải quyết như thế nào? Làm sao các anh có thể xác định được mình đang bay đến đâu trong đêm tối?"

Vị thượng tá đáp: "Người phụ trách kéo tàu lượn sẽ mang theo máy kinh vĩ, dựa vào các vì sao để hiệu chỉnh vị trí."

"Máy kinh vĩ..." Vị tư lệnh thốt lên: "Đúng là thiết bị cổ lỗ sĩ."

"Chỉ cần hữu dụng là được." Thượng tá lính dù đáp.

Vị tư lệnh nhìn chằm chằm anh ta vài giây, sau đó ra hiệu cho lính cần vụ: "Đi lấy rượu đến đây. Còn các anh có thể về nghỉ ngơi trước đi."

Câu sau là nói với những phi công Stuka còn sống sót.

Vì vậy, các phi công lần lượt đứng dậy, rời khỏi sở chỉ huy. Có thể nghe thấy tiếng họ bắt đầu bàn tán xem Rokossovsky tập trung nhiều thiết giáp như vậy là để làm gì.

"Còn có thể làm gì nữa, chắc chắn là để tấn công rồi! Trong chiến dịch mùa đông năm ngoái, hắn ta là vị tướng có thành tích tấn công lớn nhất của Ant, đáng tiếc là đợt phản công sau đó không giao cho hắn ta chỉ huy."

"Nghe nói là hắn ta được điều về để xử bắn những tướng lĩnh Ant bất tài, hơn nữa còn tự tay xử bắn, dùng súng của mình bắn chết từng tên một! Phi công Ant bị bắt làm tù binh khai ra như vậy đấy!"

"Bây giờ Rokossovsky lại muốn tấn công, không biết sân bay của chúng ta có bị hắn ta tấn công hay không."

Sân bay nơi Stuka đóng quân cách xa tiền tuyến, vậy mà các phi công vẫn lo lắng Rokossovsky sẽ đánh đến nơi.

Vị tư lệnh đang nghe phi công bàn tán sôi nổi, thì lính cần vụ bưng rượu đến: "Tướng quân, rượu đã chuẩn bị xong."

Vị tư lệnh cầm hai chiếc ly đế cao, tự tay đưa một chiếc cho vị thượng tá, sau đó nâng ly: "Vì lòng dũng cảm của các anh!"

Vị thượng tá đáp lại: "Vì Hoàng đế bệ hạ!"

Bất kể là phi công, lính dù, hay là sư đoàn dã chiến, không quân luôn tự cho mình là quân chủng được Hoàng đế bệ hạ coi trọng nhất, là đội cận vệ của Hoàng đế, cho dù không có danh hiệu "Hoàng gia".

Còn về Quân đoàn kỵ sĩ Asgard mới được thành lập, tất cả đều là đám nhóc con.

Uống rượu xong, vị thượng tá đặt ly xuống, giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó xoay người rời đi.

Tư lệnh không quân số 5 tiễn anh ta ra cửa.

————

22 giờ ngày 25, Vương Trung ngáp một cái thật to, sau đó đi về phía chiếc giường ở góc nhà kho - mấy hôm nay, cứ đến tối là Vương Trung lại ngủ ở nhà kho, như vậy sẽ đỡ phải di chuyển nhiều.

Mỗi sáng thức dậy, Vương Trung đều đến khu vực được che bởi tấm rèm ở góc nhà kho để tắm rửa sạch sẽ.

Thời tiết nóng nực, không tắm rửa thì thật sự không chịu nổi.

Vương Trung nằm trên giường dã chiến, nhắm mắt lại, theo thói quen chuyển góc nhìn để quan sát tình hình bố phòng của quân mình.

Tuy không nhìn thấy rõ ràng từng người lính, chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng của các đơn vị, nhưng địa hình, đường phố đều hiện lên rõ mồn một, cho nên, "cuộc tuần tra trước khi ngủ" này có thể giúp Vương Trung nắm rõ địa hình hơn.

Thậm chí, Vương Trung có thể nhanh chóng "lướt qua" địa hình của toàn bộ khu vực đóng quân của Tập đoàn quân, nắm rõ từng chỗ gồ ghề, bằng phẳng.

Sau một thời gian dài "tuần tra" như vậy, Vương Trung có thể khẳng định mình là người hiểu rõ nhất địa hình của toàn bộ khu vực này.

Tuy Vương Trung không biết ưu thế này khi nào mới phát huy tác dụng, nhưng chắc chắn đây là một ưu thế.

Đang "tuần tra", đột nhiên Vương Trung phát hiện có vật gì đó lướt qua tầm mắt.

Vương Trung giật mình, vội vàng kéo cao góc nhìn lên, tìm kiếm vật vừa lóe qua kia, kết quả phát hiện ra 4 chiếc máy bay ném bom, mỗi chiếc lại đang kéo theo một chiếc tàu lượn!

Vương Trung toát mồ hôi lạnh, chỉ vì muốn xác định xem mình có thực sự tập kết nhiều xe tăng như vậy hay không mà các người lại phái cả lính dù đến sao?

Có cần phải cẩn thận như vậy không!

Vương Trung lập tức bật dậy khỏi giường, do động tác quá mạnh, máu dồn lên não không kịp, khiến Vương Trung ngã nhào sang một bên.

Có một người thấp bé đỡ lấy Vương Trung.

Vương Trung hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn, thì ra là Nelly.

"Cảm ơn!" Vương Trung đứng thẳng dậy, sau đó phát hiện ra Popov và Pavlov đều đang nhìn mình.

Vương Trung nói: "Bọn chúng tập kích!"

Pavlov và Popov liếc nhìn nhau, Popov nói: "Peter không nghe thấy gì cả. Tuy buổi tối anh ta đi nghỉ, nhưng lúc ngủ anh ta vẫn đeo tai nghe và kết nối với một hệ thống âm thanh nhỏ, tiếng động cơ lớn như vậy, chắc chắn anh ta sẽ nghe thấy."

Vương Trung nói: "Không, không phải, tôi... tôi vừa mơ thấy 4 chiếc máy bay ném bom của địch kéo theo 4 chiếc tàu lượn muốn đánh lén chúng ta! Chắc là muốn cho lính dù nhảy xuống để xác nhận xem số xe tăng kia là thật hay giả! Nhanh, phái đội cảnh giới, mang theo đèn pin và đuốc đi! Tìm kiếm tàu lượn!

"Tôi đoán bọn chúng sẽ thả tàu lượn ở khu vực nằm ngoài phạm vi nghe của Peter, để tàu lượn lặng lẽ hạ cánh!"

Nhưng ngay lập tức, Vương Trung dừng lại, quá trình tàu lượn bay lượn có thể không gây ra tiếng động, nhưng khi tiếp đất chắc chắn sẽ tạo ra tiếng động! Như vậy, Peter nhất định sẽ nghe thấy.
"Không đúng!" Vương Trung sửa lời, "Địch nhân sẽ không đáp xuống trong phạm vi mà tu sĩ Peter nghe được, như thế sẽ kinh động tu sĩ, chúng sẽ bị kẹt trong phạm vi nghe thấy của tu sĩ Peter. Địch nhân không biết tu sĩ Peter có thể nghe được bao xa, sẽ dùng một con số tương đối bảo thủ."

Những người không có công việc quan trọng trong phòng đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Pavlov nói: "Mọi người nghe thấy mệnh lệnh của Tư lệnh rồi chứ, xuất động tất cả quân đội, mang theo công cụ chiếu sáng, tìm kiếm tàu lượn của kẻ địch!"

Vasili: "Chờ một chút, chỉ vì một giấc mơ của tướng quân mà xuất động sao?"

Vương Trung: "Không, đây là tôi phòng ngừa vạn nhất, tôi cũng không xác định kẻ địch sẽ nhảy dù, không xác định! Nhưng cẩn tắc vô ưu không phải sao?"

Pavlov: "Đúng vậy, cẩn tắc vô ưu, để cho bộ đội xuất động! Không chỉ bộ đội của Yeisk xuất động, mỗi sư đoàn cũng phái ra đội tuần tra đêm tìm kiếm khu vực phòng thủ của mình!"

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Pavlov nhận điện thoại: "Là tu sĩ Peter sao? Không phải? Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, ai? Báo cáo!"

Vài giây sau, Pavlov đặt điện thoại xuống: "Lính gác của Sư đoàn 225 nhìn thấy trên bầu trời có bóng đen đang di chuyển! Còn nghe thấy tiếng động cơ!"

Vương Trung vỗ đùi một cái: "Xem đi, tôi đoán đúng!"

Vasili trừng mắt nhìn Vương Trung: "Thật sự đoán sao?"

Vương Trung: "Đó là đương nhiên! Nếu không còn có thể là cái gì?"

Vasili khoa tay múa chân trước mặt mọi người, cố gắng tìm ra mấy từ: "Bức xạ hắc thể? Rối lượng tử? Biến đổi De Broglie? Hoặc là hiện tượng vật lý năng lượng cao khác mà tôi không hiểu."

Vương Trung: "Tùy tiện! Nhanh chóng xuất động! Tiêu diệt đội quân đổ bộ đường không của kẻ địch!"

————

Tiểu phân đội lính dù Prosen, bên trong tàu lượn số 1.

Phi công lái tàu lượn đột nhiên hô lên: "Thượng tá! Mau đến xem!"

Vị Thượng tá lập tức đi tới buồng lái, dùng tay vịn lên hai cái ghế của phi công: "Chuyện gì vậy?"

"Ngài xem!" Phi công chỉ mặt đất, "Tất cả đều là những điểm sáng đang di chuyển! Chúng ta bị phát hiện rồi! Bây giờ hạ cánh xuống đó chính là tìm chết!"

Vị Thượng tá nghiến răng: "Mặc kệ, tiếp tục hạ cánh! Dù sao chúng ta cũng không còn động lực, không thể bay trở về."

Phi công chửi thề một tiếng, đẩy cần điều khiển về phía trước.

Vị Thượng tá quay người lại đối mặt với đám lính dù bên trong khoang: "Không biết bằng cách nào mà kẻ địch lại phát hiện ra hành động của chúng ta, giờ tôi đoán rằng nhiệm vụ ban đầu đã không thể hoàn thành, vì vậy tôi quyết định thay đổi mục tiêu nhiệm vụ theo quyền hạn của mình.

"Sống sót, lợi dụng màn đêm thoát khỏi sự truy đuổi của quân Ant, cố gắng trở về đội ngũ! Như vậy đấy!"

Phi công hét lớn: "Chuẩn bị hạ cánh! Giữ chặt!"

Ngay sau đó, thân máy bay rung lắc dữ dội, mặc dù tất cả mọi người đều đã thắt dây an toàn, nhưng vẫn bị xóc nảy tưng bừng.

Đột nhiên, không biết dây an toàn của ai bị đứt, bắn tung tóe trong khoang máy bay, cuối cùng va vào mũ sắt của vị Thượng tá.

Vị Thượng tá chỉnh lại mũ sắt, tay phải nắm chặt tay vịn trên nóc khoang, dựa vào sức mạnh của hai chân và cánh tay để giữ thăng bằng.

Bỗng nhiên, thân máy bay chúi xuống, toàn bộ phần đuôi máy bay dựng đứng lên!

Phi công hét lên: "Cái hố chết tiệt!"

Chuột đồng đào hang, kết quả trực tiếp khiến chiếc tàu lượn đang bay ngang trên mặt đất dựng đứng lên, cắm đầu xuống đất.

Lần này tất cả lính dù đều trở thành "người treo tường", theo đúng nghĩa đen "treo trên vách khoang".

Tên lính dù vừa mới bị đứt dây an toàn rơi thẳng xuống, ngã nhào bên cạnh vị Thượng tá.

Vị Thượng tá vẫn giữ được bình tĩnh: "Tất cả mọi người, nghe theo mệnh lệnh của tôi, cùng lúc lắc người, chúng ta có thể khiến máy bay trở lại vị trí cũ! Nghe tôi, một, hai..."

Dưới sự lắc lư đồng bộ của mọi người, phần đuôi máy bay thực sự bắt đầu hạ xuống, sau đó thân máy bay liền gãy đôi.

Phần đuôi rơi xuống đất, phần đầu vẫn còn treo lơ lửng.

Vị Thượng tá hô to: "Đừng hoảng hốt! Những người ở tầng đầu tiên cởi dây an toàn trước!"

Đúng lúc này, bên ngoài có ánh đèn rọi tới!

Ánh sáng chiếu vào từ mọi cửa sổ của tàu lượn, chiếu sáng toàn bộ khoang.

Ngay sau đó, súng máy nhả đạn, bắn ra hàng loạt lỗ đạn trên vách khoang.

Có tên lính dù đang cởi dây an toàn bất động tại chỗ, máu tươi theo vách khoang chảy xuống.

Bên ngoài, quân Ant đang gào thét, vị Thượng tá nghe không hiểu.

Hắn lập tức đá văng cửa khoang, tay cầm súng chui ra ngoài, nhắm vào những bóng người thấp thoáng trong cánh đồng mênh mông nổ súng.

Hỏa lực của một khẩu súng tiểu liên ngay lập tức đã gọi về một trận mưa đạn đáp trả.

Vị Thượng tá trúng vài phát đạn, cơ thể run lên bần bật như bị sốt.

Dưới tác động của lực va chạm, hắn dựa người vào cửa khoang đang mở, đợi quân Ant ngừng bắn, rồi từ từ trượt xuống.

Bông tuyết nhung màu trắng vẫn được gắn trên ve áo của hắn.

(Hết chương)

Bồi lão cha uống rượu, đêm nay bồ câu

Tác giả từ 2024-07-07: Constantine

Bồi lão cha uống rượu, đêm nay bồ câu

Lúc xin nghỉ mới phát hiện, tháng này tôi còn chưa xin nghỉ một lần, xin nghỉ vẫn là 100 tích phân là có thể đổi...

Thiếu nợ đã nợ quá nhiều, nhất định là phải tháng sau từ từ trả, ngược lại không có cảm giác gấp gáp...

Tập này cũng sắp viết xong, tập tiếp theo rất nhiều người cũng đã nhìn ra, là phần thưởng mang tính chất, đi Balath đả thông tuyến tiếp tế, còn có thể làm quen một chút với Anh quốc, à không, em gái Liên Hiệp Vương Quốc.

Tôi chuẩn bị sắp xếp cho Liên Hiệp Vương Quốc một Không Chiến Phù Thủy thực sự - loại ma lực thấp, cho nên cuối cùng nhân vật chính cũng có thể lên máy bay bật hack.

Vậy ngày mai (Ngày 28 tháng 6) gặp, tranh thủ ngày mai cập nhật sớm một chút.

(Hết chương)

Chương 265: Rokossovsky và Tuyết Nhung Hoa

Rạng sáng ngày 26, 01:30, Yeisk, sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ giới số 1 của quân Ant.

Vì tình huống đột phát, Vương Trung cũng tạm thời không ngủ, ở trong sở chỉ huy đi lòng vòng - mặc dù lúc này không có điện thoại di động cũng không có WeChat.

Vương Trung vừa đi hết một vòng, liền nghe thấy bên ngoài nhà kho có tiếng xe tải, hắn chuyển góc nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy mấy chiếc

xe tải chạy vào sân nhà kho nơi đặt sở chỉ huy.

Vương Trung biết những người này sẽ bị áp giải vào sở chỉ huy tòa án quân sự trong cùng một khu, tiếp nhận xét xử.

Theo lý thuyết, Vương Trung không thể gặp bất kỳ ai trong số những người này, nhưng, Vương Trung quan sát thấy trên ve áo của những người này có gắn bông tuyết nhung khác thường!

Chết tiệt!

Hình ảnh mà Vương Trung có ấn tượng sâu sắc nhất với phim Band of Brothers, chính là tập ba hay tập bốn gì đó, có một tên lính nhát gan, hễ đánh nhau là bị mù mắt, cuối cùng hắn ta giết chết một tên lính dù Đức, từ trên ve áo của tên lính dù lấy được bông tuyết nhung, cài lên ve áo của mình, sau đó trở nên dũng cảm hẳn lên.

Bông tuyết nhung!

Vương Trung chuyển góc nhìn về, hạ lệnh cho người bên cạnh: "Tôi muốn đích thân thẩm vấn tên sĩ quan cấp cao nhất trong số tù binh, đi dẫn hắn ta đến đây, phải đảm bảo trên ve áo có bông tuyết nhung."

Pavlov mặt đầy dấu chấm hỏi: "Có cần thiết phải như vậy không? Các thẩm phán sẽ lo liệu ổn thỏa."

Vương Trung: "Có! Anh mang hắn ta đến đây là được."

Vasili nhỏ giọng nói: "Ngài không phải là muốn lấy bông tuyết nhung làm chiến lợi phẩm đấy chứ?"

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn.

Lúc này Pavlov đã hạ lệnh xuống, nói xong còn hô lớn: "Trung sĩ Grigory! Tướng quân lại muốn làm chuyện nguy hiểm rồi, dựa vào anh đấy!"

Người trung sĩ gật đầu, tháo súng tiểu liên Tokarev cải tiến sau lưng xuống, bưng trong tay.

Sao lại có cảm giác tất cả mọi người đều đang chiều theo ý tôi vậy?

Vương Trung cũng không quan tâm nữa, hắn quay người về phía cửa nhà kho, hai tay chắp sau lưng, tạo thành một tư thế nghiêm nghị.

————

Thượng úy lính dù Franz lúc đầu còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại muốn dẫn riêng hắn vào một nhà kho.

Sau khi vào trong hắn mới phát hiện, nhà kho này là sở chỉ huy của quân Ant.

Hắn nhanh chóng xác nhận số lượng sĩ quan tham mưu và quy mô của bộ phận điện đài, nhận ra đây là một sở chỉ huy cấp rất cao, nói không chừng là tổng hành dinh của Rokossovsky.

Điều bất ngờ là, Franz còn nhìn thấy cả giường ngủ, phía trên có người đang nghỉ ngơi. Franz phỏng đoán, những người này hẳn là nhân viên trực đêm, có thể toàn bộ sở chỉ huy đang hoạt động theo ca kíp, ba người dùng chung một chiếc giường... giống như trên tàu ngầm vậy.

Có ba chiếc giường đặt riêng không có ai ngủ, một nữ phục vụ dáng người nhỏ nhắn đang dọn dẹp một trong số đó.

Franz khẽ cau mày, ba chiếc giường kia khiến hắn nảy sinh rất nhiều liên tưởng - chẳng lẽ, vị chỉ huy tối cao của Tập đoàn quân cũng ngủ ở đây?

Ngủ chung với sĩ quan tham mưu, hay thậm chí là lính quèn?

Được rồi, chỉ là ở trong cùng một nhà kho thì không thể tính là "ngủ chung", nhưng theo Franz, điều này đã vượt quá nhận thức của hắn.

Trong quân đội Prosen, các sĩ quan cấp cao tuyệt đối không thể như vậy, bọn họ ngay cả khi trao huân chương cho binh lính cũng phải đeo găng tay trắng, để tránh làm bẩn tay. Đặc biệt là những lão quý tộc già, đều mang theo lính hầu của mình - lính hầu có thể là từ đời ông, đời cha đã làm lính hầu rồi.

Mặc dù bản thân Franz là Thượng úy, nhưng cũng sẽ không ngủ chung phòng với lính quèn, trên thực tế phần lớn thời gian hắn đều không nhìn thấy mặt mũi binh lính, người phụ trách quản lý binh lính là các Hạ sĩ quan lâu năm, bao gồm cả chỉ huy các trung đội, và cả các sĩ quan hậu cần của tiểu đoàn.

Ngay cả huấn luyện bình thường, cũng là do các Hạ sĩ quan hung dữ phụ trách, Thượng úy Franz chỉ khi nào diễn tập mới ở cùng với binh lính.

Cách làm "quân dân một ý chí" của quân Ant đã khiến Thượng úy Franz vô cùng chấn động.

Sau đó, trong lúc vẫn còn đang chấn động, hắn nhìn thấy người nọ.

Người nọ chắp hai tay sau lưng, ánh sáng chói lọi như mặt trời từ phía sau chiếu tới, phác họa nên bóng lưng của hắn.

Người nọ nhìn chằm chằm Franz, nhìn Franz bị dẫn đến trước mặt mình.

Sau đó, người nọ quay đầu lại nói với người phía sau: "Vasili, tắt đèn đi, gáy của tôi nóng quá rồi."

Người thanh niên tên Vasili tắt đèn bàn, gãi đầu: "Tôi cứ tưởng tướng quân muốn tạo dáng ngầu."

Lúc này Thượng úy Franz mới nhìn rõ khuôn mặt của người nọ - vậy mà còn trẻ hơn cả hắn!

Mặc dù trẻ tuổi, nhưng trên khuôn mặt kia lại hằn rõ những vết tích tang thương do máu lửa tôi luyện nên (thực ra là do ánh sáng quá lờ mờ trong nhà kho), đôi mắt sâu thẳm tràn đầy sự thông tuệ và dũng cảm.

"Chào anh, Thượng úy của Prosen." Người đàn ông chìa tay ra, "Tôi là Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky. Tôi hy vọng anh có thể khai báo thành thật, nếu không các thẩm phán của chúng tôi sẽ khiến anh chịu tổn thương tâm lý suốt đời."

Thượng úy Franz nghi ngờ nhìn bàn tay đang chìa ra của người đàn ông, do dự một chút rồi thầm nghĩ, có thể đây chỉ là thế thân, nếu không thì không thể nào lại đưa tay ra cho một tên lính đặc nhiệm của quân địch được.

Dù thế nào thì hành động này cũng quá mạo hiểm.

Lính dù luôn cạnh tranh gay gắt với lính đặc nhiệm Brandenburg, cho dù là kỹ năng vũ khí hay kỹ năng cận chiến, tất cả đều được nâng cấp so với lính đặc nhiệm Brandenburg.

Ngay cả việc Thượng úy Franz nói được tiếng Ant cũng là vì muốn bắt chước lính đặc nhiệm Brandenburg nên mới tự học.

Đương nhiên, lính đặc nhiệm Brandenburg nếu bị bắt chắc chắn sẽ không được đối xử tốt như vậy, lúc hành động bọn chúng đều mặc quân phục của quân địch, thông thường đều bị coi là gián điệp, sau khi bị tra tấn dã man sẽ bị xử tử, không được hưởng quyền ưu đãi của Công ước Geneva.

Xác định người đang chìa tay ra với mình là thế thân, Thượng úy Franz liền từ bỏ ý định bắt cóc người này, thản nhiên nắm lấy tay hắn: "Ngài biết tôi không thể nào chủ động tiết lộ bí mật quân sự, tôi là quân nhân."

"Trung tướng Rokossovsky" buông tay ra, cười nói: "Yên tâm, tôi cũng sẽ không hỏi những câu hỏi khiến anh khó xử, những câu hỏi đó để các thẩm phán hỏi. Tôi chỉ muốn hỏi một câu, thảo nguyên Nam Ant rõ ràng không thích hợp cho tác chiến đổ bộ đường không, lính bộ binh hạng nhẹ đơn thuần tác chiến trên thảo nguyên sẽ gặp rất nhiều bất lợi, tại sao các anh còn muốn đổ bộ xuống đây?

"Chẳng phải là tự sát hay sao?"

Thượng úy Franz cười khổ: "Không thể trả lời. Nếu là ngài, đối mặt tình huống nhận được mệnh lệnh vô lý như vậy, chẳng lẽ ngài sẽ kháng lệnh sao?"

"Trung tướng Rokossovsky" vỗ vỗ vào khẩu súng lục bên hông: "Sẽ chứ, hơn nữa tôi còn tự tay bắn chết hai tên tướng quân dám hạ loại mệnh lệnh vô lý như vậy."

Thượng úy Franz lần thứ hai bị sốc: "Cái này..."

"Trung tướng Rokossovsky" cười nói: "Sau đó chúng tôi còn thanh trừng một loạt những tên đầu hàng chủ nghĩa không biết điều, và cả những tên theo chủ nghĩa tốc thắng bị ảo tưởng. Kết quả là hiện tại ngay cả mấy gã quản đốc mỏ trước đây cũng đã lên làm Sư đoàn trưởng rồi."

Thượng úy Franz: "Các người làm vậy... làm sao đảm bảo quân đội chấp hành mệnh lệnh nghiêm minh? Nếu sĩ quan cấp dưới không đồng ý mệnh lệnh, cứ tự tiện kháng lệnh, vậy chẳng phải cả quân đội sẽ rối loạn hay sao?"

"Trung tướng Rokossovsky": "Vậy thì họp hành, nói rõ ràng cho tất cả các chỉ huy phải thực hiện mệnh lệnh hiểu rõ, tại sao phải làm như vậy, tiếp thu những ý kiến hợp lý mà bọn họ đưa ra. Tôi gọi phương thức này là dân chủ quân sự."

"Buồn cười!" Thượng úy Franz theo bản năng phản bác, "Bọn sĩ quan cấp dưới đó, đều chưa từng được huấn luyện bài bản, bọn chúng làm sao có thể đưa ra ý kiến mang tính xây dựng?"

"Trung tướng Rokossovsky": "Có thể bọn họ không làm được, nhưng bọn họ cũng có hiểu biết riêng về chiến tranh, vì vậy các chỉ huy cấp cao mới phải thuyết phục bọn họ, bằng kiến thức, kinh nghiệm và cả lòng dũng cảm của bản thân, có thể là thêm một chút mị lực nữa.
"Sau khi thảo luận, cầu đồng tồn dị, cuối cùng cho ra được kế hoạch hành động mà mọi người đều đồng ý, như vậy khi thi hành sẽ bộc phát ra hợp lực kinh người. Tôi chính là đánh bại các người như vậy."

Franz thượng úy nhận lấy rung động lần thứ ba: "Ngài... Ngài thật sự là Trung tướng Rokossovsky?"

"Đúng vậy, sao nào, anh nghĩ tôi là thế thân à?"

Bên cạnh có thể là tướng quân tham mưu trưởng (thật ra là Giám mục tùy quân, thượng úy Franz không chú ý tới ký hiệu của Giám mục) cười nói: "Được chứ, xem ra Alyosha thiếu chút nữa bị bắt làm con tin rồi!"

Trung tướng Rokossovsky lắc đầu: "Không không, Grigory đang nhìn kìa, hắn có thể bảo đảm viên đạn bắn chính xác vào đầu vị thượng úy này, không làm tổn thương tôi mảy may. Đương nhiên, quần áo của tôi có thể phải thay rồi, làm phiền Nelly một chút."

Franz nhìn theo tầm mắt của Trung tướng Rokossovsky, quả nhiên nhìn thấy một quân sĩ cường tráng đứng ở cách đó không xa, tay đã cầm súng tiểu liên.

Tên quân sĩ này tản mát ra khí tức mà Thượng úy Franz cũng rất quen thuộc, là loại lão binh siêu cấp có thể trở về từ Quỷ Môn Quan, Thượng úy bình thường sẽ coi loại lão binh này là cốt cán trong xương cốt, thi thoảng trưng cầu ý kiến của họ.

Sau khi chấn động qua đi, Franz hỏi: "Tôi không hiểu, tại sao phải mạo hiểm tới gặp tôi đây? Như vậy có chỗ tốt gì không?"

"Không có." Rokossovsky nhún vai: "Tôi chỉ muốn lấy một chiến lợi phẩm."

Nói xong Trung tướng đưa tay, lấy bông tuyết nhung trên cổ áo thượng úy, lấy ra một quyển sổ tay, kẹp vào bên trong.

Vasili đứng bên cạnh nhìn tất cả - đoán chừng là sĩ quan phụ tá của vị tướng quân - nói: "Tôi có cảm giác, sau này lính bắn tỉa của Prosen, chính là những kẻ đội hoa tuyết nhung này, gặp phải chiến sĩ của chúng ta thì phải cẩn thận, chắc chắn sẽ có khối kẻ muốn lấy cái này."

Franz thượng úy vẻ mặt kinh ngạc nhìn sĩ quan phụ tá trẻ tuổi, hắn bỗng nhiên hiểu rõ: Rokossovsky đang làm gương!

Hắn nhất định có quyền uy tối cao trong quân, cho nên mới làm dân chủ quân sự (thật ra không)!

Mỗi lời nói, cử chỉ của hắn, đều sẽ trở thành hình mẫu để binh sĩ noi theo! (xác thực)

Hơn nữa, tự mình gặp tù binh, lại không còng tay tù binh, là để làm nổi bật dũng khí của bản thân! Tất cả đều có mục đích!

Từ nay về sau, bộ đội của Rokossovsky sẽ không sợ hãi lính dù bắn tỉa nữa, họ sẽ được tăng cường sĩ khí!

Franz thượng úy nhìn chằm chằm Rokossovsky, đột nhiên cảm thấy, có thể chiến đấu dưới trướng vị tướng quân như vậy, hẳn là một chuyện rất hạnh phúc - với tư cách là binh sĩ.

Lúc này Rokossovsky hỏi: "Được rồi, anh... có định nói ra không?"

Thượng úy không kịp phản ứng liền hỏi ngược lại: "Ngài muốn biết cái gì?"

(Hết chương)

Chương 266: Thu hoạch ngoài ý muốn

Nửa tiếng sau, Vasili kiểm tra bản cung khai trong tay, ngẩng đầu nói với Vương Trung: "22 trang, tôi đã cố gắng tóm tắt hết mức có thể, nhưng hắn sắp khai ra cả việc đoàn trưởng của binh đoàn bắn tỉa mỗi ngày mặc quần lót màu gì rồi."

Pavlov đi tới bên cạnh Vasili, cầm lấy tập ghi chép dày đặc kia bắt đầu xem.

Còn Popov thì hỏi: "Vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý, cung khai tường tận như vậy? Chẳng lẽ thật ra đều là thông tin giả?"

Vasili lúc này bản ghi chép đã bị lấy đi, không có việc gì làm, bèn nói đùa: "Tướng quân của chúng ta có thần khải đấy, thông tin các người đánh lén, chính là tướng quân ngủ mơ nhận được đấy! Anh bịa đặt sẽ bị tướng quân nhìn ra."

Vương Trung khổ sở: Tôi biết nhìn ra kiểu gì? Thứ này chắc chắn phải giao cho bộ phận tình báo đối chiếu xác minh.

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn làm ra vẻ cao thâm khó lường.

Tên thượng úy Franz do dự vài giây, hỏi: "Tôi nghe nói bị thẩm phán thẩm vấn, tất cả đều khai hết"

Vương Trung: "Đúng vậy, ngay cả thi thể đã chết bọn họ cũng có thể khiến nó mở miệng."

Vương Trung vốn định nói đùa về chuyện KGB khiến người chết mở miệng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền phát hiện sắc mặt tù binh tái mét, vội vàng giải thích: "Tôi chỉ nói đùa thôi, thẩm phán không có cách nào khiến người chết mở miệng."

Kết quả mặt tên tù binh Prosen càng xanh hơn.

Vương Trung suy nghĩ một chút, quyết định không giải thích nữa, càng giải thích càng dở, thôi thì cứ xem tên tù binh nói thế nào.

Tên thượng úy lên tiếng: "Thật ra tôi đã do dự rất lâu, chúng tôi từng giải cứu rất nhiều đồng đội trong tòa nhà mà đám thẩm phán đóng giữ, tất cả bọn họ đều mong chúng tôi giết chết chúng, đám thẩm phán đó hoàn toàn không quan tâm đến hiệp ước Geneva."

Popov: "Chúng tôi hoàn toàn tuân thủ công ước với binh sĩ bình thường, nhưng sĩ quan thì khác, sĩ quan biết rất nhiều thứ, nếu biết mà không khai báo thì chúng tôi xem như tội gián điệp, ngược lại, chỉ cần các vị sĩ quan hợp tác, họ cũng sẽ nhận được đối đãi phù hợp với công ước."

Tên thượng úy phản bác: "Chẳng lẽ các người bị bắt cũng khai báo thông tin của quân mình sao? Chúng tôi có đối xử với tù binh của các người như vậy sao?"

Popov: "Có, trên thực tế sĩ quan của chúng tôi bị bắt đều bị tra tấn dã man, đây là báo cáo của tổ chức ngầm, họ còn giải cứu không ít sĩ quan, tất cả đều là nhân chứng. Chúng tôi chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi - Người Seres nói như vậy."

Tên thượng úy á khẩu, hiển nhiên hắn biết rõ những chuyện mà ngành tình báo và bộ nội vụ trong hoàng cung làm, không có cách nào biện hộ cho loại hành vi đó.

Vương Trung: "Bọn ngươi không chỉ làm vậy với sĩ quan, bọn ngươi còn hành hạ binh lính, cả thường dân nữa! Theo tôi thì những kẻ xâm lược đừng có giả vờ trong sạch nữa. Ban đầu tôi định không giữ tù binh nào, nhưng nghĩ đến tương lai, nếu các người vì chuyện tôi không giữ tù binh mà chống cự đến cùng, sẽ khiến binh sĩ của tôi chịu thương vong nặng nề.

"Vì vậy tôi mới cho binh lính của các người được đối đãi theo công ước, nhưng anh nhớ cho kỹ, tôi hoàn toàn không muốn cho các anh loại đãi ngộ này, tôi hận các anh thấu xương.

"Tuy nhiên, nếu các anh nhận thức được sự nguy hại của chủ nghĩa quân phiệt Prosen, thay đổi triệt để, đứng về phía chính nghĩa, tôi hoan nghênh các anh. Trên thực tế đã có không ít tù binh chọn theo chúng tôi, đang làm việc ở nhà máy xe tăng. Chúng tôi còn định tổ chức một đại hội thể thao cho họ đấy!"

Tên thượng úy nhìn chằm chằm Vương Trung: "Đại hội thể thao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, để cho cuộc sống của tù binh thêm phong phú. Chúng tôi còn chuẩn bị thư viện, mỗi ngày cho họ nghe nhạc. Tôi biết, Prosen xem những điệu nhảy như Tango là nhạc vàng, ở đây, họ có thể nghe thoải mái!"

Vừa dứt lời, Vasili nói thêm: "Còn có thể đấu nhảy với cai ngục, tôi được biết là cai ngục toàn thắng."

Nói nhảm, toàn thắng là dùng đầu gối để thắng đấy! Người Prosen lấy gì ra đấu, đá chính quy à?

Tên thượng úy lắc đầu: "Lý trí mách bảo tôi rằng ngài đang nói dối, nhưng ngài lại rất có sức thuyết phục."

Vương Trung nhún vai, trở lại chủ đề: "Vậy là anh sợ hình phạt của thẩm phán nên mới khai ra?"

"Không!"

Tên tù binh lắc đầu.

"Không hẳn. Nói ra thì dài dòng, tôi là quý tộc, nhưng tôi không phải là quý tộc chính thống, tôi hầu như không sống ở trang viên bao lâu - đó là một trang viên vừa nhỏ vừa cũ nát, mỗi năm đến mùa hè, khi cha mẹ muốn đến trang viên thì tôi đều làm ầm ĩ lên không muốn đi.

"Hình như cha mẹ tôi cũng chán ghét trang viên, họ giao trang viên cho quản gia Wilhelm quản lý, thuê hai người làm công, ba người cứ như vậy duy trì hoạt động của trang viên."

Vương Trung thầm nghĩ cái "trang viên" mà ba người có thể duy trì hoạt động, e là cũng chỉ như mấy cái sân nhà ở nông thôn trước kia.

Tên tù binh nói tiếp: "Cha mẹ tôi làm việc trong thành phố, mẹ tôi là gia sư cho nhà công tước, dạy con gái của công tước khiêu vũ. Cha tôi là thư ký của chính quyền thành phố. Trước thời kỳ khủng hoảng, tiền lương của họ đủ để nuôi trang viên và hai anh em tôi đi học.

"Nhưng rồi khủng hoảng ập đến."

Vương Trung thầm nghĩ thời đại năm mươi vạn Mark một ổ bánh mì đã đến, nhưng ở thế giới này, tân hoàng đế Prosen đã tiến hành cải cách từ trên xuống dưới, xử lý rất nhiều nhà tư bản và thương nhân lớn.

Pavlov lên tiếng: "Chẳng lẽ anh không biết ơn vị hoàng đế đã đưa đất nước thoát khỏi khủng hoảng, trung thành với hoàng đế sao?"

Tên tù binh im lặng vài giây mới đáp: "Có lẽ vậy, nhưng tôi thực sự không thích cái tầng lớp của mình. Để tiết kiệm học phí, bố mẹ đã đưa tôi vào trường quân đội. Ở trường quân đội, đám quý tộc cũ khinh thường chúng tôi, bắt chúng tôi chơi với con cái nhà thường dân.

"Con cái nhà thường dân thì thù ghét chúng tôi, đám con nít thành phố còn khinh thường chúng tôi là "đồ nhà quê".

"Cực khổ lắm mới tốt nghiệp, vào quân đội lại càng bị đối xử bất công hơn, đám sĩ quan và hạ sĩ quan mắng những đứa như tôi là "đồ nhà quê", dùng những hình phạt tàn khốc nhất để trừng phạt. Còn tôi thì không nhận được sự tôn trọng của đám hạ sĩ quan - vì tôi không có lính hầu."

Vương Trung vô thức nhìn Nelly, rồi hỏi: "Ý anh là, anh đã sớm bất mãn với quân đội Prosen?"

Tên thượng úy lắc đầu: "Cũng không đến mức bất mãn, chỉ là nhìn thấy các người, quan binh như một, tôi có chút ngưỡng mộ. Tuy rằng ngài vẫn có lính hầu."

Vương Trung kinh ngạc: "Sao anh biết đó là lính hầu của ta?"

"Tôi không biết, nhưng nếu chỉ có một người có thể dùng lính hầu nữ, vậy người đó chính là ngài." Tên thượng úy nói.

Vương Trung nhìn Popov.

Popov nhún vai: "Nghe có vẻ vô lý, nhưng có thể hắn sợ bị thẩm vấn, lại thấy tình huống khiến bản thân ngưỡng mộ, trong lúc hoảng loạn nên mới nói năng như vậy. Tất nhiên, tôi không loại trừ khả năng đây là thông tin giả, phải kiểm tra đối chiếu."

Pavlov: "Cho đám thẩm phán tăng ca là được."

Sắc mặt Franz thượng úy lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Vương Trung: "Cũng được."

Thực ra mục tiêu của Vương Trung chỉ là lấy bông tuyết nhung, chuyện tên thượng úy khai ra chỉ là ngoài ý muốn, vốn dĩ hắn ta sẽ bị đưa đến chỗ đám thẩm phán.

Nhưng đến đó chắc là không lấy lại được bông tuyết nhung, ít nhất là không còn nguyên vẹn.

Hắn phất tay: "Đem đi, để đám thẩm phán "chăm sóc" hắn ta cẩn thận, đảm bảo hắn ta khai thật."

Tên thượng úy kêu lên: "Không! Tôi đã khai hết rồi! Không!"

Pavlov: "Yên tâm, với loại đã khai báo như anh, thẩm phán sẽ nhẹ tay, đảm bảo không bị gãy xương, cùng lắm là bị thương nhẹ thôi."

Không gãy xương đã là nhẹ tay rồi sao?

Popov vội vàng nói: "Không phải, không phải, loại như hắn sẽ được đối chiếu thông tin, nếu khai báo đúng hết, chúng tôi sẽ đối xử theo công ước. Tất nhiên sau đó có thể sẽ hỏi thêm vài vấn đề mà đám thẩm phán quan tâm, rồi cho hắn uống chút Vodka."

Vương Trung nhíu mày, người Ant nói "chút Vodka", có khi đủ chuốc say cả gấu.

Mà, ở Mỹ có thể có thuốc khai thật, ở Ant thì không có, Vodka là thứ tốt nhất trong tay đám thẩm phán Ant, hiệu quả rất cao.

Chỉ là đôi khi chuốc chết cả người bị thẩm vấn.

Được Popov an ủi, tên thượng úy có vẻ càng bất an hơn, Vương Trung ra hiệu, lập tức có hai binh sĩ đến áp giải hắn đi.

Chờ hắn đi rồi, Pavlov hỏi Vương Trung: "Thật ra cậu chỉ muốn cái bông tuyết nhung kia thôi đúng không?"

Vương Trung: "Cậu hiểu tôi nhất mà."

Popov: "Kết quả giờ hắn ta khai ra nhiều như vậy, nếu là thật, chúng ta đã nắm rõ tình hình của lính dù bắn tỉa Prosen rồi."

Vương Trung: "Đáng tiếc không phải nắm rõ tình hình của đám Brandenburg."

Pavlov: "Thôi được rồi, không còn bị lính bắn tỉa uy hiếp nữa, cậu đi nghỉ đi. Tôi cũng đi ngủ đây."

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, hai nữ phi công được vệ binh dẫn vào sở chỉ huy.

Vương Trung nghi hoặc nhìn hai người họ: "Hai vị, muộn thế này rồi còn đến đây có việc gì vậy?"

Nữ thiếu tá dẫn đầu lấy ra một phong thư bằng giấy da trâu: "Bên trong là ảnh chụp hôm nay, vừa mới rửa xong, tôi mang đến ngay đây. Chúng tôi vừa kết thúc đợt ném bom đêm nay, lại phải xuất phát ngay."

Vương Trung búng tay: "Nelly, chuẩn bị đồ ăn khuya cho hai vị phi công, có thể họ muốn tắm rửa."

Hai nữ phi công vừa bước vào, Vương Trung đã ngửi thấy mùi dầu máy.

Nữ thiếu tá: "Mũi thính thật đấy, thưa tướng quân."

Vương Trung vừa cười đáp: "Vâng", vừa mở phong thư ra, lấy ảnh chụp ra xem từng tấm, xem xong đưa cho Pavlov.

Popov thì đứng bên cạnh, nhìn qua vai Vương Trung xem cùng.

Đột nhiên, Vương Trung lấy ra một tấm ảnh, đặt lên bàn: "Đây là tình hình ở đâu vậy?"

Nữ phi công chưa kịp trả lời, Pavlov đã nói: "Chắc là mặt trận của quân đoàn bộ binh 91, xem ra địch đang tăng cường lực lượng ở cánh phải của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, có vẻ muốn đánh úp chúng ta, bao vây tập đoàn quân."

Vương Trung: "Kỳ lạ, chúng còn đang xác minh xe tăng của chúng ta là thật hay giả, vậy mà đám lính bắn tỉa còn chưa hành động, chúng đã tăng cường lực lượng rồi? Vậy chẳng phải đám lính bắn tỉa và đám kỵ binh Moravia kia đều thành trò cười sao?"

Popov nhún vai: "Chứng tỏ Vasili làm tốt, xe tăng giả rất giống, lừa được chúng."

Vương Trung thốt lên: "Nhanh chóng gửi điện báo hỏi Tập đoàn quân Borsk xem khi nào xong việc! Chúng ta đã thành công dẫn dụ quân dự bị của địch đến đây rồi!"

(Hết chương)

Chương 267: Quân đoàn Borsk rút lui đến cửa núi Raul (24000 tháng phiếu cộng canh)

Sáng sớm ngày 26 tháng 7, 0600.

Bình nguyên Nam Ant, cửa khẩu Raul phía bắc năm mươi cây số, sở chỉ huy tạm thời của Tập đoàn quân Ant Borsk.

Công tước Myshkin không biết lần thứ bao nhiêu ho khan, hắn lấy khăn tay ra, che miệng, sau một hồi ho khan dữ dội, vẫn duy trì tư thế che miệng, mãi không muốn bỏ khăn tay ra.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Myshkin như thể đã hạ quyết tâm lớn lắm, mới lấy khăn tay từ bên miệng ra, liếc nhìn.

Thoạt nhìn không thấy máu, nhưng tay Myshkin vừa buông lỏng một chút, máu tươi liền lộ ra.

Sĩ quan phụ tá phẫn uất nói: "Thuốc đặc hiệu mà Hợp Chủng Quốc đưa tới căn bản không có tác dụng gì cả!"

Công tước Myshkin trấn an: "Ngươi không xem văn kiện được gửi kèm theo thuốc sao? Đây cũng là dược vật thử nghiệm, ngay cả thử nghiệm cũng chưa hoàn thành. Thứ nhất là vậy, thứ hai là người ta đã ghi rõ liệu trình sử dụng thuốc, liệu trình đầu tiên của ta mới chỉ bắt đầu thôi."

Nói xong hắn lại ho khan, sĩ quan phụ tá vội vàng vỗ lưng cho hắn, để hắn có thể tống đờm ra ngoài.

Thượng tướng Fyodor Mikhailovich đến thay hắn đảm nhiệm tư lệnh Tập đoàn quân lo lắng nhìn Công tước: "Ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, chỉ còn lại

một đoạn đường cuối cùng, tôi đã nắm rõ toàn bộ quy trình chỉ huy rồi, hãy giao cho tôi."

Myshkin lắc đầu lia lịa: "Không, ta gọi ngươi tới đây là để khi ta gục ngã thì thay ta tiếp quản quyền chỉ huy, bây giờ ta vẫn chưa ngã xuống. Không phải chỉ chạy đến cửa khẩu Raul là xong, chúng ta còn rất nhiều đơn vị chặn hậu, bọn họ đều là những binh sĩ kiên cường đã tôi luyện qua chiến trận, ta hy vọng bọn họ cũng có thể bình an đến được cửa khẩu, ở Yekaterina Daka nghỉ ngơi và hồi phục!"

Dù cái tên Yekaterina Daka nghe rất giống với tên của thành phố St. Yekaterinburg, nhưng lại là hai thành phố khác nhau, Yekaterina Daka là giao lộ đường bộ quan trọng trên dãy núi Raul, đồng thời cũng là trung tâm hỗ trợ chính của tuyến đường sắt xuyên núi.

Là thành phố phồn hoa nhất ở miền Nam Ant, nơi đây hiển nhiên là địa điểm lý tưởng để các binh sĩ nghỉ ngơi và hồi phục.

Thượng tướng Fyodor Mikhailovich khuyên nhủ: "Xin hãy tin tưởng vào năng lực của tôi, trận đại chiến năm ngoái tôi cũng từng chỉ huy một trận rút lui thành công, tuy uy danh không bằng ngài, Rokossovsky và đại tướng Gorky, nhưng tôi cũng có chút tâm đắc về chiến thuật rút lui!"

Công tước Myshkin chuyển khăn tay dính máu sang tay trái, vỗ vỗ vai Fyodor Mikhailovich: "Ta biết. Nhưng binh sĩ thì không biết, bọn họ tin tưởng ta, cho nên hiện giờ mặc dù quân địch đang từng bước ép buộc, mặc dù phải vừa đi vừa chịu khát chịu đói, bọn họ vẫn đang tiến về phía trước.

"Một khi biết ta gục ngã —— hoặc là bỏ chạy trước, người chỉ huy thay thế lại là một vị thượng tướng, thì rất khó để nói liệu bọn họ có còn duy trì được sức chiến đấu như thế này nữa hay không."

Thượng tướng Fyodor Mikhailovich do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: "Tôi đã hiểu."

Công tước Myshkin nhận ra hắn vẫn chưa hoàn toàn tin phục, bèn nói tiếp: "Tình trạng của binh sĩ hiện giờ rất tệ, chúng ta đã cố gắng hết sức để tổ chức xe cộ vận chuyển, nhưng phần lớn binh sĩ vẫn phải hành quân bộ đến đây.

"Bọn họ đã phải lội bộ hàng trăm cây số, trên đoạn đường dài như vậy, chúng ta gần như không còn sức lực để bố trí điểm dừng chân nấu cơm, rất nhiều đơn vị đã nhiều ngày liền không được uống một ngụm canh nóng, chỉ có thể ăn lương khô và đồ hộp Spam.

"Ta thậm chí còn lo ngại rằng, chỉ một giây sau thôi bọn họ sẽ hoàn toàn suy sụp, ta không thể mạo hiểm rời khỏi quân đội vào lúc này, quay về hậu phương tĩnh dưỡng được."

Fyodor gật đầu, lần này có vẻ kiên quyết hơn rất nhiều: "Ngài nói đúng, nhưng tôi cho rằng, vì thắng lợi của đế quốc, ngài - một vị tướng tài như

ngài - nhất định phải sống sót."

Myshkin lắc đầu: "Không, ta đã đọc qua cuốn "Bàn về thắng lợi của Ant và thất bại của Prosen" của Rokossovsky, ta đồng ý với phần lớn quan điểm của ông ấy. Prosen dù có hùng mạnh đến đâu, cũng không thể chống đỡ nổi sức tấn công tổng lực của quân Đồng minh, đồng minh của bọn chúng là Phù Tang Đế Quốc vừa mới đại bại, cơ bản không thể nào tới giúp bọn chúng được nữa.

"Quân Đồng minh còn bắt đầu oanh tạc các thành phố của Prosen, sản xuất công nghiệp của Prosen cho dù không bị giảm sút, thì cũng sẽ phải xuất ra lượng lớn nguồn lực vào việc sản xuất pháo phòng không và máy bay chiến đấu.

"Thất bại của bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian. Điều duy nhất chúng ta cần phải quyết định là, liệu chúng ta sẽ tự mình giải phóng đất nước, sau đó đánh thẳng vào lãnh thổ Prosen, trừng phạt bọn chúng một cách tàn nhẫn, hay là ngồi chờ quân Đồng minh san bằng Prosen.

"Ta nghĩ Rokossovsky sẽ trừng phạt Prosen, dù sao "Gặp nhau ở Prosenia" là khẩu hiệu do chính ông ấy đưa ra, ta tin là ông ấy sẽ làm được.

"Hoàn thành cuộc rút lui này, nhiệm vụ của ta coi như là hoàn thành, đã đến lúc những người có thân thể khỏe mạnh, tràn đầy năng lượng như các anh ra lãnh đạo chiến trường rồi."

Vừa dứt lời, Myshkin lại bắt đầu ho khan.

Sĩ quan phụ tá đau lòng nói: "Ngài đừng nói nữa, mỗi lần ngài nói chuyện..."

"Đừng xen vào!" Công tước Myshkin cao giọng, còn dùng sức đẩy sĩ quan phụ tá ra, "Thân thể của ta, ta tự biết rõ!"

Ngay khi Công tước Myshkin định nói tiếp, một tham mưu thông tin chạy tới: "Báo cáo, nhận được điện báo của tướng quân Rokossovsky, ông ấy hỏi tình hình rút lui của chúng ta."

Fyodor: "Chúng ta vẫn chưa bị lực lượng chủ lực của quân địch bao vây tiêu diệt, có lẽ là nhờ công lao của tướng quân Rokossovsky. Hiện tại, quân địch đã chia thành hai cụm tập đoàn lớn trên bình nguyên Nam Ant, căn cứ theo báo cáo của Bộ Tổng tư lệnh ngày hôm qua, cụm tập đoàn quân bên phía Rokossovsky tương đối lớn hơn."

Công tước Myshkin đi tới trước bàn bản đồ, nhìn chằm chằm vào bản đồ tình hình chiến sự trên toàn bộ bình nguyên Nam Ant trong vài giây, rồi nói: "Giữa hai cụm tập đoàn quân Prosen có gì?"

"Dựa theo thông tin trinh sát, ở đó chỉ có một số ít binh lực tuần tra, nhưng mà cơ sở hạ tầng của toàn bộ khu vực này cực kỳ tồi tệ, không thể nào hỗ trợ cho một lực lượng quân sự quy mô lớn được." Fyodor trả lời.

Công tước Myshkin gật đầu: "Tốt. Đợi đến cuối năm nay, Rokossovsky chắc chắn sẽ tận dụng khu vực này."

"Tận dụng?" Sĩ quan phụ tá nghi hoặc hỏi.

Công tước Myshkin gật đầu: "Ngươi không xem kế hoạch tác chiến của Bộ Tổng tư lệnh sao? Ta gần như có thể khẳng định người đề xuất kế hoạch này chính là Rokossovsky, hoặc là được xây dựng dựa trên bản kế hoạch mà ông ấy đã đệ trình.

"Lợi dụng không gian để tranh thủ thời gian, kéo dài tuyến tiếp tế của quân địch, sau đó chờ đợi tướng Quân Bùn tới, chiến thuật y hệt như năm ngoái. Ta đoán năm nay quân Prosen sẽ không bị chết rét hàng loạt như năm ngoái đâu, xe cộ và xe tăng đều không thể khởi động được, súng máy cũng bị đông cứng không thể bắn - không, năm nay bọn chúng sẽ không bị như vậy nữa.

"Nhưng bọn chúng không thể nào giải quyết được vấn đề bùn lầy, không thể nào giải quyết được! Khi mùa bùn lầy đến, quân địch chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng khó khăn về tiếp tế. Đó chính là thời cơ để Rokossovsky phản công."

Sĩ quan phụ tá líu lưỡi: "Lại là lợi dụng bùn lầy sao? Sao ông ấy không đổi một chiêu khác?"

Thượng tướng Fyodor: "Chỉ cần chiêu này còn hiệu quả, thì dùng thêm mấy lần nữa cũng có sao. Hơn nữa, đây cơ bản là dương mưu, quân địch cũng biết rõ. Cho nên bọn chúng nhất định sẽ cố gắng giành được chiến quả đủ lớn trước khi mùa bùn lầy đến, ví dụ như chiếm đóng Abadan, thậm chí là chiếm cả mỏ dầu Kuban.

"Mà Rokossovsky lại là người giỏi nhất về phòng ngự, ông ấy đã chặn đứng tập đoàn quân thứ mười của quân địch ở Yeisk trong một khoảng thời gian dài như vậy. Hơn nữa, thương vong của quân ta trong trận phòng ngự do ông ấy chỉ huy còn ít hơn nhiều so với trận chiến phòng ngự năm ngoái, đồng thời cũng gây ra tổn thất nặng nề cho quân địch.

"Nếu là Rokossovsky, nhất định ông ấy có thể chặn đứng được cuộc tấn công của quân địch, kéo dài thời gian cho đến khi tướng Quân Bùn tới."

Myshkin lại bắt đầu ho khan, ho xong mới nói tiếp: "Hiện tại, điều duy nhất chúng ta chưa thể xác định được là, liệu có xảy ra một trận quyết chiến vào cuối năm nay hay không, ta không cho rằng trận quyết chiến này sẽ nổ ra ở Abadan, nhưng dường như cũng chẳng còn điểm nút nào khác quan trọng hơn."

Công tước nhìn dòng sông Valdai dài hun hút, là một trong ba khu công nghiệp lớn của Ant, hai bên bờ sông Valdai là những nhà máy san sát nối liền không dứt, cho dù chỉ là một thành phố nhỏ hay một ngôi làng nhỏ ven sông, nhìn cũng rất giàu có, tràn ngập những công trình kiến trúc bằng bê tông cốt thép.

Nhưng chính bởi vì sự phồn hoa này, dường như lại chẳng có một điểm nút nào trên toàn bộ dòng sông Valdai là đặc biệt quan trọng - là kiểu điểm nút mà nếu kiểm soát được nó thì có thể chặn đứng toàn bộ hệ thống.

Nói một cách dễ hiểu, thì chỉ cần có thể phong tỏa được dòng sông Valdai, thì kiểm soát được đoạn nào cũng như nhau cả.

Nhưng sông Valdai là dòng sông mẹ của Ant, quả thực có phần rộng lớn, độ sâu cũng rất đáng sợ, trên mặt sông còn có cả các tàu chiến của hạm đội nội hà.

Hải quân còn cho đóng rất nhiều pháo hạm hạng nặng, chỉ cần chiếm được một bên bờ sông Valdai, muốn phong tỏa hoàn toàn dòng sông là vô cùng khó.

Cho nên, cho dù là Công tước Myshkin, cũng không dám chắc liệu quân địch sẽ dừng lại ở đâu để liều chết đánh chiếm, địa điểm nào sẽ diễn ra những trận chiến đẫm máu.

Hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bản đồ, cầu mong Rokossovsky có thể tìm ra cách hóa giải thế tấn công của quân địch.

————

Trong lúc Công tước Myshkin đang suy tính về tương lai, thì Tập đoàn quân của hắn vẫn đang hành quân về phía cửa khẩu.

Trung sĩ Ivan Konstantinovich đã nhiều ngày liền không được ăn một bữa cơm nóng, hắn vừa đi vừa lấy bi đông nước ra, vặn nắp định đổ vào miệng, nhưng lại phát hiện trong đó không còn một giọt nước nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trời chói chang đang treo lơ lửng trên cao, thiêu đốt vạn vật.

Ivan thậm chí còn cảm thấy huy hiệu hình con đại bàng hai đầu trên mũ kê-pi của hắn đang nóng lên, như thể muốn in hằn lên trán hắn vậy.

Hắn cố gắng mím chặt môi, thử dùng nước bọt để làm ẩm đôi môi khô nứt.

Đúng lúc này, một chiếc bi đông đầy một nửa được nhét vào tay Ivan.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện ra người đưa nước là Tiểu đoàn trưởng.

"Uống đi." Tiểu đoàn trưởng nói, "Mỗi người chỉ được nhấp một ngụm thôi đấy, sau đó truyền cho người phía sau."

Ivan gật đầu, mở nắp bi đông ra, nhẹ nhàng liếm một chút nước đọng trên nắp, sau đó liền đưa bi đông cho người bên cạnh.

Mọi người cứ như vậy truyền tay nhau chiếc bi đông của Tiểu đoàn trưởng, không ai nỡ uống nhiều, cho đến khi chiếc bi đông quay trở lại tay Tiểu đoàn trưởng.

Tiểu đoàn trưởng lắc lắc chiếc bi đông, mắng: "Mấy cậu làm vậy thì nước đều bốc hơi hết trong lúc truyền rồi còn đâu! Không được, nên uống thì cứ uống thoải mái đi!"

Lúc này, Ivan mới lên tiếng: "Thực ra, khát nước thì còn đỡ, bi đông của tôi cũng vừa mới hết nước, nhưng cái đói thì tôi chịu hết nổi rồi."

Tiểu đoàn trưởng thở dài, nói: "Dựa theo bản đồ, chúng ta chỉ cần đến được Tây Cổ Tháp là sẽ có tiếp tế, có nước uống, có cả canh nóng nữa. Nhưng mà cái thảo nguyên chết tiệt này, đi bao xa nhìn cũng thấy cảnh vật na ná như nhau, tôi cũng không biết là còn cách Tây Cổ Tháp bao xa nữa."

Ivan hỏi: "Tây Cổ Tháp là cái gì?"

"Là một địa danh, vùng đất này thời xưa là nơi Khiết Đan Đại Hãn cai trị, cho nên rất nhiều địa danh đều na ná như vậy."

Tiểu đoàn trưởng vừa dứt lời, phía trước đột nhiên có người hét lớn: "Đến Tây Cổ Tháp rồi! Tôi nhìn thấy cờ hiệu của đội nấu ăn rồi! Còn cả khói bếp nữa!"

Tiểu đoàn trưởng và Ivan đồng thời nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều cột khói đang bốc lên trời.

Không biết là ai đã hô to một tiếng: "Chạy nhanh lên! Tiến lên!"

Thế là, toàn bộ đội ngũ đồng loạt tăng tốc chạy về phía Tây Cổ Tháp.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã đến nơi, các cô gái của đội nấu ăn đã đặt sẵn một hàng dài những chum nước ven đường, ai nấy đều có thể dùng gáo múc nước uống thoải mái.

Ivan múc đầy một gáo nước, uống một hơi dài, sau đó dội thẳng số nước còn lại lên đầu.

Hắn cảm thấy mình như được hồi sinh vậy.

Trên thực tế, toàn bộ Tập đoàn quân đều được hồi sinh.

(Hết chương 267)

Chương 268: Kế Khi Địch

23h30 ngày 26 tháng 7, thành phố Yeisk, sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ động số 1 của Ant.

"Báo cáo! Điện báo khẩn của Tư lệnh Tập đoàn quân!"

Pavlov đứng dậy, bước tới nhận điện báo.

Vương Trung và Popov tiếp tục ngồi đánh cờ.

Popov nói: "Nhanh lên nào, tôi muốn đi uống một chai Vodka rồi đi ngủ, sáng mai dậy tiếp tục đánh với cậu."

"Đừng ồn ào, tôi đang suy nghĩ đây này." Vừa nói, Vương Trung vừa nhấc quân Hậu của mình lên, chọn một ô để đi.

"Đi như vậy không ổn đâu." Popov lắc đầu, "Nếu cậu đi như vậy, tôi sẽ đi quân này, cậu nhìn xem, đi như thế này, sau đó cậu sẽ chỉ có thể chọn một trong hai nước đi cho quân Hậu."

Vương Trung im lặng đặt quân cờ trở về vị trí cũ, vừa làm vừa cằn nhằn: "Cái bàn cờ đen trắng xen kẽ này nhìn hại mắt thật, chẳng nhìn rõ đường đi của quân cờ gì cả."

Popov nghe vậy cười ha hả: "Đúng vậy, đúng vậy, làm sao tướng quân của chúng ta lại có thể là người chơi cờ kém được chứ? Hoàn toàn không thể nào! Nếu để lời này truyền ra ngoài, chắc phòng tuyên truyền sẽ đau đầu lắm đấy."

Hắn vừa cười lớn vừa chợt nhớ ra là sau khi Pavlov cầm điện báo đi thì im re, bèn vội vàng ngẩng đầu lên.

Vương Trung cũng bị hành động của hắn thu hút sự chú ý, quay đầu nhìn về phía Pavlov.

Tham mưu trưởng đang cau mày, nhìn chằm chằm vào tờ điện báo trong tay.

Vương Trung lên tiếng hỏi: "Lại là điện báo cấp báo của cánh trái sao?"

"Đâu chỉ là cấp báo." Pavlov lắc đầu, "Hiện tại, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đã mất liên lạc với Quân đoàn bộ binh 91, và cả Tập đoàn quân 50 trực thuộc nữa."

Quân đoàn bộ binh 91 chính là đơn vị phòng ngự chính diện đối đầu với Tập đoàn quân mới được điều động tới của quân địch, hiện tại ngay cả Tập đoàn quân 50 cấp trên cũng mất liên lạc, điều này cho thấy rất có thể quân ta đã bị đánh tan.

May mắn là các Tập đoàn quân của Ant đều có quy mô tương đối nhỏ, một Tập đoàn quân 50 bị đánh tan cũng không ảnh hưởng gì lớn, nếu như Tập đoàn quân của Ant mà cũng có quy mô lớn như của Prosen, thì e rằng lúc này chiến tuyến đã sụp đổ hoàn toàn rồi.

Vương Trung đứng dậy.

Popov thấy vậy bèn lên tiếng: "Này, cậu định đi đâu vậy? Tôi còn chưa chiếu tướng được cậu mà!"

Vương Trung đáp: "Tình hình quân sự khẩn cấp, tôi đi xem sao."

Nói xong, hắn đi thẳng tới trước bàn bản đồ: "Phía sau Tập đoàn quân 50 đã có Tập đoàn quân 51 vào vị trí, chắc chắn có thể cầm cự được một khoảng thời gian, hơn nữa, cơ sở hạ tầng kém cỏi của thảo nguyên cũng có

thể làm chậm tốc độ hành quân của quân địch..."

Đúng lúc này, một tham mưu thông tin khác lại chạy tới: "Báo cáo! Điện báo khẩn của Tư lệnh Phương diện quân!"

Pavlov vừa đưa tay ra nhận điện báo, vừa nói với Vương Trung: "Đây đã là bức điện thứ ba rồi đấy, chắc là đang giục chúng ta nhanh chóng rút quân về phía sau sông, đại tướng Gorky đang rất nóng lòng."
Ánh mắt Vương Trung chuyển hướng về phía tây nam đại thảo nguyên Ant, khu vực rộng lớn phía bắc cửa khẩu Raul. Nơi đó còn có một vùng lớn dấu hiệu và vòng tròn đại diện cho quân Ant.

"Quân hậu bị của Tập đoàn quân Borsk còn cách cửa khẩu hơn một trăm cây số nữa", Vương Trung lắc đầu, "Tuy một trăm cây số đi xe thì nhanh lắm, nhưng quân hậu bị vẫn bám sát quân Prosen, thỉnh thoảng lại phải dừng lại chặn đánh địch, chắc là không đến cửa khẩu nhanh được."

Pavlov: "Bây giờ chúng ta mà rút lui, quân địch cũng không thể nào thu hồi số quân đã dàn trải ra được, tập hợp lại rồi dàn quân lại rất mất thời gian."

Popov tiếp lời: "Mất rất nhiều thời gian, và rất nhiều tóc của bọn tham mưu."

Pavlov tán thành: "Đúng vậy. Tôi cũng thấy bây giờ rút lui cũng không sao."

Popov: "Tôi đánh tiếng trước, xem "Ngài Tư lệnh" có ý kiến gì hay hơn không."

Vương Trung vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Trước tiên, rút quân lúc này là bất lợi cho Tập đoàn quân Borsk, bởi vì tập đoàn quân mới được điều động đến đang tấn công chắc chắn là chưa dàn trải hết quân, đợt tấn công đầu tiên mà dồn hết quân lên thì chỉ khiến quân bị dồn lại một chỗ, không phát huy được sức mạnh.

Bấy nhiêu quân mà dồn lại một chỗ, bị pháo địch oanh tạc thì sẽ tổn thất nặng nề.

Vì vậy, các đợt tấn công của địch chắc chắn sẽ được chia ra.

Trong số quân dự bị, có thể còn một số đơn vị có thể điều động nhanh chóng đến phía Tập đoàn quân Borsk.

Nếu lúc này Tập đoàn quân Cơ giới số 1 rút lui, quân hậu bị của Tập đoàn quân Borsk có thể sẽ chịu tổn thất lớn.

Nhưng lúc này mà không rút, địch đã tung đòn móc phải rồi, ý chí chiến đấu và kỹ năng chiến đấu của các đơn vị bạn không bằng Tập đoàn quân Cơ giới số 1, không đỡ được mất.

Để bảo vệ Tập đoàn quân Borsk mà hy sinh Tập đoàn quân Cơ giới số 1, hiển nhiên là không được.

Vương Trung bị kẹp ở giữa, đau khổ tìm kiếm phương án vẹn toàn đôi bên ——

Rồi hắn bỗng nhớ đến một chiến dịch rất nổi tiếng ở Trái Đất.

Một ý tưởng táo bạo hình thành trong đầu hắn.

Vasili nhìn chằm chằm vào mặt Vương Trung, nói: "Biểu cảm này, tôi biết rồi! Ngài đã có ý tưởng rồi!"

Vương Trung nhìn Vasili: "Biểu cảm của tôi rõ ràng vậy sao?"

Vasili nhún vai: "Không tin thì anh hỏi Giám mục và Tham mưu trưởng đi."

Vương Trung nhìn hai người kia, thấy họ đồng thời gật đầu, ánh sáng phản chiếu từ hai cái đầu của họ suýt nữa chói mù mắt hắn.

Hắn xua tay: "Hai người đừng gật đầu nữa, chói mắt quá! Tôi đúng là có ý tưởng rồi, tôi nghĩ chúng ta có thể thực hiện một chiến dịch nghi binh."

Pavlov: "Chúng ta đã cho làm cả đống xe tăng giả rồi, hai ngày nay không quân Prosen như phát điên lên, cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta mà ném bom, đến mức ngừng cả ném bom Yalgava ở hậu phương rồi. Còn có thể làm gì nữa?"

Vương Trung: "Tôi định thế này. Cử một toán quân, mang cờ hiệu đỏ, đến tiền tuyến trinh sát."

Pavlov kinh hãi: "Không! Cậu không được đi!"

Vương Trung vội vàng trấn an Tham mưu trưởng: "Yên tâm, tôi không đi! Không đi, không đi! Ý tôi là, giả làm tôi đi trinh sát tiền tuyến, hơn nữa phải tiếp cận quân địch càng gần càng tốt. Vì trước đây tôi thường làm vậy, với sự cẩn thận của quân Prosen, chắc chắn là họ đã phát hiện ra rồi.

"Không phải hôm qua có một tên lính dù khoe cả quần lót ra sao? Hắn ta nói, bên Prosen có hồ sơ của tôi, ghi rõ từng chi tiết thói quen chỉ huy của tôi, nhưng cấp bậc của hắn ta không đủ để xem hồ sơ này.

"Tôi cá là trong đó chắc chắn có ghi hai điều thích cắm cờ hiệu đỏ và mạo hiểm trinh sát tiền tuyến."

Pavlov: "Đúng là có thật, cậu còn suýt chút nữa cưỡi ngựa lao vào xe tăng địch, quân Prosen chắc chắn có ghi chép lại."

(Đúng là có thật, chính là do tay sĩ quan từng bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt tướng quân Rokossovsky tự tay viết.)

Popov: "Tôi không hiểu, đội trinh sát tiền tuyến giả này để làm gì? Giả vờ cậu bị tiêu diệt?"

"Không, không, không, đương nhiên là không thể giả vờ tôi bị tiêu diệt, nếu vậy quân địch sẽ quay sang tấn công Tập đoàn quân Borsk." Vương Trung liên tục xua tay, "Nhưng quân địch chắc chắn sẽ tìm cách tiêu diệt 'tôi', đội trinh sát này chắc chắn không thể bị tiêu diệt thật, nhưng họ có

thể bỏ lại xác chết!"

Không sai, chiến thuật này của Vương Trung được lấy cảm hứng từ chiến dịch nghi binh nổi tiếng trong lịch sử Thế chiến thứ hai ở Trái đất, trong chiến dịch này, tình báo Anh đã tạo ra một xác chết giả là một sĩ quan thiệt mạng trong một vụ tai nạn máy bay, đặt các tài liệu giả mạo tinh vi lên người sĩ quan này.

Quân Đức vớt được xác chết, lập tức coi như báu vật, hơn nữa thông tin tình báo trong người xác chết còn trùng khớp hoàn hảo với nội dung mà điệp viên huyền thoại Garbo (bịa đặt) cung cấp, vì vậy quân Đức mắc bẫy, tưởng rằng địa điểm đổ bộ là Calais chứ không phải Normandy.

Vương Trung: "Lúc đội này xuất phát, chọn một xác chết còn mới, thay quân phục sĩ quan, mang theo cặp tài liệu và túi đựng bản đồ, bên trong là đồ chúng ta làm giả..."

Pavlov bừng tỉnh ngộ: "Bên trong là kế hoạch tấn công của chúng ta!"

Vương Trung: "Đúng vậy! Còn có cả tài liệu về việc oanh tạc liên tục khiến cuộc tấn công bị trì hoãn, và tài liệu điều động tập đoàn quân mới chặn đứng cú móc phải của địch, khiến quân Prosen tưởng rằng, chúng ta vừa tăng quân ở cánh trái để chặn đánh, vừa chuẩn bị tung một cú móc phải, đánh tan Tập đoàn quân số 10 của địch!"

Popov đã cười: "Hay, hay lắm! Ý tưởng này hay đấy! Thực tế là chúng ta sẽ bí mật rút quân..."

Vasili: "Chưa đủ! Phải chuẩn bị thêm một kế hoạch nghi binh bí mật nữa, nói rằng chúng ta sẽ giả vờ rút lui, nhưng thực chất là tấn công!"

Mấy người khác nhìn nhau, sau đó cười phá lên.

Vương Trung cười xong, vỗ mạnh vào vai Vasili: "Tốt! Cậu đúng là hiểu ý tôi! Vậy thì túi đựng bản đồ và cặp tài liệu, giao hết cho cậu!"

Nụ cười của Vasili tắt ngúm: "Cái gì? Tôi?"

Popov cũng tiến đến vỗ vai hắn: "Cậu là chuyên gia ngụy trang của chúng ta mà! Cậu nghĩ mà xem, từ hồi ở Loktev, cậu đã lừa địch rồi."

Vasili: "Anh chắc là tôi lừa địch chứ? Lão cáo già kia đang ở ngay đây mà!"

Hắn ta chỉ vào Vương Trung.

Vương Trung: "Tôi chỉ là người đưa ra ý tưởng, còn thực hiện đều là cậu cả mà, nhạc sĩ."

Vasili thở dài: "Tôi biết ngay mà, anh mà đã gọi tôi là nhạc sĩ thì chắc chắn là không có chuyện gì tốt rồi. Thôi được, để tôi lo chuyện này."

Pavlov: "Cậu cần mấy tham mưu? Mấy thư ký?"

Vasili suy nghĩ một chút rồi nói: "Năm tham mưu vẽ bản đồ, năm thư ký viết tài liệu, chắc là đủ rồi."

Vương Trung gật đầu lia lịa: "Ừm, tốt lắm, quả là chuyên gia ngụy trang của chúng ta, đã nghĩ ra cách giải quyết rồi, đây mới gọi là chuyên nghiệp!"

"Ngài đừng có mà thêm dầu vào lửa nữa, mau đi tổ chức đội nghi binh đi, đội này sẽ phải đối mặt trực tiếp với đòn tấn công của địch, hơn nữa ngoài cái xác đã chuẩn bị sẵn thì những người khác hoặc là phải tìm cách thoát khỏi đòn tấn công của địch một cách an toàn, hoặc là bị bắt thì phải giữ kín miệng, cả hai việc này đều không dễ dàng đâu."

Vương Trung: "Ừm, đúng vậy."

Popov: "Phải chọn đội cảm tử, lỡ đâu bị thương mà không chết, nhưng lại không theo kịp đội ngũ, phải có quyết tâm hy sinh."

Vương Trung: "Cứ theo tiêu chuẩn của đội cảm tử mà tuyển tình nguyện viên đi. Giám mục Popov, chuyện này giao cho cậu."

Popov gật đầu: "Vâng!"

Hắn đứng dậy định đi, đi được hai bước thì quay đầu lại: "Khoan đã, lại định trốn tránh trách nhiệm à?"

Vương Trung: "Tôi... Tôi phải đi thuyết phục Bucephalus, để nó đồng ý đóng vai này! Anh xem, ngựa của tôi cũng tham gia, vậy thì tôi cũng tham gia. Người đóng giả tôi mà được cưỡi ngựa của tôi, chắc là sẽ rất vui đấy."

Vasili: "Vui quá còn gì nữa, anh không biết đâu, bây giờ bên chuồng ngựa người ta đồn ầm lên rồi, ở gần Bucephalus thì dù pháo địch có dội sập chuồng ngựa cũng không hề hấn gì. Thậm chí còn có người lén bán lông ngựa nữa!"

Vương Trung tròn mắt, định nói gì thì Pavlov gọi: "Vasili! Người đủ rồi, bắt đầu thôi!"

Lời định nói của Vương Trung lập tức thay đổi: "Đúng vậy, bắt đầu thôi!"

(Hết chương)

Chương 269: Mắc câu

12h30 trưa ngày 27, quảng trường trước cổng sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ giới số 1, Yeisk, Ant.

Nói là quảng trường cho oai vậy thôi, chứ thực ra chỉ là cái sân kho.

Vương Trung hài lòng nhìn đội cảm tử đã tập hợp xong.

Popov giới thiệu: "Họ đã được phổ biến rõ ràng về tính chất nhiệm vụ, tất cả đều mang theo lựu đạn."

Vương Trung gật đầu, hắn thực sự cảm nhận được sự kiên định và nhiệt huyết trong mắt các chiến sĩ.

Nhưng Vương Trung cảm thấy, mình vẫn nên nói gì đó.

"Không cần thương vong con số chỉ cần dụ trúng" là được, để cho các chiến sĩ ăn no rồi lên đường lại là một chuyện khác.

Vì vậy, Vương Trung nói: "Tôi nói thật với các anh em, hiện tại chúng ta đang bị kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan, một mặt là nhất định phải rút lui, nếu không sẽ bị bao vây, lại còn liên lụy đến các anh em đang chặn đánh địch.

"Mặt khác, nếu chúng ta rút lui, Tập đoàn quân Borsk có thể sẽ phải chịu tổn thất nặng nề. Chắc chắn sẽ có anh em hỏi, tại sao chúng ta không đánh bại quân địch? Tại sao không giống như chúng ta đã đánh tan mấy sư đoàn của địch, đánh tan toàn bộ quân địch?

"Đối với những câu hỏi này, tôi xin được nói thật lòng với các anh em rằng, tôi cũng muốn như vậy, nhưng đánh không lại. Tập đoàn quân của chúng ta đúng là có thể đánh đổi ngang ngửa với quân Prosen, nhưng các đơn vị khác khi đối đầu với quân Prosen thì cũng giống như bơ đụng phải sắt nung đỏ.

"Chúng ta đã thử rồi, Sư đoàn 401, mới tham chiến có chút thời gian mà đã khiến tỷ lệ trao đổi giữa chúng ta và quân địch bị đảo ngược, tổn thất đến giờ vẫn chưa bù đắp được.

"Quân đoàn 50 ở cánh trái của chúng ta, được giao nhiệm vụ chặn đánh, vậy mà chưa đầy một ngày đã tan rã.

"Quân của chúng ta có quá nhiều tân binh, dũng cảm thì rất dũng cảm, nhưng chiến tranh hiện đại đã khác xa thời đại của các bậc đế vương ngày xưa rồi, chỉ dựa vào lòng dũng cảm thì không thể nào chiến thắng được.

"Quân đội cần được huấn luyện, cần tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, các chỉ huy cũng vậy, tôi nghĩ năm nay, thậm chí là sang năm, chúng ta cũng khó có thể đánh đổi ngang ngửa với quân Prosen.

"Nhưng tôi có thể khẳng định với các anh em, đến năm sau nữa! Quân đội của chúng ta, sau khi đã tôi luyện trong chiến đấu, sẽ giống như cơn sóng thần, nhấn chìm quân thù!"

Lúc Vương Trung nói những lời này, khí thế hừng hực! Biết rõ tiến trình lịch sử, nói chuyện tự tin là phải!

Các chiến sĩ bị Vương Trung lây nhiễm, ai nấy đều lộ vẻ mặt háo hức, trong đầu đã mường tượng ra cảnh tượng quân ta nghiền nát quân địch như chẻ tre.

Vương Trung chuyển chủ đề: "Nhưng hiện tại chúng ta không còn cách nào khác, đánh không lại quân địch, đó là sự thật. Một người chỉ huy giỏi

phải biết nhìn nhận sự thật, thừa nhận địch mạnh ta yếu, sau đó tìm cách phá vỡ thế cục trong tình thế đó.

"Cách phá vỡ thế cục của tôi chính là các anh em! Tôi không thể tiết lộ chi tiết nhiệm vụ cụ thể, tôi chỉ có thể nói rằng, để hoàn thành nhiệm vụ, tất cả các anh em đều không được để bị địch bắt sống! Nếu không thoát được, tôi yêu cầu các anh em hãy hy sinh anh dũng!"

Vương Trung dừng lại một chút, lúc này hắn bỗng chú ý thấy ve áo của người chiến sĩ trước mặt bị lệch, bèn đưa tay giúp anh chỉnh lại, sau đó vỗ vai người chiến sĩ.

Vương Trung: "Bình thường, tôi sẽ không yêu cầu các anh em như vậy. Đã chiến đấu đến viên đạn cuối cùng, cạn kiệt lương thực, thì đầu hàng cũng không có gì đáng trách. Mặc dù tôi là người viết ra bài hát đó, 'Tôi còn quả lựu đạn cuối cùng'."

Mọi người đều mỉm cười, rõ ràng là ai cũng biết bài hát này.

Vương Trung giơ hai tay lên, úp lòng bàn tay xuống, nhẹ nhàng hạ xuống, đợi tiếng cười im bặt mới nói tiếp: "Bài hát đó, chỉ là lựa chọn của riêng tôi, nếu rơi vào trường hợp đó, tôi sẽ cho nổ quả lựu đạn cuối cùng, cùng chết với quân thù."

Đó là sự thật, hiện tại Vương Trung tin chắc rằng mình có đủ dũng khí và bản lĩnh để làm như vậy.

Hắn vừa dứt lời, các chiến sĩ liền thi nhau hô vang: "Tôi cũng vậy!"

"Tôi cũng vậy!"

Vương Trung lại hạ tay xuống, đợi mọi người im lặng, hắn mới nói tiếp: "Nhưng trước đây tôi chưa bao giờ ép buộc mọi người phải làm như vậy. Lần này thì khác, lần này tôi hy vọng mỗi anh em, khi sắp bị bắt, hãy cho nổ lựu đạn, đừng để bị địch bắt sống, đừng để bị địch thẩm vấn!

"Tôi tin rằng các anh em có thể chịu đựng được sự tra tấn, tôi tin rằng các anh em có ý chí kiên cường, nhưng nhiệm vụ lần này quá quan trọng, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào."

Mọi người đều im lặng.

Lúc này, Popov lên tiếng: "Họ đều biết điều đó, họ tình nguyện tham gia sau khi đã biết rõ điều đó, hơn nữa đều đã viết xong di chúc, giao lại đồ đạc cá nhân cho bộ phận chuyên trách."

Vương Trung gật đầu, định nói tiếp thì bỗng có người hô lên: "Nhìn kìa, ngựa của Tư lệnh!"

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, Vương Trung cũng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Bucephalus đang được người ta dắt ra, buộc cùng với những con ngựa khác tham gia chiến dịch lần này.

Lập tức, các chiến sĩ xôn xao, không biết tiếng ai hét vang lên giữa sân: "Tư lệnh, anh không thể đi được!"

"Đúng vậy, để chúng tôi đi chịu chết là được rồi!"

"Anh mà hy sinh thì sĩ khí của quân ta sẽ sụp đổ mất!"

"Ai cũng nói, người dẫn dắt chúng ta tiến vào Prosennia chắc chắn là anh!"

Vương Trung vốn định ra hiệu cho mọi người im lặng, nhưng lần này chiêu này không hiệu quả nữa, mọi người đều đang rất kích động.

Vì vậy, hắn ta đành phải lên tiếng: "Yên lặng! Yên lặng nào!"

Nhưng lúc này mọi người đang sục sôi khí thế, phần lớn đều không nhận ra đó là tiếng của Vương Trung.

Những người nhận ra Vương Trung đang yêu cầu mọi người im lặng bèn hô lên: "Tư lệnh muốn nói, mọi người im lặng nào!"

Cứ như vậy hỗn loạn khoảng hơn một phút, cuối cùng, trật tự cũng được lập lại, tất cả đều im lặng, nhìn Vương Trung.
Vương Trung: "Hành động lần này quá mức mạo hiểm, cho nên tôi sẽ không tham gia, sẽ do một người tình nguyện có vóc người gần giống tôi sắm vai tôi, nhưng vì tính chân thực của vai trò này, ngựa Bucephalus của tôi sẽ tham gia hành động lần này. Nó sẽ ở cùng các anh, khi tình huống không ổn, các anh nhớ kỹ, chạy theo nó là được rồi, dù sao nó đã tránh được nhiều nguy cơ như vậy."

Vừa dứt lời, Bucephalus hí lên một tiếng.

Vương Trung chợt nảy ra ý tưởng: "Đúng, Bucephalus, mày nói đúng!"

Mọi người cười rộ lên.

Lần này Vương Trung đợi tiếng cười tự nhiên lắng xuống, mới cúi chào mọi người: "Thần Ant phù hộ các anh, nếu như có thể sống sót, chúng ta sẽ gặp lại ở Prosenia!"

Được vị tướng như Rokossovsky chủ động chào, tất cả đội viên đội cảm tử đều ngẩng cao đầu.

Người Ant giống như người Trái Đất, lúc hành lễ đều thích ngẩng đầu lên trời, dáng vẻ như chẳng sợ ai.

Hiện tại bọn họ liền dùng tư thế như vậy, đáp lễ Vương Trung.

Vương Trung buông tay xuống: "Xuất phát!"

————

Tuyến phòng ngự thứ mười sáu của quân Prosen, Đại úy Hans đóng quân ở đây đang trốn nắng dưới một cái lều dựng tạm bợ bằng vải mưa.

Điếu thuốc lá trên tay hắn đã hút được một nửa, mà trước mặt trên đất đã ném bảy tám mẩu thuốc.

Sư đoàn xe bọc thép từ khi buộc phải dừng tấn công chuyển sang phòng ngự, mỗi ngày đều phải chạm trán với trinh sát của quân Ant.

Cách một ngày, trung đoàn lại yêu cầu tổ chức đội tuần tra, đi bắt tù binh lấy lời khai.

Nhưng bắt được tù binh mấy lần rồi, xem ra cấp trên cũng không moi được thông tin gì về việc vì sao quân Ant không tấn công.

Nghe nói ở cánh phải (đối với quân Ant mà nói là cánh trái), tập đoàn quân mới được điều động đến đã bắt đầu tấn công, hơn nữa thế như chẻ tre, đang xé nát trận địa của quân Ant, ngày tàn của Rokossovsky sắp đến rồi.

Đại úy Hans nghĩ đến những điều này, lại rít một hơi thuốc lá thật dài, điếu thuốc chỉ còn trơ lại đầu lọc.

Hắn ném mẩu thuốc, đứng dậy cầm lấy ống nhòm - là Đại úy Hans, bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng quân Ant tấn công.

Đột nhiên, tư thế của Hans cứng đờ, như thể bị hóa đá.

Hắn nhìn thấy một lá cờ đỏ! Một lá cờ đỏ!

Chẳng phải đây là cờ hiệu của Rokossovsky sao?

Hans hạ ống nhòm xuống, chạy như bay dọc theo chiến hào, xuyên qua những người lính đang ngạc nhiên, chạy một mạch đến đài quan sát pháo binh.

Hắn đẩy người lính đang sử dụng kính quan sát pháo binh ra, tự mình điều chỉnh hướng và độ phóng đại, vài giây sau hắn tìm được mục tiêu, lập tức điều chỉnh độ phóng đại, kéo to hơn nữa ——

Chắc chắn không sai, chắc chắn là Rokossovsky, kẻ đang cưỡi trên con ngựa trắng cao lớn kia chắc chắn là Rokossovsky!

Đại úy Hans từng nghe đồn, Rokossovsky sẽ đích thân đến tiền tuyến do thám, tự mình chỉ huy xe tăng đột kích để thu thập tình báo.

Nói cách khác, Rokossovsky thực sự định tấn công, nếu không tại sao hắn lại tự mình đến thu thập tình báo?

Đại úy Hans cảm thấy bất an, lập tức trả kính quan sát lại cho người lính kia, cầm lấy điện thoại của đài quan sát: "Này! Này! Nối máy cho tôi đến Sư bộ! Cái gì? Lũ chuột đồng chết tiệt! Đội sửa chữa đường dây điện thoại xuất phát chưa? Gửi thêm một đội nữa đi! Nếu không tôi cho các người biết tay!"

Mắng mỏ đội thông tin xong, Đại úy Hans ném điện thoại xuống.

Hắn suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội này, bèn lớn tiếng quát: "Đại đội trưởng! Nhanh! Chuẩn bị cho tôi ba mươi chiếc xe bọc thép chở quân, năm chiếc mô tô, mười chiếc xe tăng Panzer II! Chúng ta sẽ lao ra tiêu diệt Rokossovsky!

"Pháo cối và súng máy chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ dùng bộ đàm ra lệnh khai hỏa! Nhanh lên!"

Toàn bộ trận địa của quân Prosen náo động hẳn lên.

Đại úy Hans lại đẩy người lính quan sát pháo binh ra, dùng kính quan sát theo dõi Rokossovsky và đội cảnh vệ của hắn.

Không có xe tăng, chỉ có một vài chiếc xe bọc thép và xe jeep —— ừm, toàn bộ đều là mục tiêu có thể dễ dàng xử lý bởi pháo 20 ly của xe tăng Panzer II.

Không biết bắt sống được một vị tướng nổi tiếng như Rokossovsky thì sẽ được thưởng huân chương gì nhỉ.

Đại úy Hans cảm thấy Huân chương Chữ thập Sắt Hạng nhất của mình đang nóng lên, như thể sắp được nâng cấp thành Huân chương Chữ thập Hiệp sĩ với Lá sồi và Kiếm bạc vậy!

Lúc này, Đại đội trưởng chạy vào đài quan sát pháo binh: "Báo cáo! Chuẩn bị xong rồi!"

Đại úy Hans: "Tốt lắm, tốc độ phải nhanh, Rokossovsky đang ở cách trận địa của chúng ta chưa đến hai cây số, sau khi pháo binh khai hỏa thì các anh sẽ toàn lực tấn công! Đánh thật mạnh vào! Bắt sống được càng tốt, đánh chết cũng được! Đi đi! Lập công lớn ngay hôm nay!"

Đại đội trưởng chào một cái, xoay người chạy đi.

Đại úy Hans lại một lần nữa dùng kính quan sát nhìn con vịt sắp rơi vào tay mình ——

Pháo cối và pháo bộ binh bắt đầu khai hỏa!

Đoàn xe bọc thép dưới sự dẫn đầu của xe tăng Panzer II lao ra khỏi công sự, hung hãn lao về phía quân địch đang hỗn loạn.

"Rokossovsky! Ta đến đây!" Đại úy Hans dán chặt mắt vào ống ngắm, hắn lẩm bẩm, "Mau đến đây, Rokossovsky!"

(Hết chương)

Chương 270: Thượng úy Vasili rất biết cách lừa địch

Mười mấy phút sau.

Đại úy Hans nhìn chằm chằm Đại đội trưởng: "Rokossovsky đâu?"

Đại đội trưởng lắc đầu: "Không bắt được, quân địch chạy tán loạn hết rồi, nhưng chúng tôi tìm thấy một thi thể sĩ quan cấp cao."

Nói xong hắn lùi về sau một bước, hai tên lính dùng cáng khiêng một thi thể bị nổ nát hoàn toàn biến đổi đến.

Nhìn quân phục là một Trung tá, túi đựng bản đồ của hắn vẫn còn đeo trên người, túi đựng tài liệu thì không thấy đâu.

Hans hỏi: "Chuyện gì vậy? Túi đựng tài liệu đâu? Đó mới là thứ quan trọng nhất!"

Đại đội trưởng quay đầu quát lớn một tiếng, lập tức có người mang túi đựng tài liệu lên, có thể thấy quai đeo của túi đựng tài liệu đã bị mảnh đạn hoặc thứ gì đó cắt đứt.

Hans vội giật lấy túi đựng tài liệu, mở ra xem xét, phát hiện bên trong toàn là giấy tờ lộn xộn.

Hans không biết tiếng Ant, không xem hiểu được gì.

Nhưng hắn mơ hồ cảm thấy đây là thứ cực kỳ quan trọng!

Lúc này, Trung đội trưởng chạy đến, nghiêm trang chào một cái: "Báo cáo! Đường dây liên lạc đã được khôi phục!"

Hans lập tức nhét túi đựng tài liệu vào tay Đại đội trưởng: "Mang tất cả số này về Sư bộ, bao gồm cả tài liệu và bản đồ, phái người mà anh tin tưởng nhất lái xe bọc thép —— không, lái xe tăng chở về Sư bộ! Chờ đã, đừng đi vội, còn có cái xác này nữa, mang theo luôn!"

Đại đội trưởng xoay người rời đi, Hans lập tức cầm lấy chiếc điện thoại vừa nãy gọi không được: "Nối máy cho tôi đến Sư bộ! Đúng đúng, Sư bộ! Đừng có chuyển máy cho Trung đoàn làm gì, tôi muốn trực tiếp nói chuyện với Sư đoàn trưởng, tình hình rất khẩn cấp!"

————

Một tiếng sau.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn xe bọc thép số 16, Thiếu tướng Schultz nhìn tham mưu biết tiếng Ant đang mở túi đựng tài liệu, xem xét tài liệu bên trong.

Hắn thấy viên tham mưu lấy ra một tập tài liệu, cau mày.

Schultz vội vàng hỏi: "Đây là tài liệu quan trọng sao?"

"Không," viên tham mưu lắc đầu, "Đây là danh sách quà tặng mà Rokossovsky đã mua cho các cô gái ở Yekaterinburg trong tháng này, là viết cho... Văn phòng mua sắm vật tư của Ủy ban Trang bị, xem ra tên Rokossovsky này vơ vét được không ít."

Schultz cười lạnh một tiếng: "Chẳng phải cũng giống hệt đám tướng lĩnh của Đế quốc hay sao, ví dụ như cái tên Đại Công tước Meyer kia kìa."

Trong quân đội Prosen, việc bàn tán về cuộc sống xa hoa của Đại Công tước Meyer là chuyện rất bình thường, nhất là đám sĩ quan xuất thân quý tộc, thậm chí còn âm thầm khuyến khích cấp dưới bàn tán về những

chuyện này.

Rõ ràng, bản danh sách mua sắm này khiến cho hình tượng của Rokossovsky trở nên rõ ràng hơn.

Schultz: "Những thứ liên quan đến đời tư của Rokossovsky thì giao cho Cục Tình báo của Đế quốc nghiên cứu, xem cái khác đi."

————

Lúc này, trong sở chỉ huy Tập đoàn quân Cơ giới số 1, Vasili nhỏ giọng nói với viên trung sĩ Grigory, đội trưởng đội cận vệ của tướng quân: "Tôi đã bịa ra rất nhiều thứ khiến cho nó có vẻ thật hơn. Nhưng mà tôi không dám nói cho tướng quân biết, lúc tướng quân kiểm tra tôi đã không bỏ vào trong túi tài liệu."

Grigory nhíu mày: "Cậu lại bày trò đấy à. Đừng có làm vậy nữa, trước đây cậu khoác lác nói tướng quân dùng súng lục bắn rơi máy bay địch, kết quả bây giờ ai cũng tin là tướng quân đã dùng súng lục bắn rơi bốn chiếc máy bay rồi.

"Nhưng mà... Cậu bịa ra cái gì?"

Vasili cười nham hiểm: "Chắc chắn sẽ khiến cho đám Prosen kia tin rằng, cái xác kia chính là tâm phúc của tướng quân! Yên tâm đi, kế hoạch nghi binh lần này chắc chắn thành công!"

————

Sư bộ Sư đoàn xe bọc thép số 16, viên tham mưu mở một bức thư đã gấp ba lần ra, cau mày xem xét.

Schultz: "Lại là cái gì nữa đây?"

"Một bài thơ mười bốn dòng." viên tham mưu đáp, "Viết cũng hay đấy chứ, chẳng qua không biết Susanna trong bài thơ này là ai."

Schultz: "Ai viết?"

"Tướng quân Rokossovsky... Ít nhất là chữ ký của hắn, là tự hắn viết hay là tham mưu viết thay thì tôi không biết."

Schultz: "Thôi thôi, tôi không có hứng thú với việc tên Rokossovsky kia kiếm tiền kiểu gì hay tán gái ra sao, tìm cho tôi tài liệu quan trọng!"

Viên tham mưu đặt bài thơ xuống, nói: "Hay là tôi xem túi đựng bản đồ trước, biết chừng có manh mối gì chăng?"

"Lẽ ra anh phải xem túi đựng bản đồ trước tiên chứ!" Schultz nói.

Viên tham mưu: "Tôi nghĩ là nên xem xét tài liệu để xác định thân phận của người này, cũng như xác minh tính xác thực của tin tức tình báo, nếu là tin tức giả mạo, chúng ta xem bản đồ chẳng phải là bị lừa sao."

Nói xong, hắn mở túi đựng bản đồ ra, lấy một tấm bản đồ ra, miệng há hốc chữ O.

Schultz từ xa nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy hướng mũi tên trên bản đồ, cảm thấy đó là một kế hoạch rút lui, bèn hỏi: "Sao vậy? Rokossovsky muốn chạy à?"

"Không," viên tham mưu lắc đầu, "Thoạt nhìn tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà tấm bản đồ này có rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như số lượng điểm tiếp tế quá ít, số điểm tiếp tế ít như vậy thì không thể nào đảm bảo cho một đội quân lớn rút lui an toàn. Hơn nữa, trên bản đồ này có rất nhiều chỗ bị bôi đen, ngài xem chỗ này, còn có chỗ này nữa, những vệt đen này hẳn là che đi một số thông tin quan trọng."

Schultz tiến lên hai bước, đứng bên cạnh viên tham mưu, nhìn bản đồ ở cự ly gần.

"Đúng là có rất nhiều chỗ bị bôi đen." Hắn lẩm bẩm.

Viên tham mưu nói: "Không chỉ bôi đen, căn cứ theo ngữ pháp tiếng Ant, những chỗ bị bôi đen này hẳn là vị ngữ hoặc chủ ngữ, thiếu đi những chỗ này thì cả câu trở nên vô nghĩa.

"Bộ phận bảo mật của chúng ta xử lý tài liệu mật cũng làm như vậy. Đây chắc chắn không phải là kế hoạch rút lui, chắc chắn là không phải!"

Schultz vuốt cằm: "Rokossovsky gian xảo, hắn thích dùng chiến thuật nghi binh, hơn nữa còn rất am hiểu chiến thuật nghi binh. Nhưng hiện tại hắn đã tập trung nhiều xe tăng như vậy, không thể nào dùng chiêu bài nghi binh được nữa..."

Đột nhiên, Schultz cảm thấy sống lưng lạnh toát: "Ta biết rồi, đây là chiến thuật nghi binh của Rokossovsky! Hắn cho một toán quân nhỏ rút lui, đánh lừa trinh sát trên không của chúng ta, khiến cho chúng ta tưởng rằng hắn muốn chạy trốn! Nhưng trên thực tế hắn đang chuẩn bị tấn công!

"Căn cứ vào hồ sơ về Rokossovsky do Bộ Tổng tư lệnh gửi xuống, hắn thích tự mình đi do thám hướng tấn công trước khi phát động tấn công, cho nên tiểu đoàn xe bọc thép của chúng ta mới có cơ hội đánh cho hắn một trận tơi bời!

"Nhanh, tìm trong túi đựng bản đồ xem, chắc chắn còn có kế hoạch tấn công!"

Viên tham mưu đặt kế hoạch rút lui xuống, lục lọi túi đựng bản đồ, nhưng không tìm thấy bản đồ tấn công. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Schultz, hai tay xòe ra: "Không có bản đồ tấn công!"

"Sao có thể như vậy được?" Schultz tự mình đến tìm kiếm, quả nhiên trong túi đựng bản đồ không hề có bản đồ tấn công.

"Không đúng!" Hắn vỗ đùi, "Làm sao trong túi đựng bản đồ lại chỉ có một tấm bản đồ rút lui giả được? Chắc chắn là có vấn đề! Chắc chắn là..."

Schultz chợt nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng quát: "Mau! Mang cái xác kia vào đây cho tôi! Nhanh lên!"

Rất nhanh, cái xác "tâm phúc của Rokossovsky" được khiêng vào, vật dụng linh tinh trên người hắn, bao gồm cả súng lục, đều được bày ra.

Schultz tìm kiếm một hồi, tìm thấy một hộp diêm.

Hộp diêm đã bị bóp méo, không ít que diêm đã rơi ra từ những chỗ bị nứt, cả hộp diêm gần như trống không.

Schultz: "Nhìn hộp diêm này! Người này bị thương nặng, không còn sức để mở hộp diêm, nên đã bóp nát hộp diêm, lấy diêm ra!"

Viên tham mưu biết tiếng Ant chợt nảy ra một ý tưởng, cầm lấy túi đựng bản đồ, nói: "Trên này có dấu bàn tay dính máu! Hắn đã mở túi đựng bản đồ ra! Như vậy cũng có thể giải thích vì sao trong túi lại có vết máu!"

Schultz nắm lấy bàn tay của cái xác: "Nhìn xem! Móng tay của hắn bị hun đen! Hắn đã thiêu hủy tấm bản đồ ghi chép kế hoạch thật sự của Rokossovsky!"

Giây phút này, tất cả mọi người trong phòng đều tràn ngập kính trọng đối với người sĩ quan quân địch đã khuất.

Schultz buông tay cái xác ra, trịnh trọng tháo mũ xuống: "Đến cả tâm phúc của Rokossovsky cũng là người như vậy, thảo nào hắn ta luôn thắng trận."

Tham mưu trưởng hỏi: "Chúng ta có nên làm lễ mai táng tử tế cho hắn không? Như vậy cũng có thể cổ vũ tinh thần binh sĩ, thôi thúc tướng sĩ dũng cảm chiến đấu với quân địch."

"Không!" Schultz lắc đầu, "Chúng ta chỉ viết suy đoán của chúng ta vào báo cáo, cấp trên chưa chắc đã tin. Mang cái xác này về hậu phương, để cho Tư lệnh Tập đoàn quân dùng máy bay đưa về! Như vậy thì Cục Tình báo mới có thể đồng ý với phán đoán của chúng ta! Tìm cho tôi người lái xe nào mà lái ẩu nhất, giao tất cả những thứ này cho hắn đưa về hậu phương!"

————

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1, toàn bộ Sở chỉ huy đang khẩn trương chuẩn bị cho việc rút lui, Vasili thì bởi vì vừa mới hoàn thành nhiệm vụ nghi binh, làm giả một đống lớn tài liệu, nên được nghỉ ngơi.

Hắn dựa vào tường, nhìn mọi người trong Sở chỉ huy đang bận rộn, bỗng nhiên cười.

Grigory hỏi: "Cười gì vậy?"

"Tôi nói cho anh biết, kế hoạch nghi binh lần này, chính là kiệt tác của tôi, so với những lần trước còn tinh vi hơn gấp mấy lần! Địch nhân chắc chắn sẽ bị lừa. Tôi thậm chí còn muốn đề nghị tướng quân không cần bố trí đội hậu vệ, cứ thế mà rút thôi!"

Vasili nói chuyện với vẻ mặt đầy tự hào.
Grigory lắc đầu: "Tướng quân sẽ không như vậy, tướng quân chúng ta rất kỳ quái, đánh trận nhìn rất lỗ mãng, nhưng thật ra rất nhiều nơi vẫn rất bảo thủ, có rất nhiều sự chuẩn bị. Hắn sẽ không bỏ lại bộ đội hậu vệ."

Vasili: "Đúng vậy, hắn sẽ không. Hơn nữa còn tự mình đi cuối cùng, cậu tin hay không?"

"Tôi tin." Grigory cười: "Khi đó sẽ do tôi và Bucephalus đến bảo vệ tướng quân."

Vasili: "Tôi còn tưởng là xe tăng số 422 trung thành chứ."

"Nhân tài Prosen hát 'Chỉ có chiến xa trung thành kia mới cho chúng ta một phần mộ sắt thép', tướng quân sẽ không. Tôi theo tướng quân vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, tôi nói cho cậu biết, hắn không có một lần nào là chuẩn bị chết trong công kích, không có một lần! Hắn tin chắc mình nhất định sẽ còn sống trở về, mới làm ra hành vi quyết tử đột kích."

Grigory đứng xa xa nhìn Pavlov ở vị trí của mình, phê duyệt các kế hoạch liên quan đến việc rút lui.

"Sau khi cậu nhiều lần từ địa ngục trở về, cậu có thể nhìn ra người đàn ông nào quyết tâm đi chết." Grigory nói: "Ví dụ như ở Agasukov, tôi nhìn ra Hoàng thái tử Ivan đã không còn muốn sống, tôi nghĩ tướng quân cũng đã nhìn ra. Còn có phụ thân tướng quân, lão nhân gia, loại khí chất đó tương đối nồng hậu. Nhưng không khí bi tráng tương tự, trên người Aleksei Konstantinovich Rokossovsky chưa từng có một lần."

Vasili líu lưỡi: "Những lời này tôi phải viết trong bút ký, tương lai có người viết truyện ký của tướng quân, tôi sẽ đưa cho hắn, nhất định phải xuất hiện trong truyện ký của tướng quân."

Grigory lắc đầu: "Thôi bỏ đi, tôi chỉ là một người thô kệch."

"Tôi biết, vừa rồi từ 'bầu không khí' trong câu này cậu còn viết sai rồi."

"Cái gì? Viết sai rồi sao?"

"Đúng, còn có 'chịu chết', cũng viết sai rồi."

Grigory mắng một câu, sau đó cười nói: "Vậy phiền cậu sửa chữa cho có văn vẻ một chút."

"Tôi biết."

(Trong chương này, lời thoại của Grigory đều là bản Vasili đã sửa chữa)

(Hết chương)

Chương 271: Chuồn thôi!

Giữa trưa ngày 28 tháng 7 năm 2015, hành động rút lui của Tập đoàn quân Cơ động số 1 đã bắt đầu được sáu tiếng đồng hồ.

Vương Trung còn đang ở trong sở chỉ huy được sửa lại từ nhà kho, nhìn văn kiện mà các tham mưu đốt cháy không định mang đi.

Bởi vì không xác định kẻ địch có mắc lừa hay không, cho nên Vương Trung lựa chọn ở lại dẫn dắt bộ đội đoạn hậu, còn Popov thì đi nhà thờ địa phương, giám sát hành động rút lui của người dân địa phương.

Nếu như rút hết người dân địa phương đi, kẻ địch đến đây sẽ không có cách nào thuê dân phu, tốc độ tiến quân tổng thể sẽ chậm lại, cho nên công việc của Popov cũng rất quan trọng.

Về phần Pavlov, hiện tại hắn đang chỉ huy các tham mưu đốt đồ, chờ đốt xong sẽ dẫn theo nhân viên văn phòng của Tập đoàn quân nhân lúc đêm tối xuất phát.

Vương Trung chống nạnh, nhìn hồi lâu cảm thấy nhàm chán, quay đầu hỏi Vasili: "Cậu lừa địch thế này, có thể được sao?"

Vasili chớp chớp mắt: "Sao vậy? Ngài đã chuẩn bị xong bộ đội hậu vệ rồi, không được thì ngài cũng có thể ngăn cản được không phải sao?"

Vương Trung gãi gãi quai hàm: "Nói thì nói như vậy, nhưng thương vong thì lớn lắm, quân đoàn chúng ta cậu biết đấy, lão binh nhiều, học sinh trung học cũng nhiều, tổn thất thật sự rất đau lòng. Nhất là nhiều học sinh trung học như vậy tôi phải vất vả lắm mới xin được, tôi hi vọng bọn họ có thể sống sót càng nhiều càng tốt, về sau đều là nòng cốt chiến đấu của quân đội!"

Vasili nhìn Vương Trung, nói: "Yên tâm đi, tôi kể cho ngài nghe tôi sắp xếp như thế nào. Ngài nghe xong sẽ biết!"

Thế là Vasili bắt đầu nói về những thứ mà mình đã sắp xếp.

Mười lăm phút sau, Vương Trung nói: "Cậu an bài rất tốt, nhưng cậu có thể cho tôi biết, vì sao còn muốn làm một bộ kế hoạch giả để tôi xét duyệt?"

Vasili: "Tôi không chắc ngài có đồng ý đốt kế hoạch tấn công giả không, hơi mạo hiểm quá, lỡ như nhân viên tình báo của Prosen không có năng lực liên tưởng phong phú như vậy, vậy chẳng phải hỏng bét rồi sao?"

Vương Trung trừng mắt: "Đúng vậy, bọn họ cứng nhắc là thật sự cứng nhắc, điểm này tôi đã được chứng kiến."

Vasili: "Cho nên ngài xem, ngài làm tốt công tác chuẩn bị cho bộ đội hậu vệ là đúng rồi!"

Vương Trung đang định trả lời, Nelly bưng một cái khay tới: "Mọi người ăn chút gì đi, đội nấu cơm đã rút lui rồi, sau đó sẽ không có cơm nóng nữa."

Vương Trung hít mũi một cái: "Sốt hạt óc chó?"

"Đúng vậy, người dân địa phương đã lấy hết những thứ tốt mà họ giấu ra, không muốn để lại cho người Prosen, cho nên cơm sáng nay đặc biệt thịnh soạn." Nelly nói.

Vương Trung cầm bánh mì lên, bẻ một cái thành hai nửa, đưa một nửa cho Vasili, còn mình thì lấy bánh bên kia chấm vào sốt hạt óc chó, lúc lấy ra bánh mì đã thấm đẫm sốt hạt óc chó, nước sốt chảy xuống khay.

Hắn cắn một miếng bánh mì, mùi thơm của sốt hạt óc chó tràn ngập trong khoang miệng.

Nếu bánh mì không cứng như gỗ thì càng tốt.

Haiz, không dám nghĩ sốt hạt óc chó này mà chấm với bánh quẩy thì sẽ ngon đến mức nào, đáng tiếc đáng tiếc.

Vương Trung vừa ăn bánh mì vừa nhón một miếng dưa chuột muối bỏ vào miệng, trong nháy mắt này hắn quả thật cảm thấy mình đã là người Nga rồi —— không đúng, là người Ant rồi.

Nghĩ như vậy, hắn vô thức sờ lên hộp sắt đựng đất của Kazaria bên hông.

Lần này rút lui, cách vùng đất đen của Kazaria càng xa hơn.

Tuy rằng Vương Trung biết tương lai sẽ đánh trở về, nhưng trong lòng vẫn không khỏi buồn bã.

Chờ trở lại Kazaria, nhất định phải đi thăm mộ Hoàng thái tử Ivan và cha mình, mang theo loại rượu ngon nhất. Đáng tiếc hiện tại vẫn chưa biết người Prosen chôn bọn họ ở đâu.

Chờ đến khi giải phóng Kazaria, nhất định sẽ bắt được rất nhiều tù binh Prosen, đến lúc đó sẽ tra hỏi bọn chúng thật kỹ.

Vương Trung yên lặng nghĩ, bất giác ăn hết cả phần bánh mì không chấm sốt.

Nelly giơ cốc sữa lên: "Uống chút sữa đi, như vậy ăn bánh mì không tốt cho dạ dày."

Lúc này Vương Trung mới ngừng suy nghĩ, nhận lấy cốc sữa uống một hơi cạn sạch.

Đúng lúc này, tu sĩ Peter len qua hai nhóm tham mưu đang khuân vác đồ đạc, bước vào nhà kho.

Nhìn thấy Vương Trung, hắn liền hô to: "Tướng quân! Máy bay trinh sát! Máy bay trinh sát đến rồi!"

Vương Trung: "Biết rồi! Yên tâm đi, lần này chúng ta không sợ máy bay trinh sát!"

Nói xong hắn nhỏ giọng nói thêm một câu: "Nếu như kẻ địch mắc câu."

Vasili vừa ăn vừa nói: "Tôi cảm thấy chắc chắn chúng sẽ mắc câu, nếu không mắc câu thì bây giờ đã pháo kích trận địa của chúng ta rồi."

Tu sĩ Peter lại hô to: "Vậy tôi đi đây! Chết tiệt, khi nào mới không phải rút lui nữa đây!"

Hắn vừa dứt lời, Vương Trung cảm thấy rất nhiều người trong nhà kho đều ngẩng đầu lên.

Đúng vậy, khi nào mới không phải rút lui nữa đây?

Tất cả mọi người đều muốn biết câu trả lời.

Vương Trung dõng dạc nói: "Cuối năm nay! Tôi cam đoan với mọi người, cuối năm nay sẽ bắt đầu phản công! Từ cuối năm nay trở đi, chúng ta sẽ không rút lui nữa!"

Tu sĩ Peter nghe vậy, đứng im nhìn Vương Trung vài giây, sau đó giơ cao ngón tay cái lên: "Thánh Andrew phù hộ ngài, tướng quân!"

Nói xong, hắn quay người đi theo nhóm người đang khuân vác đồ đạc rời khỏi nhà kho.

Vasili: "Cuối năm thật sự có thể không rút lui sao?"

Vương Trung: "Có thể, tin tôi đi."

————

Máy bay trinh sát số 510 của Prosen.

Quan sát viên hô to: "Lũ Ant trên mặt đất đang rút lui! Giống hệt như tình báo chúng ta có được! Mẹ kiếp, nhìn cứ như thật ấy!"

Bởi vì đó là sự thật.

Trong tai nghe vang lên giọng nói của cơ trưởng: "Kẻ địch vậy mà không đốt lốp xe tạo khói đen, nếu bọn chúng thật sự rút lui, làm sao có thể như vậy."

"Nói đúng lắm, Rokossovsky thật giảo hoạt." Quan sát viên đồng ý: "Tôi cho rằng chúng ta có thể phát báo cáo về cho Bộ Tư lệnh xác nhận rồi đấy. Lũ Ant thật sự đang muốn đánh lừa chúng ta, cuộc tấn công chắc chắn sẽ sớm bắt đầu!"

Điện báo viên: "Tôi phát báo cáo nhé?"

"Phát đi!" Cơ trưởng nói: "Lần này phải cho Rokossovsky một bài học!"

————

Lúc này, Schultz đang tự mình thị sát công sự phòng ngự.

"Lỗ châu mai này đào không tồi, nhưng sau khi xe tăng vào vị trí sẽ không thể bắn được vì bị cỏ che khuất." Schultz nhìn về phía thảo nguyên mênh mông phía đông: "Chúng ta phải đốt hết chỗ cỏ này. Tổ chức nhân lực, mở một đường băng cản lửa, đợi hướng gió thích hợp thì đốt! Dù sao chúng ta cũng không tấn công, tích trữ nhiều nhiên liệu như vậy cũng vô dụng."

"Vâng, tướng quân!" Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn lính phóng lựu lập tức đáp.

Schultz tiếp tục đi dọc theo tuyến phòng ngự.

Lính phóng lựu đều cởi trần, hăng say đào công sự, đào hố cá nhân, còn có người xúc đất vào bao tải để làm bao cát.

Schultz vừa đi vừa nói: "Nhanh tay lên! Cho Rokossovsky đâm đầu vào tường chảy máu! Cho hắn biết người Prosen chúng ta mới là bậc thầy phòng ngự! Cho hắn thấy tường thép của đế quốc là như thế nào!"

————

Trong lãnh thổ của đế quốc Prosen, Kehlsteinhaus.

Gilles nhìn bản đồ mới được cập nhật: "Thần cảm thấy có gì đó không đúng, bệ hạ. Cánh của địch sụp đổ quá nhanh, không giống như đã được tăng viện. Nếu Rokossovsky muốn tấn công, hắn nhất định phải tăng viện cho cánh để chặn cú đấm móc phải của chúng ta."

Hoàng đế khoanh tay trước ngực: "Quả thật có chút kỳ quái... Nhưng chẳng lẽ tất cả những thứ được đưa đến đây đều là giả sao? Chúng ta sau khi kiểm tra thi thể xong đã hậu táng tên thuộc hạ thân tín của Rokossovsky rồi mà!"

Gilles: "Năm ngoái, Rokossovsky ở trong một ngôi làng ở Kazaria, tuyên bố chôn rất nhiều mìn. Đến bây giờ, nhân viên hậu cần của chúng ta đóng quân ở ngôi làng đó vẫn còn sợ hãi.

"Tên đó rất giỏi lừa gạt."

Hoàng đế: "Nếu chỉ có tài liệu trên người tên thuộc hạ kia thì ta đã nghi ngờ rồi. Nhưng Cục Tình báo cũng báo cáo là Rokossovsky có khả năng sẽ tấn công."

Gilles: "Nhưng Cục Tình báo cũng cung cấp thông tin nói rằng Rokossovsky sẽ không tấn công."

"Tình báo mâu thuẫn là chuyện thường gặp, lúc này cần chúng ta phải tự mình phán đoán." Hoàng đế nhìn chằm chằm vào bản đồ: "Mục tiêu của Rokossovsky là kiềm chế chúng ta, yểm hộ cho Tập đoàn quân Borsk rút lui về dãy núi Raul. Mục tiêu này vẫn chưa hoàn thành, ít nhất là chưa hoàn thành trọn vẹn, quân chủ lực của Borsk, có một bộ phận vẫn còn cách dãy núi Raul sáu mươi cây số. Không, hắn sẽ không rút lui."

Gilles: "Nhưng... bây giờ quân đội của chúng ta ở mặt trận phía nam không còn đủ sức để tiêu diệt toàn bộ số quân đó. Bởi vì đường tiếp tế quá dài, hơn nữa lại toàn là thảo nguyên, cơ sở hạ tầng rất kém.

"Thảo nguyên ở Nam Ant khác với thảo nguyên ở Kazaria. Kazaria có rất nhiều làng mạc, cơ sở hạ tầng tuy kém hơn trong nước chúng ta, nhưng tốt hơn nhiều so với Nam Ant. Kazaria cũng có thể thuê được nhiều dân phu địa phương hơn... Còn Nam Ant, kẻ địch có thể rút toàn bộ người dân đi!"

Hoàng đế im lặng, đi qua đi lại trong phòng, một lúc sau mới nói: "Để không quân cố gắng hết sức, có lẽ có thể tiêu diệt được tàn quân đang rút về phía dãy núi Raul. Cho dù không tiêu diệt được cũng không sao, khu vực đó toàn là núi non, không có tài nguyên, cũng chẳng có bao nhiêu nhà máy công nghiệp, lại càng không có dầu mỏ.

"Mục tiêu chủ yếu của chúng ta vẫn là tấn công về phía đông, đánh chiếm Abadan! Vì vậy, chúng ta nhất định phải chặn được đợt phản công của Rokossovsky!"

Gilles nghiêm nghị gật đầu.

————

Sau đó, nhiều ngày trôi qua.

Rokossovsky không hề tấn công.

Ngày 31 tháng 7, Yeysk.

Schultz bước vào một ngôi nhà, đi thẳng vào bếp, mở nắp bếp lò ra.

Bên trong là củi chưa cháy hết.

Lúc này, một người lính truyền tin chạy vào, lớn tiếng báo cáo: "Tướng quân, chúng tôi đã kiểm tra tất cả nhà dân, bếp lò đều có lửa, chứng tỏ là kẻ địch mới rời đi không lâu! Chúng tôi còn phát hiện dấu vết cho ngựa ăn ở trong chuồng ngựa, phỏng đoán là do kỵ binh của địch để lại!"

Schultz hít một hơi thật sâu: "Rokossovsky để lại kỵ binh, mỗi ngày đốt lửa tạo khói để đánh lừa chúng ta! Mẹ kiếp, ta phải ra khỏi thành xem thử mấy chiếc xe tăng kia là chuyện gì xảy ra!"

Hai mươi phút sau, Schultz bẻ một miếng đất từ trên "xe tăng" xuống, để lộ ra lớp sơn màu xám của xe tăng Prosen.

"Cái quái gì thế này?" Hắn tức giận mắng, sau đó cướp lấy súng trường của người lính canh, dùng báng súng đập mạnh vào "xe tăng".

Vì thời tiết nắng nóng, thiếu nước nên đất rất khô, giòn tan, vừa đập là vỡ vụn.

Lớp đất vỡ ra, để lộ ra ký hiệu chữ thập màu đen và số hiệu của xe tăng Prosen.

Đây là một chiếc xe tăng Prosen bị phá hủy.

"Rokossovsky!" Schultz ngửa mặt lên trời hét lớn: "Cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ giết ngươi!"

(Hết chương)

Chương 272: Rokossovsky khải hoàn trở về

Ga tàu không tên cách thành phố St. Yekaterinburg 130 km.

Mặc dù chỉ là một ga tàu nhỏ không tên, nhưng ở đây có hệ thống tiếp nước và tiếp than rất quan trọng, cho nên hầu hết các đoàn tàu quân sự đều dừng lại ở đây một thời gian ngắn. Để bảo vệ cho các đoàn tàu, ở đây có bố trí pháo phòng không, sân bay dã chiến cũng được xây dựng ở gần đó, dần dần, thị trấn nhỏ này cũng trở nên đông đúc hơn.

Đoàn tàu chở sở chỉ huy của Vương Trung cũng dừng lại ở đây.

Ba vị chỉ huy cao nhất của Tập đoàn quân Cơ động số 1 sau khi rút lui về Yalgava đã tập hợp lại một lần nữa.

Bởi vì sau khi rút lui về tuyến sau, Tập đoàn quân sẽ được rút về tuyến sau để nghỉ ngơi, chỉnh đốn, không cần phải gánh vác nhiệm vụ phòng thủ ở sông Sukhaya Verevka nữa. Trước khi lên tàu, đương nhiên phải tập hợp lại toàn bộ đội ngũ.

Tập đoàn quân của Đại tướng Gorky sau khi thả cho Tập đoàn quân Cơ động số 1 rút lui, đã được bổ sung thêm hai tập đoàn quân đầy đủ quân số từ lực lượng dự bị.

Thế giới chỉ có Prosen bị thiệt hại đã thành hiện thực.
Pavlov và Popov vừa xuống xe lửa đã bắt đầu nuốt mây nhả khói, Vương Trung không hút thuốc yên lặng rời xa bọn họ, đi dạo trên sân ga.

Lúc này trên toa xe chở đài phát thanh nhảy xuống một tham mưu thông tin, nhanh chóng chạy đến trước mặt Vương Trung: "Báo cáo! Điện báo từ Yalgava gửi tới."

Vương Trung cầm điện báo, liếc mắt nhìn.

Pavlov hỏi: "Có tin tức gì không?"

Vương Trung: "Không có gì, trung đoàn kỵ binh được giao nhiệm vụ ở lại đốt lò đều đã rút về hết, chỉ có mấy chục người hy sinh khi bị máy bay địch oanh tạc, có thể chấp nhận được."

Popov cười nói: "Rút lui quy mô lớn như vậy, chỉ tổn thất mấy chục người, vậy mà cậu nói 'Có thể chấp nhận được'? Yêu cầu cũng không cao lắm nhỉ, đây mà là có thể chấp nhận được sao, đây đáng để mà reo hò một tiếng: "Tuyệt vời!" chứ."

Vương Trung giơ hai tay lên: "Tuyệt vời!"

"Giả trân quá!" Popov nói.

Vương Trung nhún vai, đưa điện báo cho Pavlov đang đi tới, để hắn phụ trách lưu trữ.

Pavlov liếc mắt nhìn điện báo, lập tức gấp lại đưa cho tham mưu phía sau, sau đó châm điếu thuốc hỏi: "Quay về St. Yekaterinburg thì làm gì?"

Vương Trung: "Việc đầu tiên là phải lo cho lính tăng cái đã, để cho những tay lái xe tăng thiện nghệ của chúng ta có thể ngồi lên những chiếc xe tăng đúng nghĩa. Cậu xem bây giờ cái xe tăng T34 là thứ gì, vốn dĩ tháp pháo hai người đã phá hỏng khả năng quan sát rồi, bây giờ động cơ và giáp trước tháp pháo lại được sản xuất cẩu thả, biết bao nhiêu tay lái xe tăng dày dạn kinh nghiệm đã bỏ mạng oan uổng."

"Trở về phải xử bắn những kẻ chịu trách nhiệm cho những vấn đề này ngay."

"Thêm nữa, xem có thể xoay sở được chút gì đó thích hợp cho tác chiến đô thị hay không, thứ gì đó để công phá các lô cốt bê tông cốt thép kiên cố ấy. Ví dụ như đạn tên lửa 380mm chẳng hạn."

Không sai, Vương Trung đang muốn có thứ gì đó giống như pháo tự hành Sturmtiger.

Chỉ có điều phải đơn giản hơn một chút, rẻ hơn một chút.

Mặc dù đưa pháo nòng vòm hạng nặng B4 vào phạm vi 500 mét để khai hỏa cũng là một cách, nhưng B4 quá mỏng manh, đánh nhau trong đô thị chung quy vẫn có chút vấn đề.

Vương Trung đứng trên sân ga, nhìn đường sắt chạy về St. Yekaterinburg, dòng suy nghĩ đã trôi dạt đến một tương lai không xa - mùa đông năm 915, tại một thành phố nào đó bên bờ sông Valdai, sau khi chém giết đến kiệt quệ thì quân đội Prosen bị bao vây bởi hàng triệu quân...

Lúc này, một tham mưu khác từ trên toa xe chở đài phát thanh bước xuống, nhanh chóng chạy tới.

Lần này là Pavlov nhận điện báo, hắn nhìn qua, nói với Vương Trung: "Tập đoàn quân Borsk cũng đã rút lui toàn bộ về dãy núi Raul, hiện tại chính thức được đổi tên thành Tập đoàn quân vùng núi Raul. Xem ra hành động của chúng ta đã hoàn toàn thành công."

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt. Ghi công cho Vasili, cho cậu ta vào trường học tập nửa năm, thăng lên thiếu tá."

Vasili đang đứng cách đó không xa nghe thấy: "Hả? Tôi còn phải đi học sao? Không muốn đâu, tôi muốn ở lại chiến đấu cùng ngài!"

Vương Trung: "Nửa năm nay tôi cũng không có việc gì khác, con tôi sắp chào đời rồi! Chắc là phải ở St. Yekaterinburg khoảng nửa năm."

Lúc này, Vương Trung thấy vài chiếc xe jeep lái vào cổng nhà ga.

Pavlov cũng nhìn thấy đoàn xe jeep, lẩm bẩm: "Cảm giác như là tới tìm chúng ta. Nhưng mà cái thị trấn nhỏ bé này đâu có sở chỉ huy nào có thể gây phiền toái cho chúng ta chứ?"

Vương Trung: "Nhưng có sân bay, biết đâu..."

Thực ra hắn đã dùng hack, biết được những người trên xe jeep là ai, cũng biết bọn họ đến làm gì.

Nhưng hắn chỉ có thể diễn kịch.

Một nhóm sĩ quan từ trên xe jeep bước xuống, dưới sự dẫn đầu của một viên thượng tá sải bước tiến về phía Vương Trung.

Người lính đi sau lưng viên thượng tá ôm theo một chiếc hộp rõ ràng là để đựng quân hàm và huân chương.

Cả nhóm đi đến trước mặt Vương Trung, đồng loạt đứng nghiêm chào.

Vương Trung đáp lễ, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Công tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, chúng tôi đến để truyền đạt mệnh lệnh mới nhất từ Bộ Tổng tư lệnh, ngài được thăng cấp lên thượng tướng Rokossovsky."

Vương Trung nhíu mày: "Tôi đâu có lập được chiến công gì?"

Pavlov nói: "Có lẽ đúng là chiến quả hiện tại ít hơn nhiều so với năm ngoái, nhưng cậu đã chỉ huy một loạt tướng tá trung tướng rồi, tiếp tục mang quân hàm trung tướng thì không thích hợp. Bộ Tổng tư lệnh hẳn là cũng cân nhắc đến điểm này."

Vương Trung suy nghĩ một chút, đúng là như vậy. Làm thượng tướng cũng không có gì không tốt, chỉ còn một bước ngắn nữa là trở thành đại tướng chỉ huy Tập đoàn quân rồi.

Vì thế hắn nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn sự tin tưởng của Bộ Tổng tư lệnh."

Viên thượng tá nhìn chằm chằm hắn, muốn nói lại thôi.

Pavlov nhắc nhở: "Còn có Hoàng đế nữa."

Vương Trung: "Ồ phải rồi, cảm ơn sự tin tưởng của Bộ Tổng tư lệnh và Hoàng đế Bệ hạ."

Viên thượng tá gật đầu, giao quyết định bổ nhiệm cho Vương Trung, sau đó lùi lại một bước nhường chỗ.

Người lính bưng quân hàm bước lên, một viên thượng sĩ đi đến bên cạnh Vương Trung, hỏi: "Bắt đầu được chưa ạ?"

Vương Trung gật đầu.

Thế là viên thượng sĩ tháo quân hàm của Vương Trung xuống, cầm lấy quân hàm mới đeo lên cho hắn.

Vương Trung chỉnh trang lại quần áo một chút, cười nói: "Rất tốt, đợi về nhà có thể khoe khoang với Lyuda một chút!"

Nhưng viên thượng tá lại đứng trước mặt hắn, cao giọng nói: "Tiếp theo, truyền đạt mệnh lệnh của Bộ Tổng tư lệnh cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1. Các anh em sẽ lập tức được cải tổ thành Bộ Tư lệnh Quân Viễn chinh Balath, hành quân đến Abadan tiếp nhận binh lính viễn chinh, đồng thời chuẩn bị cho chiến dịch quân sự đặc biệt Balath."

Vương Trung nhíu mày, sao lại còn cả chiến dịch quân sự đặc biệt nữa chứ?

Chờ chút, hình như trước đó đúng là có tin tức, nói rằng quốc vương Balath muốn ngả về phía Prosen, Liên hiệp Vương quốc đang chuẩn bị xử lý Balath, Ant sẽ phái quân viễn chinh.

Không ngờ quân viễn chinh này lại do mình lãnh đạo.

Vương Trung: "Tôi có thể về thăm vợ con trước được không? Vợ tôi sắp sinh rồi."

Viên thượng tá: "Tình hình quân sự khẩn cấp, mong ngài thông cảm."

Pavlov: "Chúng ta đi trước, dù sao giai đoạn đầu tiếp nhận binh lính, xây dựng kế hoạch cậu cũng không giúp được gì. Cậu cứ về St. Yekaterinburg thăm vợ con đi, sau đó nhanh chóng tập kết với chúng ta là được."

Vương Trung nhìn Pavlov: "Cậu không về nhà sao?"

Tham mưu trưởng nhún vai: "Không phải là để chăm sóc cho ngài tư lệnh đây sao, đi nhanh về nhanh nhé. Còn nữa, cậu đi cùng đoàn quân về St. Yekaterinburg, như vậy cũng tốt cho sĩ khí của binh lính, nếu không cậu đi đánh Balath mà không mang theo đội quân cũ, sẽ có không ít người bất mãn đấy."

Vasili: "Tôi bất mãn đây, có thể đừng bắt tôi đi học được không, tôi thấy chức thượng úy cũng tốt rồi."

Vương Trung nhìn cậu ta: "Vậy cậu đi cùng tôi về St. Yekaterinburg, sau đó vào trường học."

"Vẫn phải đi học sao?"

Vì vậy, hành trình mới lại tiếp tục.

(Hẹn gặp lại ở hạ quyển)

(Hết chương)

2024-07-15

Tổng kết quyển này, tổng kết tháng sáu và xin nghỉ phép

Tổng kết ba trong một.

Trước tiên là tình hình cập nhật của tháng sáu.

Chắc chắn là rất nhiều anti sẽ hả hê khi nhìn thấy biểu đồ này, kiểu gì cũng có những bình luận như "A, ít hơn tháng trước rồi, chắc sắp bị đào thải rồi".

Thực ra tháng này cập nhật ít là bởi vì giữa tháng có một hoạt động, tôi phải đến Hoàng Sơn tham gia hội nghị tác giả của tập đoàn Yuewen.

Tôi đã đạt được thành tựu "chinh phục Hoàng Sơn bằng dép lê", kết quả là chân bị cọ xước be bét.

Lượng cập nhật của tháng bảy chắc chắn sẽ trở lại bình thường.

Tổng số phiếu đề cử của tháng sáu là 134.639 phiếu, cứ 2.000 phiếu là một chương thì phải cập nhật 67,3 chương, cứ tính là 68 chương đi, tôi đã cập nhật được 12 chương, vậy là còn nợ 56 chương, ngoài ra còn có chương dành cho các đại gia ủng hộ kim đậu từ tháng năm nữa. Hay là làm tròn luôn nhỉ, tính là 81 chương đi, tổng cộng là 99 chương, đợi đến khi tôi cập nhật hết số chương này thì cũng vừa đến ngày 20 tháng 8, ngày phát hành của Black Myth: Wukong, chúng ta cùng nhau chiến game, thế nào?

Tất nhiên là nếu tôi tính toán nhầm thì mọi người cứ nhắc nhở quản lý, quản lý sẽ nhắc tôi, đến lúc đó tôi sẽ cập nhật theo số lượng chính xác, đảm bảo không thiếu của mọi người chương nào.

Nói về quyển này.

Thực ra quyển này có một số chỗ có thể khiến cho độc giả cảm thấy không được thỏa mãn cho lắm, ví dụ như Prosen quá mạnh, đánh đâu thắng đó, không có những chiến thắng vang dội, hủy diệt.

Vấn đề này chủ yếu là bởi vì hiện tại vẫn là giai đoạn đầu, đợi đến khi thời gian trong truyện đến năm 917, lúc đó thứ duy nhất có thể cản bước Rokossovsky chỉ còn lại tình trạng hậu cần của hắn mà thôi, chỉ cần hậu cần đáp ứng được thì hắn có thể tấn công mãi mãi.

Nhưng Hỏa Lực Đường Vòng Cung rốt cuộc vẫn là một bộ truyện trên mạng, vẫn phải khiến cho độc giả cảm thấy thoải mái, sảng khoái, cho nên quyển sau sẽ là màn chơi "ăn thưởng", quân viễn chinh thế như chẻ tre, quét sạch cao nguyên Balath, Rokossovsky đem quân tiến đến bờ sông Hằng, diện kiến nữ phù thủy của Anh quốc, cùng với vũ nữ Shiva của Ấn Độ.

Sau khi san bằng Balath, ha ha cũng bước vào giai đoạn khó khăn nhất, lúc này Tập đoàn quân Cơ động số 1 sau khi được nghỉ ngơi dưỡng sức, kết hợp với Quân Viễn chinh vừa khải hoàn trở về, cuối cùng Rokossovsky cũng trở thành tư lệnh tập đoàn quân, chính thức bước lên đỉnh cao!

Nội dung của quyển sau nữa sẽ là một bước ngoặt, tiếp đó là cuộc phản công tổng lực, đại bao vây, thế như chẻ tre quét sạch thảo nguyên Nam Ant.

Nói nhiều cũng vô dụng, cơm phải ăn từng miếng một, chúng ta hãy cùng chờ xem.

Ngoài ra, tháng 7 này tôi còn có một hoạt động chung với một blogger nổi tiếng trên Weibo là Andys Thần Phong. Thông tin chi tiết về hoạt động như sau:

Thông báo hoạt động

Bộ truyện Hỏa Lực Đường Vòng Cung sẽ tổ chức hoạt động chung với tác giả Andys Thần Phong vào tháng 7.

Giải thưởng là các tác phẩm của Andys Thần Phong: Bộ sách tranh Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn, bộ sách tranh Văn Hóa Trên Bàn Ăn.

Cách thức tham gia:

Chúng tôi sẽ sử dụng hình thức rút thăm trúng thưởng bằng phiếu đề cử, mỗi phiếu đề cử dành cho Hỏa Lực Đường Vòng Cung sẽ có một lượt rút thăm trúng thưởng, càng nhiều phiếu đề cử thì tỷ lệ trúng thưởng càng cao. Hoạt động lần này cho phép trúng thưởng nhiều lần, nhưng mỗi người chỉ được trúng thưởng tối đa hai lần, nếu rút trúng lần thứ ba thì phần thưởng đó sẽ được chuyển cho người tiếp theo.

Kết quả rút thăm trúng thưởng sẽ được công bố trực tiếp vào đầu tháng 8 trên một trang web mà ai cũng biết là gì đấy, chúng tôi sẽ rút ngẫu nhiên số thứ tự trong danh sách phiếu đề cử, người có số thứ tự trùng với số được rút ra sẽ là người chiến thắng, mọi người hãy chú ý theo dõi tài khoản — Không Thể Tinh Phẩm Thần Vu Lục.

(Vị trí số thứ tự phiếu đề cử được hiển thị trong hình ảnh)

Giải thưởng: 20 bộ Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn, mỗi bộ gồm hai quyển; 20 bộ Văn Hóa Trên Bàn Ăn, mỗi bộ gồm bốn quyển.

Ngoài ra chúng tôi còn tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng bằng hình thức chia sẻ bài viết trên Weibo, người chiến thắng sẽ do hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên.

Hoạt động trên Weibo sẽ được chia làm hai đợt, đợt một diễn ra từ ngày 1 tháng 7 đến ngày 15 tháng 7, giải thưởng là bộ sách tranh Văn Hóa Trên Bàn Ăn; đợt hai diễn ra từ ngày 16 tháng 7 đến ngày 31 tháng 7, giải thưởng là bộ sách tranh Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn.

Mọi người hãy chú ý theo dõi tài khoản Weibo — Andys Thần Phong.

Giải thưởng: 10 bộ Một Quyển Bác Vật Chí Không Đứng Đắn, mỗi bộ gồm hai quyển; 10 bộ Văn Hóa Trên Bàn Ăn, mỗi bộ gồm bốn quyển.

Cuối cùng, nhân dịp kết thúc một quyển, theo thường lệ tôi sẽ nghỉ ngơi một ngày, hơn nữa hôm nay cũng là ngày lễ, chúc mọi người ngày lễ vui vẻ.

Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 2 tháng 7!

(Hết chương)

Chương 273: Gặp lại

Ngày 3 tháng 8 năm 915, khoảnh khắc Vương Trung đặt chân lên sân ga cũng là lúc dàn nhạc bắt đầu tấu lên khúc nhạc chào mừng.

Nhưng Vương Trung chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến dàn nhạc, hắn nhìn chằm chằm vào Lyudmila với chiếc bụng bầu vượt mặt, bước dài sải bước tiến đến, định ôm chầm lấy người vợ chưa cưới của mình.

Nhưng khi đến gần, hắn chợt nghĩ nếu cứ thế này mà ôm thì liệu có khiến cô bị đau hay không, thế là vội vàng phanh gấp lại.

Lyudmila: "Anh cứ ôm em đi, em không để ý đâu."

Vương Trung: "Em không để ý, nhưng anh không thể không hỏi ý kiến của con được. Em yêu, anh về rồi đây."

Nói rồi hắn trịnh trọng ôm lấy Lyudmila - nói chính xác thì phải là vợ sắp cưới, bởi vì hai người mới chỉ đính hôn.

Vừa dứt khỏi vòng tay, Vương Trung còn chưa kịp rụt tay về thì Lyudmila đã siết chặt lấy cánh tay hắn, chủ động hôn lên.

Vương Trung cảm giác như lưỡi của mình sắp bị cô nuốt mất.

Một phút sau, Lyudmila vừa chép miệng vừa buông tha cho hắn.

Vương Trung: "Nhìn em chẳng giống người vừa mới hôn chồng mình xong chút nào, mà giống như vừa gặm xong đầu heo hơn. Mặn nhạt thế nào? Có ngấm gia vị chưa?"

Lyudmila hơi nhíu mày: "Lần đầu tiên hôn em, anh cũng nói như vậy."

Vương Trung kinh ngạc: "Thật sao?"

Lyudmila mỉm cười không đáp.

Hỏng rồi, xuyên không đến giờ cũng lâu rồi mà mấy câu thoại trong tiểu phẩm hài trước khi xuyên không vẫn còn ám mình.

Để che giấu sự lúng túng, Vương Trung vội vàng chuyển chủ đề sang đứa con sắp chào đời, vừa xoa bụng Lyudmila vừa hỏi: "Dự sinh là ngày nào?"

"Mấy ngày nữa thôi", Lyudmila cười nói, "Anh về đúng lúc thật đấy."

Vương Trung: "Vậy thì em phải cảm ơn Prosen đấy, nếu không phải bọn họ bị kế hoạch nghi binh của anh lừa gạt... à không, bị kế hoạch nghi binh do anh đề xuất, Vasili thực hiện lừa gạt, thì giờ này chắc anh vẫn còn đang vừa đánh vừa rút lui với đội hậu vệ ấy chứ."

Lyudmila mỉm cười đáp lời: "Giống như năm ngoái đúng không?"

Trong nháy mắt, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu Vương Trung, tất cả đều là những ký ức vừa đánh vừa rút lui trong năm ngoái, và trong mỗi hình ảnh đều có sự xuất hiện của Lyudmila.

Hồi nhỏ, Vương Trung từng học một bài tập đọc tên là "Lễ cưới trên pháp trường", lúc đó thầy giáo đứng trên bục giảng phân tích sự tàn bạo của kẻ thù, lòng dũng cảm và tinh thần lạc quan của người anh hùng, còn Vương Trung khi đó còn ngây thơ lại ngồi dưới lớp ghen tị với nhân vật chính, cảm thấy việc những người yêu nhau nắm tay nhau hiên ngang đối mặt với cái chết, để tiếng súng của kẻ thù làm lễ pháo thật lãng mạn biết bao.

Sau đó khi làm bài tập, Vương Trung đã viết những cảm nhận thật lòng của mình vào bài cảm nghĩ về bài tập đọc, kết quả là bị điểm kém.

Bây giờ, Vương Trung chợt nhận ra, bản thân đang sở hữu một tình yêu nhuốm màu bi tráng mà trước kia mình hằng ao ước.

Vì thế hắn nói: "Anh chợt nghĩ, hay là chúng ta hoãn kết hôn lại một thời gian, đợi đến khi nào bắn pháo về phía Prosennia, chúng ta sẽ dùng tiếng pháo đó làm lễ pháo cho hôn lễ, như vậy có lãng mạn không?"

Lyudmila chưa kịp trả lời thì những người xung quanh đã reo hò ầm ĩ: "Được!"

Vasili cũng góp vào: "Hay là bắt sống tên hoàng đế Prosen, đem ra bắn chết trước nhà thờ để góp vui."

"Được!"

"Hay quá!"

"Ura!"

Những người đứng gần nghe thấy Vương Trung nói gì, còn những người đứng xa thì không, họ chỉ nghe thấy tiếng hô "Ura!", hơn nữa bầu không khí xung quanh lại cực kỳ náo nhiệt, thế là cũng hùa theo hô vang "Ura!" Vương Trung vội vàng làm thủ thế, đè xuống tiếng hoan hô không hiểu thấu bắt đầu, tràng diện vừa mới được khống chế, Lyudmila liền nói: "Em không đồng ý, em không đợi được lâu như vậy. Nếu không, anh nhanh đánh bại Prosen, sang năm đánh vào Prosen..."

Vương Trung vội vàng che miệng nàng lại: "Đừng, em nói ra chuyện này, tối mai trong tửu quán nên nói tiên đoán sang năm anh thắng lợi."

Vasili: "Ngày mai? Hừ hừ, anh quá coi thường mọi người rồi, đêm nay nên nói như vậy!"

Vương Trung khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Vasili: "Hai vợ chồng chúng tôi đoàn viên, sao anh cứ xen mồm vào vậy?"

"Vì người đoàn viên với tôi không đến." Vasili nghiêm túc nhìn Vương Trung: "Bây giờ tôi đang rất lo lắng."

Vốn dĩ Vương Trung muốn nói đùa, nhưng Lyudmila lại túm lấy hắn.

Tuy gần đây Prosen oanh tạc Yekaterinburg giảm bớt số lần, nhưng dù sao ngẫu nhiên vẫn nổ một chút, có lẽ cô gái đã chết trong oanh tạc.

Nếu như là lấy cái này để trêu chọc Vasili thì không tốt lắm.

Ngoài ra, nếu cô gái đội nón xanh cho Vasili, vậy thì trêu chọc hắn cũng không tốt lắm.

Cho nên Vương Trung vỗ vỗ bả vai Vasili: "Sẽ đến!"

Mẹ nó, cảm giác tựa như Gojo Satoru nói "sẽ thắng".

Con mẹ nó, ta lại còn nhớ rõ cái tên Gojo Satoru này!

Nỗi nhớ quê đột nhiên dâng lên bị tiếng hò hét cao vút xa xa cắt ngang:

"Vasili! Vasili thân yêu của tôi!"

Vương Trung nhìn Vasili: "Có phải là mẹ anh tới không?"

Lyudmila điên cuồng bóp cánh tay Vương Trung.

Vasili nhìn Vương Trung, nụ cười trên môi không che giấu được: "Là em yêu của tôi!"

Nói xong hắn tháo mũ xuống giơ cao quơ quơ, vừa vung vẩy vừa hô: "Tôi ở đây! Tôi ở đây!"

Hắn vừa hô vừa chạy về phía cô gái bên kia.

Những người khác thấy thế nhao nhao nhường đường, rốt cục, hai người giống như hai quả đạn pháo đụng vào nhau, sau đó bắt đầu gặm nhau.

Vương Trung chỉ vào Vasili hỏi Lyudmila: "Vừa nãy chúng ta cũng giống vậy sao?"

"Tôi cảm thấy cũng không sai biệt lắm." Lyudmila cười nói, sau đó kéo tay Vương Trung: "Đi thôi, về nhà! Hôm nay anh không được làm việc!"

Vương Trung: "Yên tâm, công việc đều đã bị Pavlov mang đi hết rồi! Hiện tại hắn vẫn đang trên đường đến Abadan, đang cùng bàn bạc kế hoạch tác chiến với toàn bộ bộ tư lệnh.

"Các chiến sĩ chỉ cần nghỉ ngơi và hồi phục là được rồi, các tham mưu và văn thư phải suy nghĩ nhiều hơn."

Lyudmila suy nghĩ một chút nói: "Hay là em chuẩn bị cho bọn họ một chút quà nhỉ? Hiện tại tình huống cung ứng ở thủ đô tốt hơn rất nhiều so với lúc các anh xuất phát, có thể phát quần lót chất lượng tốt cho bọn họ."

Trước đây, những thứ không quan trọng như quần lót, tất cả đều là sản phẩm sợi hóa học dễ dàng sản xuất hàng loạt, mùa đông mặc không đủ ấm, mùa hè mặc nóng muốn chết, ra mồ hôi còn khó chịu, giống như có một lớp nước dính trên da vậy.

Vương Trung: "Anh nghĩ bộ phận hậu cần sẽ bổ sung cho bọn họ những thứ này, em không bằng viết thư cảm ơn, để Pavlov đọc cho bọn họ, hoặc là liên hệ với gia đình của bọn họ ở hậu phương, chụp chút ảnh gửi cho bọn họ."

Lyudmila khẽ gật đầu: "Không nói nữa, về nhà thôi."

Cô kéo Vương Trung đi về phía cửa nhà ga, tất cả mọi người đều vội vàng nhường đường cho hai người.

Bỗng nhiên, một nhiếp ảnh gia của Hợp Chủng Quốc xuất hiện!

Ánh đèn flash lóe lên cùng với làn khói trắng, mùi đặc trưng của nó lập tức xộc vào mũi Vương Trung.

"Chụp một bức ảnh thật đẹp nào!"

Nhiếp ảnh gia lẩm bẩm, đồng thời phóng viên Mike xuất hiện: "Thưa tướng quân, hoan nghênh ngài khải hoàn trở về. Nghe nói ngài sẽ lập tức đi tới Abadan, chuẩn bị chỉ huy cuộc tấn công vào Balath?"

Vương Trung: "Chúng tôi tiến công Balath là vì muốn ngăn chặn Balath ngả theo đế quốc Prosen tà ác, đây là một phần của cuộc chiến tranh chính nghĩa, dùng từ 'tấn công' là không chính xác."

Phóng viên Mike: "Đương nhiên rồi! Là tôi lỡ lời. Xin hỏi ngài đánh giá thế nào về chiến dịch quân sự chung lần này với Liên hiệp Vương quốc? Ý tôi là, ngài có cảm thấy quân đội Liên hiệp Vương quốc đáng tin cậy không?"

Vương Trung: "Tất nhiên rồi, tôi thấy Không quân Hoàng gia đã thể hiện rất xuất sắc, rất mong chờ được hợp tác với họ. Còn Hải quân Hoàng gia, tuy rằng bị Hải quân Đế quốc Phù Tang đánh cho tan tác, nhưng họ vừa mới đánh chìm niềm kiêu hãnh của hải quân Prosen, thực lực hẳn là cũng rất đáng tin cậy."

"Ngài cố tình không nhắc tới Lục quân Liên hiệp Vương quốc sao?" Phóng viên Mike cười ẩn ý hỏi.

Vương Trung: "Đương nhiên là không, tôi nghe nói lần này tham gia chiến dịch có quân bài chủ lực của Barakha - lính bộ binh Gurkha, tôi rất mong chờ màn trình diễn của bọn họ."

Lần hành động liên hợp này, Liên hiệp Vương quốc chủ yếu điều động các đơn vị đóng quân ở Barakha, ngoài một số ít quân chính quy, lực lượng chủ yếu là các đơn vị địa phương của Barakha.

Vương Trung tỏ vẻ nghi ngờ về sức chiến đấu của quân đội Barakha, bởi vì trên Trái Đất, hơn trăm lính Ấn Độ đã bị năm người của quân đội hắn đánh

cho tơi tả, cuối cùng tất cả đều đầu hàng, còn để lại một câu nói nổi tiếng: "Quân địch không những không đầu hàng, chúng còn dám đánh trả."

Là một người Trung Quốc, hắn thực sự không thể nào xem trọng quân đội Barakha.

Phóng viên Mike cẩn thận quan sát biểu cảm của Vương Trung, nói: "Tôi biết mà, ngài đang khinh thường quân đội Barakha và Lục quân Liên hiệp Vương quốc từ tận đáy lòng!"

"Tôi không hề nói gì cả!" Vương Trung lên giọng: "Anh đừng có ngụy biện!"

Phóng viên Mike phớt lờ lời nói của Vương Trung, tiếp tục hỏi: "Vậy ngài nghĩ gì về việc Hợp Chủng Quốc điều động lục quân tham gia cuộc tấn công này?"

Vương Trung: "Tôi rất nghi ngờ liệu Hợp Chủng Quốc có thể đưa quân đội tới nơi xa xôi như vậy hay không ..."

Lyudmila: "Chuyện này không nên nói ở đây, lỡ lộ bí mật quân sự thì sao?"

Vương Trung: "Không sao đâu, chuyện này ai cũng biết rồi, cho dù Prosen có biết thì cũng đã muộn, bọn họ cũng không thể phái thêm quân đến Balath, cùng lắm là một vài đơn vị hạng nhẹ."

Phóng viên Mike lắc đầu: "Tôi thực sự không hiểu nổi giới lãnh đạo của Balath, trong tình huống này mà còn ngả theo Prosen, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

Vương Trung: "Anh chưa xem báo cáo tình hình nội bộ của Balath à? Liên hiệp Vương quốc và phe thế tục của chúng tôi đều đang hỗ trợ các lực lượng địa phương, tất cả chúng tôi đều muốn tiêu diệt chế độ quân chủ chuyên chế. Bọn họ chỉ đang cố gắng vùng vẫy lần cuối mà thôi."

Lyudmila lại cắt ngang Vương Trung: "Hay là lên xe rồi nói chuyện tiếp, em có thể đi xe khác, để mọi người nói chuyện cho thoải mái."

"Cũng được." Vương Trung gật đầu.

————

Cùng lúc đó, trong lãnh thổ Prosen, tại Sào Huyệt.

"Chiến hạm tối tân nhất của đế quốc chúng ta! Niềm kiêu hãnh của Hải quân, vậy mà lại bị một chiếc máy bay hai tầng cánh lỗi thời bắn hỏng bánh lái!" Hoàng đế Prosen đập mạnh tay xuống bàn, "Phòng không của các ngươi đâu?"

Thống chế Hải quân cúi đầu, không nói gì.

Ngược lại, Gilles lên tiếng: "Nhưng trước đó chúng ta cũng đã phá hủy niềm kiêu hãnh của Hải quân Liên hiệp Vương quốc, và còn gây ra thiệt hại nặng nề cho thiết giáp hạm King George V mới nhất, tôi nghĩ..."

Hoàng đế ngồi xuống, đưa tay lên xoa trán: "Chúng ta vẫn luôn tự hào rằng khoa học kỹ thuật của chúng ta là số một thế giới! Vậy mà kết quả là gì? Loại xe tăng hạng nặng mới nhất của chúng ta lại bị xe tăng mới của Ant - thứ mà chúng ta luôn coi thường - nghiền nát! Chiến hạm tối tân nhất của chúng ta lại bị máy bay hai tầng cánh bắn hỏng bánh lái!

"Dân chúng sẽ nghi ngờ liệu chúng ta có phải là chủng tộc thượng đẳng nhất thế giới hay không!"

Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền đứng ra: "Xin hãy yên tâm, trong mắt người dân, niềm kiêu hãnh của Hải quân chúng ta đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, tiêu diệt năm chiến hạm của địch rồi mới chịu chìm, người dân sẽ ca ngợi sự dũng cảm của các sĩ quan và binh lính Hải quân, và rơi lệ vì họ."

Hoàng đế im lặng vài giây, thở dài nói: "Chỉ có thể như vậy. Bảo Viện Hàn lâm Khoa học đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu tên lửa chống hạm, chỉ dựa vào hải quân truyền thống thì chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội đánh bại Liên hiệp Vương quốc và Hợp Chủng Quốc."

Ngoại trưởng tiến lên một bước: "Có lẽ chúng ta có thể trông cậy vào hạm đội của Đế quốc Phù Tang."

Hoàng đế khịt mũi: "Hải quân đã đánh giá dữ liệu do Đế quốc Phù Tang cung cấp, kết luận là bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Hải quân Hợp Chủng Quốc. Nếu muốn tiếp tục chiến tranh, chúng ta phải tiếp tục thực hiện Kế hoạch Xanh, chiếm Abadan, cướp lấy dầu mỏ, cắt đứt huyết mạch của Ant!"

Hoàng đế dừng lại một chút: "Tất nhiên, còn phải hỗ trợ Hoàng gia Balath chiến đấu, sau khi chiếm được Abadan, chúng ta có thể vận chuyển lục quân đến Balath."

Lúc này, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, thư ký cơ yếu cầm một bức điện báo bước vào: "Bẩm báo! Điện báo khẩn của Trung tướng Erwin."

"Đọc lên!" Hoàng đế phẩy tay.

Vị thư ký cúi đầu, đọc to: "Tôi đã nhìn thấy sông Nile."

(Hết chương)

Chương 274: Cáo sa mạc

Bắc Phi, trong lãnh thổ Mamluk.

Trung tướng Erwin Johannes Eugen Rommel ngồi xổm bên bờ sông Nile, giơ máy ảnh lên, hướng ống kính Zeiss được chế tạo đặc biệt cho hắn về phía một chiếc thuyền nhỏ trên sông.

Trên thuyền không có người, có lẽ đã nhìn thấy xe tăng của quân đội Prosen nên nhảy xuống sông bỏ chạy, chiếc thuyền nhỏ trôi dạt về phía hạ

lưu dưới tác động của gió.

Erwin liên tục dùng ngón tay cái gạt cần lên phim, giống như một tay súng lão luyện đang lên đạn, khung cảnh sông Nile được ghi lại trọn vẹn trong cuộn phim.

Phía sau hắn, một người lính thông tin cầm điện báo chạy tới, nhưng bị viên phó quan chặn lại.

Viên phó quan nói nhỏ: "Nếu không có gì đặc biệt quan trọng thì không được phép làm phiền tướng quân chụp ảnh."

"Để cậu ta lại đây." Trung tướng Erwin nói, "Chỉ là đọc một bức điện báo thôi mà, sẽ không làm gián đoạn việc chụp ảnh của tôi đâu."

Người lính thông tin lập tức chạy đến trước mặt Erwin, báo cáo: "Đội trinh sát ở hạ lưu báo cáo, phát hiện tàu pháo hạng nặng nước nông của Liên hiệp Vương quốc cùng bảy tàu pháo sông đang phối hợp với các đơn vị thiết giáp tiến về phía nam."

Vừa dùng ống kính máy ảnh tìm kiếm dấu vết của loài chim nước, Erwin vừa nói: "Nhanh hơn tôi tưởng tượng đấy, thủy lôi của chúng ta đã được đưa đến chưa?"

Viên phó quan: "Vẫn chưa, hiện tại chúng ta thiếu phương tiện để phong tỏa dòng sông. Thưa tướng quân, cuộc tấn công quá nhanh đã khiến toàn quân kiệt quệ, chúng ta không thể đánh bại hạm đội của Hải quân Hoàng gia."

"Ai cũng biết là chúng ta không thể đánh bại bọn họ. Kẻ địch cũng biết, cho nên chúng ta có thể đánh cược một phen." Erwin tiếp tục dùng máy ảnh ghi lại khung cảnh tuyệt đẹp: "Lợi dụng sự chủ quan của quân địch, đánh úp bất ngờ để giành chiến thắng. Vậy rốt cuộc thủy lôi đang ở đâu? Hả? Hải quân nói sao?"

Viên phó quan nhún vai: "Hải quân vừa bị đánh chìm một chiếc thiết giáp hạm mới nhất."

Erwin kinh ngạc: "Cái gì? Không phải kỳ hạm của hạm đội Liên hiệp Vương quốc đóng tại Alexandria là một con tàu cũ nát sao? Nghe nói tốc độ của nó còn chưa đến 27 hải lý, làm sao có thể đánh bại thiết giáp hạm tốc độ cao mới nhất của chúng ta?"

Viên phó quan: "Không phải ở Địa Trung Hải... Tóm lại hiện tại chúng ta không có thủy lôi để phong tỏa dòng sông. Hơn nữa, chúng ta cũng sắp hết đạn dược và lương thực."

Erwin tức giận nhìn mọi thứ trước mặt, bất đắc dĩ đậy ống kính máy ảnh lại, cẩn thận cất chiếc máy ảnh vào hộp đựng chuyên dụng.

Erwin: "Không có thủy lôi thì không thể phong tỏa tuyến đường thủy, đạn dược của chúng ta lại không đủ, giao chiến với pháo hạm và pháo binh của

địch không phải là thượng sách."

Hắn trầm ngâm vài giây, thở dài nói: "Rút lui thì lại quá đáng tiếc, xem ra chỉ có thể lợi dụng sự cứng nhắc trong chiến thuật của kẻ địch."

Viên phó quan nghi hoặc hỏi: "Ý tướng quân là..."

"Ngụy trang. Hai bên bờ sông Nile đều là vùng đồng bằng ngập lũ, anh xem nhiều cây cối và rong rêu như vậy." Erwin giậm chân xuống đất: "Còn có mặt đất này nữa, đất rất thích hợp để đào bới, nếu không tận dụng thì thật là lãng phí."

Viên phó quan: "Vậy kế hoạch của ngài là..."

Erwin quay đầu nhìn về phía bắc, dường như ánh mắt hắn có thể nhìn xuyên qua không gian, nhìn thấy điểm cực bắc của toàn bộ chiến trường.

"Tôi đã nghiên cứu chiến thuật của gã Rokossovsky bên phía Ant, hầu hết các tướng lĩnh của chúng ta đều khịt mũi coi thường chiến thuật của hắn, cho rằng đó chỉ là trò trẻ con. Nhưng tôi thì khác."

Erwin dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Cho dù chỉ là trò trẻ con thì đã sao? Có thể giành chiến thắng chính là nghệ thuật của chiến tranh. Vì vậy, chúng ta hãy học theo Rokossovsky, dùng xe máy kéo những cành cây này chạy trên sa mạc, tạo ra ảo giác rằng một đội quân thiết giáp hùng hậu đang rút lui.

"Còn toàn bộ lực lượng của chúng ta sẽ mai phục trong vùng đồng bằng ngập lũ ven sông Nile."

Đúng lúc này, Tham mưu trưởng Quân đoàn Châu Phi cũng vội vã chạy đến, vừa lúc nghe được câu nói cuối cùng, liền kinh ngạc thốt lên: "Nhưng làm thế nào để đối phó với tàu pháo hạng nặng nước nông của quân địch? Loại tàu đó tuy có lớp giáp yếu, nhưng cũng đủ để chống lại pháo 88 ly của chúng ta, ngay cả pháo 150 ly của chúng ta cũng chưa chắc đã bắn thủng được nó!"

Erwin dùng ngón tay trỏ gõ nhẹ vào đầu: "Động não một chút đi. Chúng ta có thể dùng pháo 88 ly và 150 ly tiêu diệt những chiếc pháo hạm hộ tống, sau đó dùng thuyền áp sát và chiếm lấy tàu pháo hạng nặng."

Tham mưu trưởng và viên phó quan: "Hả?"

Erwin nói tiếp: "Tôi đã nghiên cứu bản thiết kế tàu pháo hạng nặng nước nông của địch mà Bộ phận Tình báo đánh cắp được, hầu hết các khẩu pháo phụ của chúng đều không được bọc thép, chúng ta có thể dùng súng máy hạng nặng và pháo tự động bắn phá, gây thương vong lớn cho đối phương. Ngoài ra, chúng ta còn có thể dùng pháo tăng và lựu pháo 150 ly.

"Còn pháo chính của tàu pháo hạng nặng nước nông cần tới 30 giây mới có thể bắn một loạt đạn, chỉ cần chúng ta chú ý đội hình, thì sẽ không phải lo lắng. Sau khi chiếm được tàu pháo, chúng ta có thể quay đầu ở hồ Nasser,

sau đó xuôi dòng tấn công Alexandria. Chiếm được Alexandria, chúng ta sẽ có nguồn tiếp tế!"

Viên phó quan và Tham mưu trưởng liếc nhìn nhau.

Tham mưu trưởng: "Kế hoạch này quá mạo hiểm, thưa tướng quân!"

Erwin nhìn Tham mưu trưởng: "Vậy anh thử nói xem, từ trước đến nay, có chiến dịch nào của chúng ta là không mạo hiểm?"

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút rồi đáp: "Lúc chúng ta vừa mới rời khỏi Libya -"

Erwin liên tục xua tay: "Không, không, tôi đang nói đến những trận chiến sau khi Hoàng đế bắt đầu chiến dịch chinh phục. Trong trận Melainia, chúng ta chỉ có một số lượng nhỏ xe tăng Panzer III và Panzer IV, vì muốn cuộc tấn công diễn ra suôn sẻ, nên đã phải sử dụng cả lực lượng Brandenburg.
"Chiến dịch phương Bắc càng như vậy, sử dụng không quân trên diện rộng để đột kích vào cụm pháo đài ven biển của địch, lại còn cả cuộc đổ bộ mạo hiểm nữa. Chẳng phải kế hoạch đó quá mức viển vông hay sao?

"Chiến dịch Carolin, để cho lực lượng xe tăng xuyên qua rừng rậm, chẳng phải rất mạo hiểm sao? Hay là chiến dịch ở vùng đất thấp, sử dụng lực lượng không quân để chiếm giữ Ant trước thời hạn, tất cả đều là những ý tưởng chưa từng có tiền lệ, quá sức viển vông!

"Đây là vinh quang của Prosen chúng ta, và giờ đây chúng ta sẽ tiếp nối vinh quang đó tại nơi đây. Khi chúng ta sáp nhập Mamluk vào bản đồ đế quốc, sẽ chẳng còn ai nhớ đến Rokossovsky nữa, mọi người sẽ ca tụng chúng ta, ca tụng ta."

Tham mưu trưởng vẫn mang vẻ mặt khó chịu, nhưng hắn không phản bác nữa.

Còn viên sĩ quan phụ tá thì tỏ ra phấn khích: "Quả thực là như vậy. Trong tình thế hiện tại, quân địch cũng sẽ cho rằng chúng ta chỉ có thể chạy trốn, chúng ta nhất định có thể đánh úp bất ngờ! Quá tuyệt vời, tướng quân, ngài quả thật là vị tướng quân số một của đế quốc!"

Erwin cười khổ: "Không, nếu như tôi có thủy lôi, có thể dùng thủy lôi để phong tỏa mặt sông, tôi đã chẳng hành động như vậy. Nhưng chúng ta không có thủy lôi, không có! Mẹ kiếp, tôi đã nói với hải quân từ sớm là tôi muốn thủy lôi rồi, sao đến giờ vẫn chưa đưa tới!

"Tôi cũng đã nói với Không quân là tôi muốn thủy lôi, Không quân đã cam kết là sẽ dùng thủy phi cơ cỡ lớn để đưa tới, cuối cùng cũng chẳng thấy đâu!"

Lúc này, ngay cả tham mưu trưởng cũng để lộ ra vẻ mặt đồng cảm: "Nếu không phải hải quân và không quân vô dụng như vậy, thì hậu cần của chúng ta cũng chẳng đến mức căng thẳng như thế này."

Erwin: "Không sao, chiếm được Alexandria, chúng ta sẽ có nguồn tiếp tế, thậm chí có thể phát động một cuộc tấn công mới, phong tỏa hoàn toàn con kênh đào đó, bóp nghẹt Liên Hiệp Vương Quốc!"

————

Ngày 4 tháng 8, thủ đô Ant.

Vương Trung vừa duỗi người, vừa đi đến bàn ăn, cầm lấy tờ báo đã được đặt sẵn trên bàn.

Vừa nhìn thấy tiêu đề trang nhất, mọi sự mệt mỏi của Vương Trung đều tan biến hết.

Đế quốc Prosen đánh bại hạm đội phòng thủ sông của Liên Hiệp Vương Quốc, áp sát Alexandria?

Cái quái gì thế này?

Ngủ một giấc dậy thế giới đã thay đổi rồi sao?

Chuyện này là thế nào, đây vẫn là Ant sao?

Vương Trung vội vàng nhìn tên tờ báo, quả thật vẫn là báo của Ant.

Vương Trung lại cầm tờ báo chạy về phòng, xoa xoa mái tóc của Lyudmila đang chải đầu, xác nhận đây vẫn là vợ mình.

Lyudmila mang vẻ mặt khó hiểu: "Chuyện gì vậy? Có tin tức gì trên báo sao?"

Vương Trung lại nhìn vào tiêu đề trang nhất: "Không biết nữa, có một tin tức cực kỳ khó tin, hắn (chỉ Cáo Sa Mạc) đã làm thế nào vậy?"

Với tình trạng tiếp tế eo hẹp của quân Châu Phi, làm sao có thể men theo sông Nile để áp sát Alexandria?

Vương Trung: "Tôi phải đi gọi điện thoại, gọi vài cuộc điện thoại!"

Nói xong, Vương Trung vội vàng chạy đi.

Lyudmila và Nelly nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhún vai.

————

Trong lúc Vương Trung đang bận rộn tìm người xác nhận tình hình, thì bên bờ sông Nile, Erwin giao chiếc máy ảnh yêu quý của mình cho viên sĩ quan phụ tá, sau đó đứng ở bờ sông, tạo dáng đang nhìn về phía xa, nơi có con tàu pháo hạng nặng nước cạn treo cờ Prosen.

Viên sĩ quan phụ tá tìm góc chụp, bấm máy.

Erwin: "Không được, tôi không nên đứng đó chụp như vậy, điều một chiếc Tứ Hào nòng dài tới đây!"

"Vâng!"

Người lính thông tin lập tức bắt đầu liên lạc, chẳng bao lâu sau, một chiếc Tứ Hào nòng dài đã chạy đến bờ sông, xe trưởng nhảy xuống xe, chào Erwin: "Tướng quân! Kính chào ngài!"

Erwin gật đầu, tùy ý phẩy tay, sau đó bắt đầu trèo lên xe tăng, xe trưởng thấy thế vội vàng đỡ lấy, lái xe cũng thò đầu ra giúp đỡ, kéo Erwin lên xe.

Vị thượng tướng tay trái vịn vào tháp pháo, tay phải cầm ống nhòm, tạo dáng đang quan sát con tàu pháo hạng nặng nước cạn ở phía xa.

Không cần Erwin ra lệnh, viên sĩ quan phụ tá đã bắt đầu tìm góc độ, chụp lia lịa.

Erwin: "Chờ chút, hình như vẫn còn phim, đợi tôi chui vào trong xe tăng, chụp thêm mấy tấm nữa."

Thế là Erwin chui vào trong xe tăng, thành thạo đeo tai nghe, để phần gọng tai nghe đè lên mũ - đây cũng là tạo hình kinh điển của các xe trưởng xe tăng Prosen.

Sau khi đã "Trang bị" xong cho bản thân, Erwin tạo dáng, viên sĩ quan phụ tá lại bắt đầu bấm máy.

Erwin: "Phải đảm bảo cả xe tăng và tàu pháo hạng nặng nước cạn đều nằm gọn trong khung hình đấy!"

"Yên tâm đi tướng quân."

Trong lúc Erwin đang bận rộn, hai người lính canh bên cạnh bắt đầu buôn chuyện:

"Sao tướng quân lại chụp mãi không xong vậy?"

"Tôi nghe nói tướng quân thực ra muốn làm nhiếp ảnh gia, lúc còn là tiểu đoàn trưởng, ngài ấy từng đoạt giải thưởng nhiếp ảnh đấy, hình như là giải thưởng lớn của toàn Prosen."

"Thật hay giả vậy?"

Lúc này, người lính thông tin chạy tới, chào: "Báo cáo, không quân liên lạc, thủy phi cơ chở thủy lôi hôm nay có thể hạ cánh trên sông!"

Erwin đang chụp ảnh bỗng dừng lại, cau mày nhìn người lính thông tin: "Lẽ ra hai ngày trước chúng đã phải đến rồi! Như vậy thì tôi đã không cần phải mạo hiểm như thế này!"

Người lính thông tin tỏ vẻ bối rối: "Cũng không phải do tôi mà không quân không đến được, tướng quân."

Erwin lắc đầu: "Còn gì nữa không?"

"Còn nữa, liên đoàn không quân mang theo vũ khí bí mật hôm nay đã hoàn thành chuyển sân bay, ngày mai có thể tham chiến, vũ khí bí mật của họ rất hiệu quả đối phó với những chiến hạm cũ kỹ của hạm đội Aegean của Liên Hiệp Vương Quốc."

Erwin đáp lại bằng giọng điệu không mấy hào hứng: "Ừm, tôi biết rồi. Không có bọn họ, chúng ta cũng sẽ chiếm được Alexandria."

Đề cử truyện "Tôi là Tiên": Nơi này có Vân Thần cầm radio dự báo thời tiết, có Quỷ Thần cầm dùi cui điện. Có Hỏa Thần đeo súng phun lửa, có chân nhân đạo môn sử dụng súng lục làm pháp khí, có Long Vương Trường Giang canh giữ con đập lớn.

Khi bạn sở hữu kỹ thuật và sức mạnh vượt thời đại, bạn chính là thần tiên trong mắt người phàm.

(Hết chương)

Chương 275: Chỉ tiêu thiết kế vũ khí mới (Bổ sung 181)

Ngày 6 tháng 8, Vương Trung nhìn thấy tờ nhật báo của đế quốc Prosen được ban tình báo gửi đến, trên bàn làm việc của ủy ban trang bị.

Bức ảnh trên trang nhất là hình ảnh thượng tướng Erwin đang nhìn về phía xa, nơi có con tàu pháo hạng nặng nước cạn treo cờ Prosen và cờ hải quân.

Ảnh chụp ở thời đại này có độ phân giải rất thấp, cộng thêm việc in ấn báo chí khiến chất lượng hình ảnh càng giảm, nên không thể nhìn rõ mức độ hư hại của con tàu pháo hạng nặng nước cạn.

Vương Trung nghiên cứu bức ảnh hồi lâu, nhưng không nhìn ra manh mối nào, bèn lên tiếng gọi: "Vasili, lại đây dịch giúp tôi một chút... À..."

Vasili đã đến trường học tập rồi.

Vương Trung bèn đổi giọng, gọi nữ thư ký trưởng của mình, quý bà Gabrielle: "Ulyanova, tìm giúp tôi một người biết tiếng Prosen!"

Chẳng bao lâu sau, một nữ văn thư biết tiếng Prosen được gọi đến văn phòng của Vương Trung.

Nữ văn thư có vẻ rất căng thẳng, sau khi vào phòng, cô nàng vẫn không ngừng chỉnh trang lại quần áo và tóc tai.

Vương Trung đưa tờ báo cho cô nàng: "Phiền cô dịch giúp tôi tiêu đề trang nhất."

Nữ văn thư giật mình: "Hả?"

Vương Trung: "Dịch tiêu đề trang nhất ấy."

"À, vâng ạ." Nữ văn thư cúi đầu bắt đầu dịch.

Nữ thư ký trưởng của Vương Trung, bà thím Gabrielle đứng bên cạnh, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm nữ văn thư, rõ ràng là sẵn sàng lên tiếng khiển trách hành động vượt quá giới hạn của cô nàng bất cứ lúc nào.

Nữ văn thư: "Quân đội của đế quốc Prosen quang vinh đã dùng dũng khí và trí tuệ để tiêu diệt hạm đội nội hà hùng mạnh của Liên Hiệp Vương Quốc, đồng thời gây ra thiệt hại nặng nề cho lực lượng quân đội đi theo hộ tống hạm đội.

"Thượng tướng đế quốc Erwin Johannes Eugen Rommel đã khéo léo lợi dụng tư duy cứng nhắc của quân địch, giả vờ cho toàn quân rút lui - thực chất những chiếc xe máy đó chỉ kéo theo cành cây.

"Lực lượng chủ lực của Quân đoàn Châu Phi đã mai phục ở vùng đồng bằng ven sông, phục kích hạm đội của Liên Hiệp Vương Quốc, tiêu diệt các tàu hộ tống, hơn nữa còn trèo lên tàu pháo hạng nặng nước cạn..."

Vương Trung nhíu mày, sao hắn lại cảm thấy chiến thuật này có chút giống với chiêu mà mình thường dùng nhỉ? Có phải Erwin này đang học theo mình không?

Nữ văn thư vẫn tiếp tục dịch, nhưng Vương Trung không còn để tâm đến nội dung trang nhất nữa - dù sao thì phần lớn còn lại đều là những lời lẽ khoa trương. Vương Trung bước đến trước quả địa cầu, tìm vị trí của Mamluk.

Nếu Alexandria thực sự bị Prosen chiếm đóng, hải quân hoàng gia sẽ mất đi căn cứ hải quân quan trọng nhất, rất có thể sẽ phải rút lui về đảo Malta.

Cơ sở hạ tầng trên đảo Malta thực sự không tốt lắm, e là không thể nào hỗ trợ cho toàn bộ hạm đội. Hơn nữa, lượng vật tư dự trữ trên đảo Malta cũng không nhiều.

Trường hợp xấu nhất là hải quân hoàng gia phải rút hoàn toàn khỏi biển Aegean, co cụm về Gibraltar.

Nếu điều đó xảy ra, con kênh đào sẽ hoàn toàn nằm trong tay Prosen, tàu thuyền của bọn chúng có thể đi qua kênh đào để tiến vào biển Barakha.

Tất nhiên, hải quân hoàng gia chắc chắn sẽ không yếu đến mức để mặc cho Prosen vận chuyển binh lính và vật tư đến Balath.

Liên Hiệp Vương Quốc bị cắt đứt tuyến đường vận chuyển qua kênh đào cũng sẽ không sụp đổ ngay lập tức, thực tế là hiện tại, phần lớn ngành sản xuất công nghiệp của Liên Hiệp Vương Quốc đều tập trung ở Canada, ngành công nghiệp trong nước cũng dần khôi phục sau khi cường độ không kích của không quân Prosen giảm xuống.

Hiện tại, chuỗi cung ứng công nghiệp của Liên Hiệp Vương Quốc không còn quá phụ thuộc vào Barakha, quặng sắt được nhập khẩu từ Úc, than đá được Hợp Chủng Quốc cung cấp, tất cả được đưa đến Canada để luyện thành thép với số lượng lớn, sau đó được chế tạo thành các sản phẩm công nghiệp.

Barakha hiện tại chủ yếu cung cấp binh lính và chè (trà).

Vương Trung nhìn quả địa cầu, suy nghĩ một hồi, hắn cảm thấy cho dù Mamluk có bị Prosen chiếm đóng thì dường như cũng không đến mức khiến cục diện toàn bộ chiến trường thay đổi một cách căn bản.

Chỉ là tiến độ của quân Đồng minh sẽ bị chậm lại một chút, như vậy... nói không chừng có thể nhân cơ hội đó, trước khi quân Đồng minh mở mặt trận thứ hai, sẽ tiêu diệt hoàn toàn Prosen.

Vương Trung không nhận ra rằng, những toan tính hiện tại của hắn rất giống với việc hắn chơi game "Hearts of Iron IV" trước khi xuyên không, chỉ khác là lần này, hắn thực sự là một vị tướng quân có thể quyết định sinh mạng của hàng vạn người, thuộc hạ của hắn cũng không còn là những dãy số 0 và 1 nữa.

Lúc này, nữ văn thư rốt cuộc cũng đã dịch xong trang nhất, cô nàng ngẩng đầu lên nhìn Vương Trung: "Báo cáo tướng quân, tôi đã dịch xong rồi ạ. Ngài có muốn tôi dịch tiếp trang sau không ạ?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, không cần đâu, cô có thể quay về làm việc."

Vẻ mặt của nữ văn thư lộ rõ vẻ thất vọng.

Vương Trung hoàn toàn không để ý đến điều đó, hắn vẫn đang mải mê tưởng tượng về việc điều binh khiển tướng trên quả địa cầu.

Vẫn là làm chuyện này thú vị hơn.

Gabrielle ra hiệu bằng tay, giục nữ văn thư rời đi.

Cô gái đành phải bước ra khỏi phòng.

Gabrielle: "Tướng quân, ngài vẫn còn một tập tài liệu chưa xem đấy."

Vương Trung bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man, trở về với thực tại phũ phàng.

"Tôi thấy trong thời gian tôi đi đánh trận, ủy ban vẫn hoạt động rất tốt, có thực sự cần tôi phê duyệt những tài liệu này không?" Vương Trung hỏi.

Gabrielle đẩy gọng kính lão lên: "Tất nhiên là cần rồi ạ."

Vương Trung đành phải ngồi xuống trước bàn, bắt đầu xem tài liệu, kết quả là tài liệu đầu tiên chính là bản yêu cầu về pháo tự hành tấn công đô thị mà Vương Trung đã đề xuất sau khi trở về từ chiến trường.

Các văn thư của ủy ban đã cụ thể hóa những yêu cầu mà Vương Trung đưa ra thành những chỉ tiêu thiết kế chi tiết.

Vương Trung nhanh chóng xem qua nội dung, lắc đầu: "Không, không đúng, tính cơ động của bản thiết kế này quá tốt, chúng ta không cần nó di chuyển quá nhanh, cũng không cần nó có khả năng cơ động đường dài, ý tôi là thứ này sẽ được vận chuyển bằng đường sắt đến tiền tuyến.

"Động cơ của nó chỉ cần đủ để di chuyển từ nhà ga đến tuyến đầu là được. Hiểu ý tôi chứ? Hy sinh khả năng cơ động và tốc độ bắn, để đổi lấy uy lực

hủy diệt kinh người cho mỗi phát bắn và lớp giáp bảo vệ dày đến mức có thể di chuyển ngang dọc trong thành phố."

Vương Trung nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Gabrielle vẫn đang đứng im, vẻ mặt nghiêm nghị.

Vương Trung: "Cô có nghe thấy tôi vừa nói gì không?"

"Tôi sẽ chuyển lời của ngài cho những người chịu trách nhiệm xây dựng bản thiết kế, hoặc là ngài có thể tự tay viết những ý kiến của mình vào tài liệu." Quý bà Gabrielle đáp.

Vương Trung đưa tay lên đỡ trán - Gabrielle vốn chẳng hiểu gì về quân sự, nói với bà ta thì có ích gì chứ.

Thế là Vương Trung cầm bút lên, gạch bỏ chỉ số tốc độ, sau đó viết ý kiến của mình vào bên cạnh.

Mẹ kiếp, trước kia những lời phê bình này đều là do Vasili viết!

Sau khi hoàn thành xong tài liệu đầu tiên, Vương Trung mở tài liệu tiếp theo ra, phát hiện đây cũng là bản yêu cầu mà hắn đã đề xuất sau khi trở về từ tiền tuyến, bản yêu cầu về thiết kế xe tăng đột phá hạng nặng.

Bản thiết kế này khá phù hợp với ý tưởng của Vương Trung, những chỉ số được đề xuất rất gần với xe tăng IS-3 của Trái Đất.

Chỉ là không biết khi chế tạo ra, nó sẽ trông như thế nào. Mặc dù Vương Trung nhận ra IS-3, nhưng bảo hắn vẽ bản thiết kế thì chịu, chỉ có thể chờ các kỹ sư thiết kế phác thảo ra hình dáng đại khái, sau đó hắn mới có thể dựa theo trí nhớ của mình để chỉnh sửa.

Sau khi ký tên thông qua tài liệu thứ hai, Vương Trung mở tài liệu thứ ba.

"Chỉ tiêu thiết kế xe tăng hạng trung 30 tấn sử dụng tháp pháo hình tròn".

Chính là nó! Với trình độ công nghiệp hiện tại của Ant, e là không thể chế tạo ra T-54 thực thụ, nhưng sang năm, khi những chiếc máy móc do Hợp Chủng Quốc viện trợ được đưa đến, trình độ kỹ thuật của công nhân trong các nhà máy cũng được cải thiện, khi đó mới có hy vọng.

Tất nhiên, không thể đặt hết hy vọng vào một chỗ, cần phải có một phương án an toàn hơn, tăng trọng lượng của xe tăng lên 40 tấn, chế tạo ra một loại xe tăng mới có thể đối đầu với xe tăng Panther.

Vương Trung điều chỉnh một chút các chỉ số của xe tăng tháp pháo hình tròn, sau đó ký tên phê duyệt.

Làm xong, Vương Trung ngừng xem xét tài liệu, nói với Gabrielle: "Gọi lão hiệu trưởng đến đây, tôi cần phải đề xuất một yêu cầu mới."

Gabrielle: "Ngài nên xem xét xong tập tài liệu trước đã, không biết hai người sẽ bàn bạc đến bao giờ đâu."

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy bà ta nói cũng có lý, bèn gật đầu: "Được rồi."

————

Trong lúc Rokosovky và thuộc hạ đang thảo luận về chỉ tiêu thiết kế của loại xe tăng mới, thì ở ngoại ô Alexandria.

Thượng tướng Erwin đang đứng trên một ngọn đồi nhỏ, dùng ống nhòm quan sát quân cảng ở phía xa.

Hạm đội của Liên Hiệp Vương Quốc đã rời khỏi vị trí neo đậu, đang nã pháo vào quân đội Prosen, hỏa lực dữ dội của các khẩu pháo trên tàu chiến quả thực không phải là thứ mà một con tàu pháo hạng nặng nước cạn có thể so sánh được.

Hỏa lực dữ dội đó đã khiến cho Quân đoàn Châu Phi của Erwin không thể nào nhúc nhích được trong suốt hai ngày qua.
Hôm nay không quân hứa hẹn sẽ dùng công kích mạnh mẽ chấn nhiếp hạm đội Liên Hiệp Vương Quốc, khiến cho bọn họ bỏ thủ Alexandria.

Nhưng không quân đã nói thời gian đã qua một tiếng, hải quân hoàng gia của Liên Hiệp Vương Quốc còn đang trút lửa đạn ở bờ bên kia, không có ý định dừng lại.

Ngay khi Erwin định từ bỏ, pháo binh bên cạnh trạm quan sát hô to: "Máy bay! Máy bay của chúng ta!"

Vừa đặt kính viễn vọng xuống, Erwin lập tức khôi phục tư thế quan sát.

Hắn nhìn thấy Stuka xếp thành hàng chỉnh tề từ phía bắc bay tới. Cao hơn là một lượng lớn máy bay ném bom hạng nặng, nhưng Erwin không nhìn thấy máy bay vận tải vũ khí bí mật trong truyền thuyết.

Stuka bắt đầu lao xuống, trong tiếng rít, xung quanh quân hạm Liên Hiệp Vương Quốc trên mặt biển bắt đầu dâng lên cột nước cực lớn.

Hạm đội pháo kích của địch lâm vào hỗn loạn, mỗi chiếc tàu đều đang vội vã né tránh công kích của máy bay ném bom bổ nhào.

Đồng thời, máy bay ném bom hạng nặng bắt đầu tấn công các thiết bị ở cảng.

Erwin mắng một câu: "Mẹ kiếp, bọn chúng còn ném bom cả vật tư chất đống ở cảng! Chúng ta còn trông cậy vào chỗ vật tư đó để ăn đấy! Chết tiệt! Sao không thấy chúng dùng vũ khí bí mật đó để xử lý hải quân Hoàng gia đi! Ném bom vật tư của tôi làm cái quái gì?"

Đúng lúc này, Erwin bỗng nhiên chú ý tới hai chiếc máy bay ném bom cỡ trung bay theo sau đội hình máy bay ném bom.

Hắn nhìn thấy một chiếc trong đó ném xuống một thứ lấp lánh, ban đầu hắn cho rằng đó là phản quang, sau đó phát hiện không phải, thứ đó hình như có đèn riêng, đang nhấp nháy trên không trung.

Erwin mơ hồ nhớ tới, hình như Viện Khoa học Đế quốc đã nghiên cứu ra một loại bom có thể điều khiển từ xa, gọi là Fritz X gì đó, chẳng lẽ đó chính là thứ đó?

Erwin nhìn quả Fritz X bay thẳng về phía chiến hạm của hải quân Hoàng Gia.

Hắn bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện quả bom này có thể trúng đích!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, quả bom đánh trúng giữa tàu chiến, ngay lập tức xuyên thủng công trình gần ống khói, tạo thành một lỗ thủng lớn khủng bố.

Khoảnh khắc tiếp theo, chẳng có gì xảy ra.

Erwin nhíu mày.

Lẽ nào là bom hỏng? Vũ khí bí mật gì mà lại rác rưởi vậy?

Ngay sau đó, boong tàu ở giữa chiến hạm cong lên!

Tiếp theo, một vụ nổ lớn xảy ra, ánh lửa màu da cam xuyên thủng boong tàu, bốc lên bầu trời, tạo thành một đám mây hình nấm khổng lồ——

Sóng xung kích quét qua toàn bộ cảng trước cả tiếng nổ, toàn bộ kính ở thành Alexandria đều vỡ vụn.

Sau đó, tiếng nổ chói tai suýt chút nữa xé toạc màng nhĩ Erwin!

Chiến công đầu tiên của bom điều khiển từ xa, đã ra đời!

"Ngươi biết không? Ta từng là người lợi hại nhất trên thế giới này, ngay cả chư thần cũng không thể làm gì ta, chỉ cần ta có thể tìm được thân thể, là có thể hồi sinh."

"Vậy thì sao?"

"Vậy nên... Ai đã giấu thi thể của ta đi!"

(Hết chương)

Chương 276: Chiến tuyến Nhiệt Sa 1

Liên Hiệp Vương Quốc, chiến hạm WarSpite của hải quân hoàng gia.

Phó chỉ huy hạm đội, Huân tước Cunningham, buông kính viễn vọng xuống, dùng mắt thường nhìn đám mây hình nấm hình thành từ vụ nổ.

Mọi người trên cầu tàu đều đang căng thẳng tìm kiếm hướng bắn của pháo -- theo bản năng họ cho rằng đây là kiệt tác của một khẩu pháo chính cỡ lớn.

Huân tước Cunningham: "Không cần tìm nữa, đây là bom điều khiển từ xa của Prosen, quân đội Ant đã từng thấy qua, còn thu được một quả bom

chưa nổ, Viện Khoa học Hoàng gia đã chế tạo thành công thiết bị gây nhiễu, nhưng vẫn đang trong quá trình thử nghiệm."

Đại phó kinh hô: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

"Ra lệnh cho khu trục hạm thả khói ngụy trang, thứ này chỉ là hổ giấy, thao tác viên phải dùng mắt để dẫn đường, một khi tầm nhìn bị che khuất bởi khói thì nó cũng chỉ là một quả bom thông thường."

Sau khi mệnh lệnh của Huân tước Cunningham được truyền đạt, các khu trục hạm bắt đầu thả khói, một chiếc khu trục hạm lớp G còn chạy với tốc độ cao đến vị trí chắn gió của tàu WarSpite, bắt đầu thả khói.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, hạm trưởng tàu WarSpite nhấc điện thoại, trả lời vài câu rồi báo cáo với Huân tước: "Trạm quan sát phòng không phát hiện máy bay địch quay lại, hướng 171!"

Huân tước Cunningham: "Xoay bánh lái hết cỡ về bên trái! Báo cáo của quân đội Ant nói rằng phạm vi theo dõi của loại bom này không lớn, toàn lực tiến về phía trước!"

Hạm trưởng lặp lại mệnh lệnh của Huân tước: "Toàn lực tiến về phía trước, xoay bánh lái hết cỡ về bên trái!"

Thủy thủ lái tàu bắt đầu điên cuồng xoay bánh lái, thủy thủ ba phụ trách vừa lặp lại mệnh lệnh vừa đẩy cần điều khiển đến vị trí tốc độ tối đa.

Vài giây sau, chuông điện kêu lên, kim đồng hồ cũng di chuyển đến vị trí tốc độ tối đa, điều này có nghĩa là phòng động cơ đã nhận được mệnh lệnh.

Huân tước nắm chặt tay vịn trong buồng lái, những người khác cũng nắm chặt lấy bất cứ thứ gì có thể nắm được bên cạnh.

Chỉ có thủy thủ lái tàu vẫn đang điên cuồng xoay bánh lái, cho đến khi bánh lái không thể xoay thêm được nữa.

Thủy thủ lái tàu hô lớn: "Đã xoay bánh lái hết cỡ về bên trái!"

Vừa hô xong, hắn cũng nắm chặt lấy bánh lái.

Lúc này, boong tàu dưới chân mọi người bắt đầu nghiêng.

Đại phó nhìn chằm chằm vào đồng hồ đo độ nghiêng, hô lớn: "Nghiêng 5 độ!"

Vừa dứt lời, kim đồng hồ đo độ nghiêng đã chỉ đến 10 độ, con tàu già WarSpite đang dốc toàn lực để chuyển hướng.

Một chiếc khu trục hạm lớp G số hiệu H91 cắt ngang qua đường đi của tàu WarSpite, làn khói dày đặc từ ống khói của nó che khuất gần hết tầm nhìn của cầu tàu.

Đại phó hô lớn: "Nghiêng 15 độ!"

Huân tước: "Lái ngược lại!"

Thủy thủ lái tàu lại bắt đầu điên cuồng xoay bánh lái.

Nhưng toàn bộ thân tàu vẫn nghiêng, bởi vì một chiến hạm lớn như vậy muốn thay đổi trạng thái di chuyển không phải là chuyện đơn giản.

Mãi đến vài chục giây sau khi thủy thủ lái tàu bắt đầu xoay bánh lái, độ nghiêng của boong tàu mới bắt đầu giảm bớt.

Huân tước Cunningham còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trong ống liên lạc đã truyền đến tiếng hét của lính quan sát phòng không: "Quả thứ hai đến rồi! Tôi thấy quả thứ hai rồi!"

Huân tước: "Bắn pháo phòng không! Dù không bắn trúng thì cũng phải gây nhiễu đường bay của nó!"

Tiếng pháo phòng không vang lên dồn dập từ bên ngoài cầu tàu.

Bản thân Huân tước cũng lao ra khỏi buồng lái, đứng trên đài quan sát bên cạnh, ngẩng đầu nhìn thứ đồ chơi có thể đánh chìm soái hạm của hạm đội chỉ với một quả.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một vật thể rơi xuống mạn phải của tàu WarSpite, cách đó chưa đến một hải lý (đơn vị đo khoảng cách trên biển, một hải lý bằng 1852 mét), cột nước bắn lên trông giống như vụ nổ của một khẩu pháo 4 inch——

Huân tước vừa nghĩ như vậy, một lượng nước biển lớn đã dâng lên từ mặt biển và phun trào lên.

Sóng xung kích từ dưới nước truyền đến, khiến boong tàu rung chuyển dữ dội.

Nước biển trên trời rơi xuống như trút nước, đổ ập xuống người Huân tước.

Ông mặc kệ, quay đầu lại hỏi: "Tình hình thế nào? Có bị rò rỉ nước không?"

Người bình thường có thể nghĩ rằng một quả bom phát nổ cách đó 200 mét sẽ không ảnh hưởng gì đến con tàu, nhưng Cunningham là một thủy thủ lão luyện, ông biết rằng sóng xung kích truyền đi xa hơn và mạnh hơn dưới nước, ngay cả một vụ nổ cách đó 200 mét cũng có thể làm hỏng thân tàu và gây rò rỉ nước.

Lý do tại sao bom chìm có thể tấn công tàu ngầm cũng là vì điều này, một quả bom chìm phát nổ cách đó hơn 100 mét cũng có thể gây hư hỏng cho tàu ngầm.

Đại phó: "Bộ phận kiểm soát thiệt hại đang kiểm tra, hiện tại chưa có vấn đề gì, chỉ có một số đường ống bị rò rỉ nước."

Huân tước Cunningham lau mồ hôi lạnh, quả bom đầu tiên đã được tránh thoát.

Lúc này, một thủy thủ đang quan sát bên cạnh Huân tước đột nhiên hét lên: "Nhìn kìa!"

Huân tước nhìn theo hướng tay người thủy thủ, nhìn thấy nửa trước tàu chiến Nữ hoàng Elizabeth bị nổ thành hai đoạn đang nhô lên cao, sau đó cắm thẳng xuống nước.

Trên tàu, đủ loại đồ vật không ngừng rơi xuống, nhìn kỹ thì thấy rất nhiều trong số đó là con người.

Người thủy thủ đang quan sát thấp giọng thốt lên: "Chúa ơi, con người rơi xuống như rác vậy."

Huân tước vừa định trả lời thì một thủy thủ khác lại chỉ tay lên trời hét: "Nhìn kìa!"

Huân tước tưởng rằng đó là một quả bom điều khiển từ xa khác, nhưng khi ngẩng đầu lên, ông lại thấy vô số vệt khói bay về phía phi đội Prosen trên bầu trời, cuối cùng không quân hoàng gia cũng đã đến!

Tiếng reo hò vang lên khắp tàu WarSpite, từ boong pháo phòng không, boong đèn pha đến boong tàu nhỏ -- mọi người đều đang reo hò.

Huân tước Cunningham quay đầu lại, ra lệnh cho sĩ quan nhất phó: "Gửi lời chào đến không quân hoàng gia. Sau đó, hạm đội tiếp tục thực hiện nhiệm vụ bắn phá quân Prosen bên ngoài thành phố."

"Rõ!"

————

Thượng tướng Erwin Rommel mím môi, cau mày nhìn hạm đội hải quân Hoàng gia trên biển.

Lúc này, sĩ quan tham mưu truyền tin nói: "Không quân nói rằng không quân hoàng gia đã điều động máy bay từ sân bay gần El Alamein, họ hỏi tại sao chúng ta không chiếm tất cả các sân bay."

Erwin Rommel cuối cùng cũng không kìm nén được cơn giận: "Bởi vì tôi cần tiếp tế! Không chiếm được Alexandria thì lấy đâu ra tiếp tế! Làm sao tôi có thể quét sạch các sân bay ở phía đông?"

Sĩ quan tham mưu truyền tin: "Vậy... cứ trả lời như vậy sao?"

"Không," Erwin hít một hơi thật sâu, "Thôi bỏ đi, trả lời không quân như thế này: Cảm ơn sự hỗ trợ của các bạn, sự yểm trợ của các bạn đã giúp chúng tôi có được nửa tiếng đồng hồ quý giá, chúng tôi đã tấn công vào thành phố, hiện đang giao tranh với lục quân Liên Hiệp Vương Quốc ở cự ly gần. Ngoài ra, trong cuộc không kích vào ngày mai, yêu cầu không sử dụng máy bay ném bom bay ngang để ném bom vào cảng, đặc biệt là khu vực bến tàu, chúng tôi rất cần số hàng tiếp tế ở đó. Chỉ vậy thôi, cậu lặp lại một lần nữa!"

Sĩ quan tham mưu truyền tin viết xuống chữ cái cuối cùng, sau đó đọc to lại một lần.

Erwin phẩy tay.

Sĩ quan tham mưu truyền tin vội vã rời đi.

Vị thượng tướng tiếp tục nhìn những chiến hạm đang nhả đạn trên biển, chửi rủa: "Lũ khốn đó rốt cuộc có bao nhiêu đạn vậy, bắn lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hết đạn sao?"

Tham mưu trưởng: "Nghe nói hải quân giao chiến có thể kéo dài cả ngày, ban đêm còn đánh đêm, ban ngày hôm sau lại tiếp tục đánh tiếp. Có lẽ họ mang theo rất nhiều đạn dược."

Thượng tướng Erwin Rommel mắng: "Nếu là xe tăng của chúng ta thì bắn một ngày như vậy đã hết đạn từ lâu rồi. Tại sao gã béo của Liên Hiệp Vương Quốc năm đó không chế tạo một chiếc tuần dương hạm chạy trên mặt đất nhỉ?"

Tham mưu trưởng chỉ biết cười khổ.

————

Tại thủ đô của Đế chế Mamluk, do Liên Hiệp Vương Quốc và quân đội Mamluk kiểm soát.

Thượng tướng Bernard Montgomery vỗ ngực trước mặt Quốc vương Mamluk: "Bọn họ tuyệt đối không thể nào chiếm được Alexandria, chúng ta có một lực lượng lớn trong thành phố, còn có cả binh sĩ Gurkha thiện chiến, lính thủy đánh bộ của hải quân hoàng gia cũng ở trong đó.

"Hơn nữa, đêm nay chúng ta sẽ điều động lực lượng đặc nhiệm Commando đi ám sát Erwin, tên tướng được Hoàng đế Prosen trọng dụng, đồng thời phá hủy cả kho tiếp tế của hắn! Quân đội Prosen ở Châu Phi sẽ tan rã như rắn mất đầu!"

Quốc vương của Mamluk là một gã béo nặng gần 200kg, nghe nói chưa bao giờ ngừng ăn, lúc này cũng vừa ăn đùi gà vừa nghe Thượng tướng Montgomery nói.

Đợi vị tướng nói xong, ông ta mới miễn cưỡng lấy đùi gà ra khỏi miệng, suy nghĩ một lúc rồi nói bằng cái miệng đầy dầu mỡ: "Ừm, tốt lắm! Nếu như quân địch không thể nào chiếm được Alexandria, vậy chúng ta có thể không cần dời đô nữa phải không? Ta có thể yêu cầu quản gia của ta ngừng việc di chuyển vàng bạc châu báu của ta chưa?"

Tướng quân Montgomery nhíu mày: "Ngài đã bắt đầu di chuyển vàng bạc châu báu rồi sao?"

Gã béo nhún vai -- vì quá béo nên động tác này trông như thể sắp làm rung chuyển cả mặt đất: "Phòng ngừa vạn nhất. Châu báu của ta hơi bị nhiều."

Tướng quân Montgomery: "Trong đó có cả kho báu của Mamluk sao? Ví dụ như xác ướp?"

"À, những thứ đó hả, những thứ đó đều bị Carolin và Liên Hiệp Vương Quốc lấy hết rồi, chúng tôi chỉ còn lại một ít bia đá thôi, chẳng lẽ ngài

quên rồi sao?" Quốc vương hỏi ngược lại.

Tướng quân Montgomery có chút xấu hổ: "À, đó là đang thay mặt bảo vệ."

"Đúng vậy, đúng vậy, thay mặt bảo vệ di tích văn hóa của chúng tôi, thay mặt bảo vệ kênh đào của chúng tôi, được một cường quốc như Liên Hiệp Vương Quốc hầu hạ, thật là quá sung sướng!" Vị quốc vương béo ú nói với vẻ chân thành.

Tướng quân Montgomery đột nhiên không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này nữa, ông nói: "Vậy tôi xin phép đi xử lý công việc quân sự, nếu ngài có yêu cầu gì, xin cứ trực tiếp nói với ngài Toàn quyền."

Nói xong, không đợi Quốc vương trả lời, vị tướng chào một cái rồi xoay người rời khỏi đại sảnh nguy nga tráng lệ.

Ra khỏi đại sảnh, làn gió nóng từ sa mạc thổi vào mặt khiến Thượng tướng Montgomery toát mồ hôi hột.

Sĩ quan phụ tá đứng đợi bên ngoài, thấy Montgomery đi ra liền lập tức đứng dậy: "Tướng quân, sư trưởng Sư đoàn Thiết giáp số 7 đang đợi ngài ở sở chỉ huy."

Montgomery gật đầu: "Tốt, quân Prosen bây giờ chắc chắn đã rất mệt mỏi, đợi bọn chúng đánh vào thành phố, giằng co với lính thủy đánh bộ và binh sĩ Gurkha một hai ngày, chúng ta sẽ nhân cơ hội phản công. Lần này nhất định phải chôn sống "Con cáo sa mạc" đó."

Thượng tướng Montgomery hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía bầu trời -- lúc này trên sa mạc xuất hiện ảo ảnh, có thể nhìn thấy rõ ràng Tượng Nhân sư và Kim tự tháp Giza ở cách xa El Alamein.

Montgomery nhìn chằm chằm vào ảo ảnh, nói: "Không ngờ chúng ta cũng phải sử dụng chiến thuật của Rokkosovsky bên Ant, dùng không gian và khoảng cách tiếp tế để triệt tiêu sức chiến đấu của Prosen. Thật là khó chịu, chẳng khác nào thừa nhận rằng người Prosen là một chủng tộc ưu tú hơn."

Sĩ quan phụ tá: "Nhưng chúng ta sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Người chiến thắng cuối cùng mới là người ưu tú hơn, phải không ạ?"

Montgomery suy nghĩ một lúc rồi cười: "Cậu nói đúng, người Prosen có thể rất giỏi chiến đấu, nhưng nếu chúng ta là người chiến thắng cuối cùng, vậy thì chúng ta mới là người ưu tú hơn. Đi thôi, đến sở chỉ huy."

(Hết chương)

Chương 277: Chiến tuyến Sa mạc nóng bỏng 2

Đêm hôm đó, bên ngoài thành Alexandria.

Mặc dù đang là mùa hè, nhưng Alexandria nằm gần đường xích đạo nên trời tối rất sớm.

Chiếc pháo hạm hạng nặng nước cạn bị quân Prosen chiếm được thả neo gần bến tàu của một ngôi làng nhỏ bên ngoài thành phố, liên tục bắn phá vào trong thành.
Trên biển, hạm đội Liên Hiệp Vương Quốc vẫn luôn muốn tấn công chiếc pháo hạm hạng nặng này, nhưng thủy phi cơ được đưa ra lại quá yếu ớt trước máy bay chiến đấu không quân của Prosen, căn bản không thể cung cấp hỏa lực hiệu chỉnh kéo dài.

Prosen thì dựa vào đài quan sát pháo binh trên núi, liên tục dẫn dắt tàu pháo hạng nặng nước cạn nổ súng.

Tuy nhiên hai bên đều không bắn trúng mục tiêu.

Hiện tại màn đêm buông xuống, đài quan sát pháo binh không có cách nào nhìn thấy chiến hạm địch, vì vậy hết thảy yên tĩnh trở lại.

Đúng tám giờ, bầu trời đã gần như tối đen, một Thượng úy Prosen đi ra khỏi căn phòng nhỏ được sử dụng làm trạm gác, bắt đầu thực hiện chức trách của mình, tuần tra kiểm tra các trạm gác theo lệ —— cứ hai tiếng một lần, đúng giờ, thậm chí ngay cả thời gian Thượng úy đến mỗi trạm gác cũng chính xác đến từng phút, thể hiện rõ bản sắc của người Prosen.

Vị Thượng úy bước những bước đều đều, dùng đèn pin chiếu sáng từng lính gác trên mỗi trạm gác, cứ như vậy đi dọc theo bức tường ngoài bến tàu.

Đột nhiên, một người chui ra từ trong bụi cỏ, ôm lấy Thượng úy từ phía sau, bịt miệng hắn lại.

Thượng úy vừa định giãy giụa, ống tiêm đã đâm vào động mạch cổ hắn, thủ pháp vô cùng chuẩn xác. Chất lỏng không rõ bị đẩy vào mạch máu hắn từng chút một.

Cơ thể Thượng úy lập tức mềm nhũn, bóng người kéo hắn vào bóng tối bên ngoài tường.

Một lát sau, "Thượng úy" bước ra từ trong bóng tối, cao hơn một chút so với ban đầu, hơn nữa còn đeo thêm một cặp kính.

"Thượng úy" tiếp tục đi về phía trước, đến trước cổng lớn phía bắc, phất tay với hai binh sĩ canh giữ súng máy: "Tình hình thế nào?"

Hai binh sĩ cùng giơ tay chào, nhưng xạ thủ trưởng súng máy có quân hàm Thượng sĩ đã phát hiện vấn đề, lập tức nâng khẩu tiểu liên lên, mở chốt an toàn: "Ngươi không phải Thượng úy Jäger!"

"Thượng úy Jäger bị tiêu chảy, có thể là sốt rét, tôi thay hắn đến kiểm tra, cho nên mới đến muộn một chút." "Thượng úy" lấy giấy tờ tùy thân ra, đưa cho xạ thủ trưởng súng máy.

Lúc này, cả một toán người mặc trang phục ngụy trang của lực lượng đặc chủng Commando, đầu đội mũ nồi xuất hiện trên con đường lớn dẫn đến vị trí đặt súng máy.

Gã to con dẫn đầu chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, để lộ cánh tay cường tráng, tay cầm một thanh trường kiếm Scotland, sau lưng là kèn túi Scotland và cây cung dài truyền thống của Liên Hiệp Vương Quốc.

Hắn liếc nhìn "Thượng úy Hoffman", khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó rón rén đi vào bến tàu từ bên cạnh ụ súng máy.

Rất nhanh, ở một vị trí khuất tầm nhìn của ụ súng máy, một chiếc thang dây được thả từ phía bên kia bức tường xuống, toán lính Commando chờ sẵn bên ngoài bèn lần mò đến chỗ thang dây, bắt đầu leo tường.

Thượng úy Hoffman thu hồi ánh mắt, nhìn hai người trước mặt.

xạ thủ trưởng súng máy đang kiểm tra nội dung giấy tờ tùy thân dưới ánh đèn: "Thượng úy Hoffman? Sao tôi chưa nghe nói về anh nhỉ?"

Thượng úy Hoffman cười nói: "Bởi vì tôi vừa mới được điều đến, đi theo đoàn xe tiếp tế vừa mới đến, chết tiệt, trên đường đến đây thật là vất vả. Năm ngoái tôi tham gia chiến dịch mùa đông ở Ant cũng tệ hại y như vậy.

"Bọn địch, đánh không lại chúng ta, bèn dùng loại chiêu trò hèn hạ này!"

Lúc này, xạ thủ phụ ít kinh nghiệm hơn lên tiếng: "Đúng vậy! Bọn chúng quá gian xảo, sao không thể đối đầu một cách đường đường chính chính?"

xạ thủ trưởng súng máy vẫn cau mày: "Tôi xem giấy tờ này không có vấn đề gì, anh bị thương phải rời khỏi đơn vị? Vậy tại sao khi khỏi rồi lại không trở về đơn vị cũ?"

Thượng úy Hoffman nhún vai: "Bởi vì đơn vị bị tiêu diệt rồi, chỉ đơn giản như vậy thôi. Vốn dĩ họ định điều tôi đến Bức tường Phía Tây gia nhập lực lượng phòng thủ bờ biển, nhưng tôi nói, năm nay có thể sẽ không có cuộc xâm lược nào, đến Bức tường Phía Tây chỉ có nước ngồi chơi xơi nước, thà để tôi đến nơi nào có thể chiến đấu.

"Thế là tôi đến đây."

xạ thủ trưởng súng máy gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách nói này, trả giấy tờ tùy thân lại cho Thượng úy Hoffman.

Thượng úy Hoffman nhận lấy giấy tờ, vừa nhét vào túi vừa hỏi: "Có gì bất thường không?"

"Không có, mọi thứ đều bình thường." Lúc nói chuyện, xạ thủ trưởng súng máy quay đầu lại, chỉ vào con đường lớn, đúng lúc hắn quay đầu lại, mấy tên lính Commando chưa kịp leo tường vội vàng nằm rạp xuống đất, cố gắng ẩn mình trong bóng tối.

Thượng úy Hoffman: "Không có sĩ quan nào khác đi qua sao?"

"Không có, thưa Thượng úy."

"Vậy còn xe cộ đi qua thì sao? Có phát hiện gì đặc biệt kỳ lạ không?"

"Không có."

Thượng úy Hoffman cứ như vậy hỏi liên tiếp một chuỗi câu hỏi, cho đến khi tất cả thành viên tiểu đội Commando đều đã leo qua tường.

"Được rồi, tôi không còn việc gì nữa, hai anh em tiếp tục trực đi!"

Thượng úy Hoffman giơ tay chào hai binh sĩ, ung dung bước về phía trạm gác tiếp theo.

Hai binh sĩ nhìn theo hắn rời đi, sau đó xạ thủ phụ hỏi xạ thủ trưởng súng máy: "Thượng úy Hoffman này nói nhiều thật đấy, không giống các sĩ quan khác, chẳng có gì để nói với đám lính quèn chúng ta."

xạ thủ trưởng súng máy lắc đầu: "Loại người tốt bụng như vậy thường chết rất nhanh."

Xạ thủ phụ: "Thật vậy sao?"

"Ừ, tôi gặp nhiều rồi. Trực tiếp tục đi."

————

"Thượng úy Hoffman" sau khi hoàn thành việc kiểm tra, không quay về văn phòng cảnh bị, mà nhanh chóng biến mất trong bóng tối, hắn di chuyển rất thành thạo trong khu bến cảng.

Rất nhanh, hắn nghe thấy tiếng kêu của chim oxpecker, đây là loài chim thường thấy ở gần Alexandria, nhưng mà nếu nghe kỹ thì tiếng kêu này có nhịp điệu, thông thường chim oxpecker sẽ không kêu như vậy.

"Thượng úy Hoffman" lên tiếng: "Tia chớp."

Gã tráng hán kỳ quái cầm trường kiếm trong bóng tối nhảy ra: "Sấm sét!"

Thượng úy Hoffman: "Anh đã lộ diện rồi, còn ám hiệu gì nữa, tôi nghĩ ngoài anh ra sẽ chẳng có ai sử dụng bộ trang bị này để tham chiến đâu."

Gã đàn ông cầm trường kiếm: "Thủ tục vẫn phải làm cho đủ bộ. Tiểu đội Alpha đã xuống nước rồi, mục tiêu là tàu pháo hạng nặng nước cạn, người Prosen có thể dùng cách đánh bất ngờ chiếm được nó, thì chúng ta cũng có thể dùng cách tương tự để đưa nó xuống đáy nước.

"Tiểu đội Beta sau khi tiểu đội Alpha thành công sẽ đến kho tiếp tế đặt bom, chuẩn bị phá hủy toàn bộ tiếp tế của quân Prosen.

"Còn tôi và anh, cùng với tiểu đội Charlie đi tìm gã Erwin kia, hắn ta chính là nhân vật nổi tiếng, đã thể hiện năng lực xuất chúng trong chiến dịch Caroline, hiện tại lại càng chỉ huy một lực lượng nhỏ như vậy đánh đến tận Alexandria, nói không chừng hắn ta về nước sẽ được phong Nguyên soái."

"Thượng úy Hoffman": "Tôi cần phải kiếm một bộ quân phục có uy hiếp hơn. Cấp bậc Thượng úy hơi thấp, tôi đã chuẩn bị sẵn giấy tờ tùy thân từ Trung úy cho đến Đại tá, còn bịa ra cả đống lý lịch nữa, giờ chỉ để tôi mặc quân phục Thượng úy thì hơi phí."

Gã đàn ông cầm trường kiếm: "Trên đường đến đây tôi có nhìn thấy phòng giặt ủi, Gonif! Đến phòng giặt ủi kiếm một bộ quân phục Đại tá đến đây!"

"Rõ!" Tên Gonif là một gã cao gầy, sau khi nhận lệnh, hắn xoay người, biến mất trong bóng đêm như một con khỉ.

Gã đàn ông cầm trường kiếm: "Sẽ không phải đợi lâu đâu."

"Thượng úy Hoffman" gật đầu.

Gã đàn ông cầm trường kiếm giơ tay ra: "Jonathan Jonathan, mọi người đều gọi tôi là Jojo."

"Thượng úy Hoffman" bắt tay Jonathan: "Tên của tôi không quan trọng, mọi người cứ gọi tôi là Bác sĩ."

"Xưng hô bằng bí danh sao? Cũng được."

"Phải vậy thôi, dù sao cũng không biết sau khi đánh bại Prosen, liệu chúng ta có trở thành kẻ thù hay không."

Jonathan: "Anh cũng là thành viên của phong trào độc lập Mamluk sao? Nghe nói các anh từng muốn liên lạc với người Prosen, sát cánh chiến đấu cùng họ."

"Sau đó chúng tôi tận mắt chứng kiến họ tàn sát người bản địa ở Piris. Bọn họ cũng giống như các người, đều không muốn coi chúng tôi là con người, cũng chẳng muốn cho chúng tôi tự do." "Bác sĩ" nói.

Jonathan còn muốn nói gì đó, thì Gonif đã lấy quân phục trở lại: "Này, tôi sợ lấy nhầm, nên lấy thêm mấy bộ nữa!"

Jonathan vừa nhìn thấy, mừng rỡ ra mặt: "Tốt, vậy chúng ta sẽ ngụy trang thêm vài người, dù sao thì những người cấp bậc thấp như các anh cứ im lặng là được, để Bác sĩ dẫn chúng ta đi tìm Erwin."

"Bác sĩ" nói: "Chờ đến khi bên này trở thành một mớ hỗn độn, lực lượng bảo vệ bên cạnh Erwin chắc chắn sẽ bị rút đi, đến lúc đó chúng ta sẽ tấn công hắn ta, cố gắng tiêu diệt tại chỗ. Nếu có thể, hãy bắt sống! Như vậy chắc chắn sẽ giáng một đòn mạnh vào sĩ khí và ý chí chiến đấu của quân Prosen."

Jonathan: "Bắt sống vẫn hơi khó, chủ yếu là làm sao đưa hắn ta chạy trốn. Tôi không muốn chết ở đây, chúng ta đều không muốn. Vẫn nên giết quách cho xong."

"Bác sĩ" gật đầu: "Tôi tôn trọng lựa chọn của các anh. Xuất phát thôi."

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của "người địa phương" "Bác sĩ", tiểu đội Charlie men theo con đường nhỏ từ bến cảng dẫn đến Bộ Tư lệnh Quân đội Châu Phi, tiến về phía mục tiêu.

————

Ở ngoại vi Alexandria, bên trong một biệt thự mang phong cách Mamluk điển hình, Erwin đang đọc các báo cáo được gửi lên.

Tham mưu trưởng ở bên cạnh nói: "Quân ta đang bị thiếu hụt vật tư nghiêm trọng, một số đại đội thậm chí phải tập trung đạn cho tiểu liên cho một số ít xạ thủ sử dụng thành thạo. Để đối phó với tình trạng thiếu đạn dược, các đơn vị buộc phải sử dụng vũ khí và trang bị của Liên Hiệp Vương Quốc, hiện tại binh lính đang phàn nàn rất nhiều về súng tiểu liên Sten của Liên Hiệp Vương Quốc, họ cho rằng đó là một loại vũ khí cực kỳ tồi tệ."

Erwin: "Nhưng quân địch chỉ có thứ đó để dùng, nên không cần phải lo lắng. Điều tôi quan tâm hơn là, đoạn này có nhắc đến, quân địch sử dụng một loại mã tấu kỳ lạ để đánh giáp lá cà?"

Hắn nói, tay chỉ vào một dòng chữ trên tài liệu.

Tham mưu trưởng gật đầu: "Vâng, quân địch..."

Ngay khoảnh khắc đó, bên ngoài có một tia sáng lóe lên.

Ngay sau đó, sóng xung kích ập đến trước cả tiếng nổ.

Căn biệt thự được sử dụng làm bộ tư lệnh này, cửa sổ đã bị vỡ tan từ vụ nổ chiến hạm của Hải quân Hoàng gia vào ban ngày, vì vậy sóng xung kích lần này trực tiếp biến thành cuồng phong tràn vào phòng.

Cuối cùng, tiếng nổ cũng đến ——

Erwin đứng bật dậy, lao ra khỏi phòng như bay, đứng trên ban công nhìn về phía quả cầu lửa màu đỏ cam đang bốc lên ở phía bến cảng.

Chiếc tàu pháo hạng nặng nước cạn đã thể hiện uy lực cực kỳ to lớn trong trận chiến hôm nay vậy mà đã phát nổ!

Vị Tham mưu trưởng chậm một bước lao ra khỏi phòng kinh hãi kêu lên: "Chẳng lẽ quân địch cũng có Fritz X?"

Erwin: "Không đúng! Là Commando! Quân đội của các quốc gia phương Bắc thường xuyên bị đám người này đánh lén! Lũ chó đẻ Liên Hiệp Vương Quốc! Nhanh, chắc chắn quân địch không chỉ muốn phá hủy tàu pháo hạng nặng nước cạn, chắc chắn còn có nhiều toán biệt kích khác đang hành động! Kéo còi báo động!"

Tiếng còi báo động vang lên inh ỏi.

Binh sĩ quân đội Châu Phi vốn đang mệt mỏi sau khi nghe thấy tiếng còi báo động lập tức nhảy khỏi giường, tập hợp khẩn cấp với tốc độ nhanh nhất.

Erwin: "Là kho tiếp tế, bọn chúng muốn đánh úp kho tiếp tế của chúng ta! Nhanh, phái quân đến trạm tiếp tế và bãi tập kết ở bến cảng!"

(Hết chương)

Chương 278: Chiến tuyến Nhiệt Sa 3

Vài phút sau khi Erwin ra lệnh, hướng bến cảng lại xảy ra một vụ nổ khác.

Đám mây hình nấm do tàu pháo hạng nặng nước cạn tạo ra còn chưa tan hết, một đám mây hình nấm mới lại bốc lên trời.

Sóng xung kích biến thành cuồng phong, như lưỡi dao sắc bén quất vào mặt Thượng tướng Erwin, hất tung chiếc mũ của hắn, may mà hắn nhanh tay kịp chụp lấy.

Vị sĩ quan phụ tá của Erwin cũng ôm chặt mũ, rụt đầu lại, lớn tiếng nói: "Thôi xong rồi, nhìn sức công phá này thì rõ, đạn dược của chúng ta tiêu tùng hết rồi!"

"Giết chết lũ sâu bọ đó cho ta!" Thượng tướng Erwin gầm lên, "Không thể để cho bọn chúng rút lui an toàn! Hãy chiến đấu vì vinh quang của Prosen! Bao vây tiêu diệt bọn chúng!"

"Vâng!"

Vị sĩ quan phụ tá xoay người truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc này, Thượng tướng Erwin nghe thấy tiếng kêu gào của lính canh ngay bên ngoài bộ tư lệnh: "A đau quá!"

Hắn đột nhiên trở nên căng thẳng: "Đi xem chuyện gì xảy ra! Lính canh đang kêu gào cái gì vậy?"

Ngay sau đó, tiếng súng máy vang lên.

Cả bộ binh và lính phóng lựu trang bị thiết giáp của Prosen đều được trang bị rất nhiều súng máy, xung quanh bộ tư lệnh được bố trí tổng cộng năm khẩu đại liên có giá ba chân, tiếng súng vừa rồi có vẻ như là từ khẩu súng ở cổng chính.

Ngay sau đó, tiếng bom nổ mạnh át đi tiếng súng.

Tiếp theo là tiếng súng bắn liên hồi, âm thanh này rõ ràng không giống với tiếng súng tiểu liên MP38/40 mà quân đội Prosen được trang bị, nghe khô khốc hơn.

Vị sĩ quan phụ tá vội vàng chạy từ ngoài vào, lớn tiếng báo cáo: "Quân địch đang tấn công cổng chính, hình như có khoảng một trung đội! Thượng tướng, chúng ta hãy rút lui qua cổng sau!"

"Không," Erwin lắc đầu, "Trong quá trình di chuyển mới là lúc dễ bị tấn công nhất. Đừng sợ, chúng ta còn có xe tăng ở đây!"

Lời còn chưa dứt, bên ngoài lại vang lên một tiếng nổ lớn, mọi người trong phòng vừa mới quay đầu lại, đã thấy tháp pháo của chiếc xe tăng Panzer IV thuộc biên chế Sư đoàn Thiết giáp số 15 bay lên không trung.

Đó là một chiếc Panzer IV nòng ngắn.

Trang bị của Quân đoàn Châu Phi rất tách rời, thậm chí còn có những đơn vị vẫn đang sử dụng xe tăng Panzer III được trang bị pháo 37mm.

Sắc mặt vị sĩ quan phụ tá trở nên tái mét: "Nơi này không còn an toàn nữa rồi, không biết sẽ có bao nhiêu tên địch xông vào đây. Lực lượng đặc chủng của Liên Hiệp Vương Quốc đã đạt được rất nhiều chiến công ở các quốc gia phương Bắc, không thể xem thường bọn chúng! Chúng ta đi thôi, Thượng tướng!"

Erwin mím chặt môi, do dự một lúc, rồi cầm lấy chiếc máy ảnh trên bàn: "Anh nói đúng, chúng ta hãy di chuyển đến sở chỉ huy của Sư đoàn Thiết giáp số 15, đi thôi."

Vị sĩ quan phụ tá mừng rỡ, vội vàng gọi ba tên lính canh đến, hộ tống Thượng tướng đi về phía cổng sau của bộ tư lệnh.

Vừa mới ra khỏi cổng sau, tên lính canh đi đầu đột nhiên ôm cổ, ngã xuống đất.

Thượng tướng không nghe thấy tiếng súng, mà chỉ nghe thấy tiếng rít xé gió "vèo".

Chưa kịp để mọi người phản ứng, tiếng rít thứ hai lại vang lên! Phản ứng của vị sĩ quan phụ tá rất nhanh, lập tức đẩy Thượng tướng ra, kết quả là vai của chính hắn bị một mũi tên dài khoảng một mét bắn trúng!

Erwin trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào mũi tên, theo bản năng mở nắp hộp đựng máy ảnh, định chụp một bức ảnh.

Thế nhưng những tên lính canh còn lại xông đến, ghìm hắn xuống đất, dùng cơ thể che chắn cho hắn.

Đồng thời, vị sĩ quan phụ tá bị thương ở vai giơ khẩu tiểu liên Sten lên, bắn xối xả vào bóng tối.

Mũi tên thứ ba bay đến, găm thẳng vào cổ họng hắn, tiếng súng im bặt.

Vị sĩ quan phụ tá muốn nói, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng "khò khè" do khí quản bị chặn.

Ngay lúc này, tiếng súng máy xé rách màn đêm vang lên, một chiếc xe tăng Panzer III phiên bản chỉ huy vừa bắn liên tục vừa lao đến, dùng thân xe che chắn cho Thượng tướng Erwin và những người lính canh.
Erwin: "Mở đèn pha lên! Mở đèn pha lên chiếu bọn chúng ra!"

Trưởng xe chỉ huy số 3 vốn đã thò nửa cái đầu trên tháp pháo, nghe được mệnh lệnh của Erwin, lập tức hạ lệnh bật đèn.

Đèn pha xe tăng bật sáng, chiếu sáng cả cái sân tối om như ban ngày.

Tên lính Liên Hiệp Vương Quốc đang giương cung định bắn cũng bị lộ diện.

Erwin nhìn thấy tên lính này, cũng muốn chụp ảnh ngay lập tức, kết quả hắn ta giống như chuột đất bị kinh hãi, chớp mắt đã không thấy đâu.

Đạn lửa của súng máy lập tức bắn nát gạch lát nền nơi tên địch vừa đứng.

Không biết từ đâu bay tới một chai cháy, nhưng ném quá xa, chỉ rơi trúng xích xe tăng, sau đó đốt cháy lớp cao su bọc xích.

Bản thân chiếc xe tăng không bị ảnh hưởng, súng máy tiếp tục nhả đạn.

Erwin nghe thấy có người dùng tiếng thổ dân gào lên cái gì đó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc mô tô ba bánh của sở chỉ huy tập đoàn quân lao vào sân, người lái cúi đầu, người và xe cùng lao qua hỏa lực súng máy đồng trục của tháp pháo, phóng về phía cửa sau sân sở chỉ huy.

Lúc đi qua chốt gác cổng, "lính bắn cung" vừa rồi chạy như bay ra nhảy lên xe.

Tên đó đeo cung tên sau lưng, lấy ra cây kèn túi, bắt đầu thổi một khúc nhạc gì đó.

Trong tiếng kèn túi du dương, đám lính Liên Hiệp Vương Quốc đồng loạt ngừng chiến đấu, xoay người chìm vào bóng tối.

Tiếng súng nhanh chóng im bặt.

Thượng tướng Erwin: "Được rồi, để tôi dậy, hai người các anh!"

Không có ai trả lời.

Thượng tướng chỉ có thể tự mình đẩy hai người đang đè lên ra, lúc này hắn mới phát hiện hai tên lính vệ binh đều trúng tên ở tim, cả tấm lưng ướt đẫm máu.

Erwin rút một mũi tên lên, cẩn thận quan sát.

Mặc dù kiểu dáng mũi tên này khá cổ xưa, nhưng có thể nhìn ra công nghệ chế tạo vô cùng tiên tiến, là được gia công bằng công nghệ hiện đại.

Erwin ném mũi tên xuống, đứng dậy, nhìn bốn thi thể nằm xung quanh mình.

Sĩ quan phụ tá vẫn mở mắt, vẻ mặt đầy oan ức.

Erwin ngồi xổm xuống, lấy từ trong túi áo sĩ quan phụ tá ra một bức ảnh người vợ chưa cưới và lá thư chưa kịp gửi, trịnh trọng nhét vào túi áo mình,

sau đó nhẹ nhàng khép hai mắt anh ta lại.

Lúc này tham mưu trưởng chạy tới: "Sắp đốt xong bản đồ rồi, có thể chuyển tới Sư đoàn 15 rồi."

"Không cần nữa, quân địch đã rút lui." Erwin phẩy tay, "Kiểm tra thương vong, mai táng tử sĩ."

Nói xong hắn chắp tay sau lưng, quay người nhìn về phía bến cảng đang chìm trong biển lửa.

Thật lòng mà nói, lần gặp nạn này, cộng thêm cái chết của viên sĩ quan phụ tá, đã khiến cho vị "ngôi sao mới triển vọng nhất của đế quốc" này chấn động mạnh.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn nói: "Chúng ta có thể không có cách nào đánh chiếm Alexandria. Phải rút về Tobruk trước khi quân địch phản công."

Tham mưu trưởng gật đầu: "Tôi đồng ý. Thực ra tôi đã sớm muốn đề nghị rút quân rồi, thiết bị của các sư đoàn thiết giáp chủ lực của chúng ta đều bị hao tổn rất nặng, trong khi Sư đoàn thiết giáp số 7 của quân địch đã biến mất khỏi tiền tuyến từ hai tháng trước, bây giờ chắc đã được nghỉ ngơi, bổ sung đầy đủ vũ khí, trang bị rồi.

"Chúng ta chỉ có pháo 88 ly và một số ít xe tăng Panzer IV nòng dài là có thể đối phó với xe tăng Matilda II, nếu bọn chúng phát động tấn công, tình hình sẽ rất bất lợi."

Erwin gật đầu: "Anh nói đúng. Rút quân thôi, để tôi báo cáo với bệ hạ."

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Không, không, tướng quân, bệ hạ vốn không trông mong ngài có thể cắt đứt kênh đào. Có lẽ ngài ấy chỉ hy vọng ngài có thể giữ chân quân đội Liên Hiệp Vương Quốc ở Mamluk thôi.

"Bọn chúng ở Bắc Phi xa xôi vẫn tốt hơn là cho chúng đổ bộ lên đảo Sicily, uy hiếp lãnh thổ phía Nam của đế quốc."

Erwin cau mày, hắn thực ra cũng nhìn ra ý đồ của hoàng đế, chỉ là hắn không muốn thực hiện. Giữ chân quân địch cái gì chứ, nó quá trái với lý tưởng quân sự của hắn.

Erwin tôn thờ tấn công, liên tục tấn công, đánh cho quân địch liên tục bại lui, khóc cha gọi mẹ.

Đáng tiếc hiện tại hắn thực sự không thể tấn công được nữa, đường tiếp tế quá dài, cộng thêm lực lượng không quân yếu kém khiến cho cuộc tấn công của hắn buộc phải dừng lại.

Erwin xoay người, nhìn thành phố Alexandria ở nhiều nơi vẫn còn chìm trong biển lửa.

Hắn lấy máy ảnh ra, ngắm khung cảnh thành phố qua ống ngắm, nhưng lại không bấm máy.

Bởi vì máy ảnh thời đại này không có thuật toán bù trừ AI, chụp ảnh ban đêm mà không có đèn flash thì sẽ chẳng chụp được gì - mà không, cho dù có đèn flash cũng chưa chắc đã chụp được bức ảnh nào đẹp.

Erwin hạ máy ảnh xuống, dùng mắt mình ghi nhớ tất cả những gì trước mắt vào trong tâm trí.

"Chúng ta đã từng đến Alexandria," Thượng tướng Erwin nói với tham mưu trưởng, "Chúng ta đã từng!"

Tham mưu trưởng cũng nhìn về phía thành phố, gật đầu thật mạnh: "Đúng vậy, chúng ta đã từng."

————

Sáng sớm hôm sau, Tướng quân Montgomery đi xe jeep tới doanh trại tập kết của Sư đoàn thiết giáp số 7.

Sư đoàn thiết giáp số 7 vừa được bổ sung một lượng lớn xe tăng M4 Sherman, bản thân sư đoàn cũng đã được nghỉ ngơi, phục hồi vài tháng ở thành phố lớn nhất Mamluk, hiện tại sĩ khí đang lên rất cao.

Thấy xe của tướng quân chạy tới, đám lính xe tăng đang làm công tác kiểm tra cuối cùng dừng tay, reo hò: "Tướng quân! Bao giờ thì cho chúng tôi đi đánh cho bọn Prosen một trận phân ra thắng bại đây ạ?"

Montgomery đứng thẳng người trên xe jeep, hét lớn với đám lính: "Ngay bây giờ! Khốn kiếp, chẳng phải các cậu đã nhận được mệnh lệnh rồi sao?"

Chiếc xe jeep chạy thẳng lên phía đầu hàng quân.

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 7 - Smith - tiến lên chào theo nghi thức quân đội, sau đó hỏi: "Tướng quân, chẳng lẽ ngài cũng muốn giống như Erwin bên kia, tự mình chui vào xe tăng dẫn chúng tôi xung phong sao?"

Montgomery lắc đầu: "Không. Erwin của Prosen có thể làm vậy, Rokossovsky của Ant cũng có thể làm vậy, George của Hợp Chủng Quốc chắc cũng sẽ làm vậy. Nhưng tôi thì không, không. Thứ nhất, tôi là một sĩ quan bộ binh..."

Sư đoàn trưởng Smith: "Erwin cũng vậy, hắn ta còn viết hẳn một cuốn sách về cách phối hợp tác chiến giữa bộ binh và pháo binh đấy."

Montgomery: "Nhưng hiện tại hắn ta được coi là một vị tướng chỉ huy thiết giáp xuất sắc, báo chí của Prosen nói như vậy. Rokossovsky cũng vậy, còn George, lực lượng thiết giáp của Hợp Chủng Quốc là do một tay anh ta gây dựng nên.

"Nhưng anh nhìn tôi xem, tôi căn bản chẳng biết lái xe tăng, một chút cũng không."

Smith: "Tướng quân, chỉ huy xe tăng không cần phải biết lái xe tăng, chỉ cần biết ra lệnh là được rồi. Muốn thử một chút không?"

Tướng quân Montgomery nhướng mày: "Thật sao? Để tôi suy nghĩ đã..."

Nhưng hắn lập tức lắc đầu: "Thôi, không cần đâu."

Smith: "Vậy ngài có thể chui vào trong chiếc Sherman, thò nửa người ra ngoài, tay cầm ống nhòm, vừa hay phóng viên tờ Times đang ở đây, có thể chụp cho ngài một bức ảnh."

Tướng quân Montgomery vuốt cằm suy nghĩ vài giây, gật đầu: "Được, ý kiến hay đấy. Chọn cho tôi một chiếc Sherman nào còn tốt tốt một chút."

"Tất cả Sherman đều rất tốt, thưa tướng quân, chúng tôi đang chuẩn bị xuất kích đi đánh bọn Prosen đây."

Tướng quân Montgomery cởi phăng chiếc áo khoác quân phục đầy huân chương của mình: "Lại đây, cho tôi mượn một bộ quân phục của lính xe tăng, chúng ta chụp một kiểu ảnh làm kỷ niệm đánh đuổi quân Prosen khỏi Alexandria!"

(Hết chương)

Chương 279: Tiểu Rokossovsky chào đời

Ngày 10 tháng 8, Vương Trung vừa mở mắt, mặc nguyên pyjama lao ra khỏi phòng, đụng ngay Nelly.

Nelly lập tức lấy ra một chồng báo dày cộp: "Báo hôm nay đây ạ, báo chí của Prosen do cơ quan tình báo cung cấp đã được dịch xong rồi ạ."

Vương Trung nói lời cảm ơn, lập tức lật giở xem, đầu tiên là lật tờ báo của Prosen ra liếc nhìn trang nhất, lẩm bẩm: "Không có tiêu đề nào liên quan đến việc đánh chiếm Alexandria, cũng không có ảnh Erwin diễu võ dương oai, tốt. Ít nhất chứng tỏ ngày mùng 5 Alexandria vẫn chưa bị chiếm."

Nghe nói những tờ báo này là do gián điệp của Ant cài cắm trong đại sứ quán các nước trung lập lấy được, phải dùng máy bay chuyển về nước trung lập trước, sau đó mới chuyển qua mạng lưới tình báo, nên thường sẽ bị chậm từ ba đến năm ngày.

Vương Trung lại lấy tờ Times của Liên Hiệp Vương Quốc ra, tờ này thì cập nhật tình hình nhanh hơn, sẽ được chuyển bằng máy bay tới Hợp Chủng Quốc trước, sau đó đi theo đường hàng không của Hợp Chủng Quốc tới Ant, cuối cùng là hạ cánh xuống sân bay thủ đô.

Đương nhiên, sau khi hạ cánh, tờ Times cũng được dịch ngay lập tức.

Bức ảnh trên trang nhất tờ Times ngày mùng 7 là ảnh Tướng quân Montgomery thò đầu ra khỏi xe tăng quan sát phía xa. Vương Trung liếc mắt một cái đã nhận ra ngay đó là xe tăng M4 Sherman, ngay sau đó cậu chú ý thấy Tướng quân Montgomery không đeo tai nghe, trên cổ họng

cũng không có micrô yết hầu dùng cho M4.

Diễn đấy à!

Vương Trung từng đích thân chỉ huy xe tăng xung phong, cậu biết rõ không đeo tai nghe thì căn bản không nghe rõ người khác nói gì, ngay cả loại xe tăng có thiết kế công thái học tốt như M4 cũng vậy.

Đặc biệt là lúc xe tăng đang di chuyển, tiếng hộp số kêu lạch cạch, tiếng dùng cờ lê gõ vào thành xe tăng có thể át đi tất cả.

Nelly quan sát biểu cảm của Vương Trung, hỏi: "Sao thế ạ? Tình hình bất lợi sao ạ?"

"Không có. Nếu đã dùng bức ảnh này cho trang nhất thì chắc là đã thắng rồi." Vương Trung vừa nói vừa nhìn xuống tiêu đề - phần chữ nhỏ dịch bên cạnh ghi: Sư đoàn thiết giáp số 7 giáng đòn nặng nề vào quân Prosen, cảng Alexandria an toàn!

Xem ra ngay cả Cự Đức cũng không có cách nào cắt đứt kênh đào.

Vương Trung cẩn thận đọc bài viết chính, phát hiện ra tập đoàn quân châu Phi do Erwin chỉ huy không bị thiệt hại nặng nề.

Tiêu đề thì giật tưng bừng là Sư đoàn thiết giáp số 7 giáng đòn nặng nề vào quân Prosen, nhưng trên thực tế, cuộc tấn công của Sư đoàn thiết giáp số 7 đã bị pháo 88 ly chặn đứng. Chờ đến khi bọn họ lại phát động tấn công, thì tốc độ chậm chạp của xe tăng Matilda và Churchill khiến bọn họ không đuổi kịp quân Prosen.

Hơn nữa, đọc kỹ đến cuối bài, Vương Trung phát hiện ra lực lượng thực sự đóng vai trò then chốt, có lẽ là lực lượng đặc nhiệm Commando. Đám siêu chiến binh này đã đánh bom phá hủy pháo hạm nước nông mà quân Prosen chiếm được, phá hủy cả đống đồ tiếp tế mà quân Prosen vất vả lắm mới cướp được, thậm chí suýt chút nữa giết chết cả Tư lệnh Erwin của quân Prosen.

Sao mà Liên Hiệp Vương Quốc ở thế giới nào cũng giỏi chiến tranh đặc chủng thế nhỉ.

Mình cũng muốn có đám siêu chiến binh này để chơi chiến tranh đặc chủng ghê!

Đáng tiếc là Ant hiện tại không có cách nào sản xuất hàng loạt siêu chiến binh, chỉ có thể ném một đống tân binh chất lượng thấp vào chiến trường, xem có ai trong số đó trở thành siêu chiến binh hay không, ai trở thành thì tặng huân chương Anh hùng Kim tinh.

Vương Trung cũng từng nghĩ đến chuyện tập hợp tất cả những người được tặng thưởng huân chương Anh hùng Kim tinh lại, cho huấn luyện kiểu tuần lễ địa ngục, đào tạo thành lực lượng đặc nhiệm.

Nhưng những chiến binh nòng cốt đã được tặng thưởng huân chương Anh hùng Kim tinh này thì chỉ huy nào cũng quý như vàng, bản thân Vương Trung cũng tuyệt đối không đồng ý để người khác điều động những chiến binh nòng cốt của mình đi.

Hơn nữa, hiện tại binh sĩ bình thường của Ant đang chiến đấu kém như vậy, nếu điều động hết những chiến binh nòng cốt đi thì chắc chắn tình hình sẽ càng tệ hơn.

Chính vì vậy, Vương Trung đã nhiều lần bác bỏ ý tưởng thành lập lực lượng đặc nhiệm để tiến hành chiến tranh đặc chủng.

Nhưng hôm nay, khi đọc được những gì lực lượng đặc nhiệm của Liên Hiệp Vương Quốc làm được, ý nghĩ muốn thành lập lực lượng đặc nhiệm lại trỗi dậy trong đầu Vương Trung.

Có lẽ... có thể thử nghiệm thành lập một lữ đoàn đặc nhiệm từ lực lượng lính thủy đánh bộ, sau đó tìm chuyên gia huấn luyện giàu kinh nghiệm của Liên Hiệp Vương Quốc huấn luyện trong một năm?

Một năm sau, chắc chắn máy bay vận tải các thứ cần thiết cho chiến tranh đặc chủng cũng đã được sản xuất xong, có thể dùng máy bay thả dù cho bọn họ xuống hậu phương quấy rối quân địch.

Vương Trung vừa cầm tờ báo, vừa suy nghĩ về những điều đó.

Đột nhiên, tiếng hét của Lyudmila từ trong phòng ngủ vọng ra: "Alyosha! Mau vào đây! Mau lên!"

Vương Trung vứt toẹt tờ báo, xoay người chạy vào phòng.

Nelly vừa chạy vừa ngoái đầu lại hét: "Phu nhân sắp sinh rồi, mau chuẩn bị đồ đi! Đi mời bác sĩ! À, gọi cả bác Purina nữa! Nhanh lên!"

Bác Purina là bà đỡ chuyên nghiệp, từ một tháng trước đã được mời đến ở trong căn biệt thự lớn của nhà Rokossovsky.

————

Vương Trung lao vào phòng ngủ, thấy Lyudmila ôm bụng, vẻ mặt đau đớn, vội hỏi: "Em sao thế?"

Lyudmila: "Còn sao thế nữa! Con sắp ra rồi!"

"Để anh đưa em đi bệnh viện!"

"Không kịp nữa rồi, cứ để em thế này. Giúp em ngồi dậy, đổi tư thế!"

Vương Trung vừa định hành động, thì cửa phòng bật mở, Nelly dẫn theo một đám nữ bộc xông vào.

Mấy cô hầu gái lập tức gạt Vương Trung sang một bên, bắt đầu điều chỉnh tư thế cho Lyudmila, đặt chậu thau các thứ trước mặt cô, khăn mặt, băng gạc, cùng một số thứ linh tinh khác đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Vương Trung đứng cạnh sốt ruột như kiến bò chảo nóng, nhưng cậu hoàn toàn mù tịt về chuyện đỡ đẻ, chỉ biết cố gắng động viên bằng lời nói: "Mọi người nhẹ nhàng thôi, làm thế này có ổn không?"

Một bà bộc lớn tuổi khoảng hơn bốn mươi tuổi quay đầu lại cười toe toét với Vương Trung: "Yên tâm đi tướng quân, chúng tôi đều đã từng sinh con rồi, biết phải làm thế nào."

Vương Trung chỉ tay vào Nelly: "Cả cô ấy nữa?"

"Vâng ạ, ngoại trừ cô hầu gái riêng của ngài, những người còn lại đều đã từng sinh con rồi, ngài cứ yên tâm."

Bà bộc vừa dứt lời, cửa phòng lại mở, một bà cô to béo, nhìn như có thể hạ gục hai con gấu một lúc bước vào, vừa xắn tay áo vừa nói: "Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Mời phu nhân hít thở sâu, thả lỏng tinh thần, càng căng thẳng thì càng khó sinh. Nếu căng thẳng quá thì có thể uống chút vodka!"

Vương Trung giật nảy mình: "Vodka? Có ổn không đấy?"

Cho sản phụ uống vodka là kiểu gì?

Ngay cả người Mao cũng không hổ báo đến mức đấy chứ?

Không, mình không thể cho phép chuyện phi khoa học như vậy xảy ra!

Bà cô như đoán được suy nghĩ của Vương Trung, mỉm cười với cậu: "Yên tâm đi tướng quân, tôi đã đỡ đẻ cho hàng nghìn đứa trẻ rồi, tình trạng của phu nhân là tốt nhất, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì."

Vương Trung bán tín bán nghi gật đầu, hỏi: "Vậy tôi có thể làm gì?"

"Cậu ấy hả, lại đây." Bà cô kéo tay Vương Trung, tách đám hầu gái ra, kéo cậu đến bên giường: "Ngồi xổm xuống đây, nắm lấy tay vợ cậu, mỉm cười với cô ấy, đây chính là việc cậu cần làm, cũng là việc chỉ có cậu mới làm được."

Vương Trung nghe lời ngồi xổm xuống, nắm chặt tay Lyudmila.
Lúc này trong đầu Vương Trung xuất hiện một đống nội dung cốt truyện về việc sinh con trong phim truyền hình, nhưng không có một cái nào tương xứng. Cảnh quay sinh con trong những bộ phim đó cơ bản là hành lang bệnh viện, trên phòng phẫu thuật sáng đèn "Đang phẫu thuật", một lát sau một bác sĩ hỏi: "Bảo vệ lớn hay là bảo vệ nhỏ?"

Vương Trung đã quyết định, khẳng định sẽ bảo vệ lớn.

Nhưng tình cảnh hiện tại, làm gì có bác sĩ, bà đỡ còn là một cô gái hung hãn có thể đánh hai con gấu chó, cảm giác bà ta nhất định sẽ không để ý thai phụ sống chết lôi đứa bé ra.

Lúc này Lyudmila bật cười: "Alyosha, vẻ mặt của anh lúc này còn lo lắng hơn lúc anh lao về phía đám xe tăng Prosen!"

Vương Trung: "Hả? Có khoa trương như vậy sao?"

Lyudmila gật đầu, lúc làm động tác này mồ hôi trên thái dương rơi xuống xương quai xanh của cô.

Vương Trung nắm chặt tay Lyudmila: "Em đừng căng thẳng, anh căng thẳng thay em là được rồi, thả lỏng, để nhóc con..."

"Ra rồi!" Bà đỡ hô to.

Vương Trung: "Cái quái gì vậy?"

Lyudmila không nhịn được cười rộ lên: "Em nhìn thấy anh căng thẳng như vậy, vừa nghĩ tới em so với quân đội của Prosen còn đáng sợ hơn, liền vui đến không dừng được."

Vương Trung: "Sau đó thì không căng thẳng nữa?"

Lúc này bà đỡ đang rửa sạch mũi, cắt cuống rốn của đứa bé, đám hầu gái thì bận rộn vệ sinh cho Lyudmila.

Còn hai vợ chồng Rokossovsky đang ở thế giới hai người không coi ai ra gì.

Lyudmila: "Lúc anh nắm tay em, thật ra đã tốt hơn nhiều rồi. Em cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, có người bắt đầu đau đến sinh ra, phải vật vã hơn nửa ngày."

Vương Trung: "Đúng vậy, em mới có chút thời gian như vậy, bụp một cái đã ra, giống như là ị một cục lớn vậy."

Hay là đặt tên nhóc con là Phệ nhỉ, không biết người Ant có quan niệm tên xấu dễ nuôi không.

Lyudmila: "Sao có thể nói như vậy! Vạn nhất sau này con biết anh nói như vậy, nó sẽ đau lòng lắm."

"Không sao, ai nói cho hắn biết chuyện này, tôi sẽ bắn chết người đó." Vương Trung trêu chọc.

Lyudmila đẩy Vương Trung một cái: "Các hầu gái đều đang nghe! Đùa cũng không thể đùa như vậy!"

Lúc này bên phía bà đỡ trẻ truyền đến tiếng khóc hùng hồn của đứa bé, giống như còi báo động phòng không. Bà đỡ thở phào nhẹ nhõm: "Tốt tốt tốt, cuối cùng cũng khóc rồi! Nếu không khóc ta sẽ phải áp dụng biện pháp."

Vương Trung chợt nhớ tới, lúc mình còn học tiểu học, có một lần gặp được bác sĩ đỡ đẻ của mình năm đó, bác sĩ nói: "Lúc cháu mới ra ngoài làm sao cũng không khóc, sau đó tôi bế ngửa cháu lên, vỗ mạnh vào lòng bàn chân, làm cháu đau, lúc này cháu mới òa lên khóc."

Xem ra đứa nhỏ đúng là con tôi.

Vương Trung nắm tay Lyuda, nhìn thẳng vào mắt cô, tiếng kêu khóc như còi báo động phòng không truyền đến từ phía sau cũng trở nên dễ nghe hơn.

Cuối cùng, đứa bé khóc mệt, yên lặng, sau đó bà đỡ ôm đứa bé được quấn trong chăn, đi tới bên cạnh hai người.

"Chúc mừng hai người, là một bé trai, nặng 4022 gram, rất khỏe mạnh."

Vừa nói, bà ta vừa đặt đứa bé vào trong tay Vương Trung.

Vương Trung hai tay ôm đứa nhỏ, nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Lyudmila: "Sao anh lại ôm con như vậy, đó không phải là một quả đạn pháo."

Vương Trung: "Vậy... Vậy phải ôm như nào?"

Lyudmila bế "quả đạn pháo" lại, chỉ cho Vương Trung cách ôm bình thường: "Như vậy này, tay phải đỡ lấy đầu con..."

Lúc này, đứa trẻ nhìn chằm chằm Vương Trung, bỗng nhiên giơ tay lên, xòe năm ngón tay, với về phía huân chương Sao vàng trên áo Vương Trung.

Vương Trung: "Con muốn cái này? Lại đây..."

Vương Trung vừa mới tháo huân chương Sao vàng xuống, bà đỡ liền giận dữ nói: "Đừng để vật sắc nhọn đến gần đứa bé! Huân chương Sao vàng cũng không được!"

Vương Trung chỉ có thể hậm hực đeo huân chương Sao vàng trở lại.

Lúc này Nelly cầm lịch và kinh thánh tới: "Hôm nay là ngày 10 tháng 8, dựa theo kinh thánh, cậu chủ nên gọi là..."

Người Ant dựa theo ngày sinh để đặt tên thánh cho con cái.

Vương Trung giơ tay lên, ngăn Nelly lật xem kinh thánh.

Phái thế tục vẫn luôn cố gắng phá bỏ lệ cũ dùng tên thánh để đặt cho trẻ sơ sinh, nhưng không có kết quả gì.

Vương Trung quyết định làm gương: "Không, tôi muốn đặt tên cho con là Lev, nghĩa là sư tử. Con sẽ trở thành hùng sư trên thảo nguyên."

Chứ không phải là kẻ nhát gan trong mắt chỉ có sư tử - Vương Trung thầm nghĩ.

(Hết chương)

Chương 280: Tứ phương đến chúc (Bổ sung 281)

Vương Trung bên này còn đang trêu đùa con, mơ hồ nghe thấy bên thư phòng có tiếng chuông điện thoại - vì tránh làm ồn Lyudmila đang trong thời gian dự sinh, điện thoại trong phòng ngủ đã bị Vương Trung mang đi.

Dù sao hiện tại Yekaterinburg cũng không thể nào xuất hiện tình huống khẩn cấp cần Rokossovsky xử lý ngay lập tức.

Chuông điện thoại vang lên vài tiếng rồi im bặt, chắc là quản gia đã nhận.

Lyudmila nhẹ giọng nói với Vương Trung: "Em và con có nhiều người chăm sóc như vậy, anh đi làm việc đi."

Vương Trung gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Trung đã đụng mặt lão quản gia Mikhail.

Mikhail: "Hoàng cung gọi điện thoại tới, chúc mừng công tước nhóc Lev ra đời, đồng thời thông báo cho chúng ta biết Sa hoàng bệ hạ đang trên đường tới, không ai cản được."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Còn gì nữa không?"

"Tôi vừa mới cúp máy, thì điện thoại của Đại Giám Mục gọi tới, vẫn là chúc mừng, sau đó có vẻ như ngài ấy muốn đích thân chủ trì lễ rửa tội cho công tước nhóc Lev, và... ngài hiểu mà."

Muốn làm cha đỡ đầu cho con trai tôi sao, Giáo hội Đông phương cũng chơi trò này à.

Có phải khi con trai tôi được rửa tội, thì ngài sẽ phái người đi xử lý những kẻ phản bội? Tái hiện hoàn hảo một phân đoạn kinh điển trong phim "Bố già".

Nhưng mà... Từ góc độ tốt cho con trai tôi, để cho Đại Giám Mục làm cha đỡ đầu có nhiều lợi ích hơn?

Vương Trung đã bắt đầu suy nghĩ vấn đề từ góc độ của một người cha.

Lúc này, từ xa lại vang lên tiếng chuông điện thoại, reo một hồi rồi tắt.

Mikhail: "Tôi đã bố trí thư ký chuyên trách nghe điện thoại, hôm nay chắc chắn sẽ có rất nhiều người gọi điện thoại tới."

Vương Trung lắc đầu: "Rõ ràng lần này tôi không đạt được chiến công gì quá nổi bật."

Mikhail nghiêm túc nhắc nhở: "Ngài đã đánh tan hai sư đoàn thiết giáp, hai sư đoàn bộ binh, tính theo tình hình chung trong nửa đầu năm nay, ngài là vị tướng có thành tích chiến đấu tốt nhất, không ai sánh bằng. Tôi biết ngài khiêm tốn, nghiêm khắc với bản thân, nhưng những lời này không nên nói ra nữa.

"Chưa kể, giáo hội đang tuyên truyền là ngài lại giành được chiến thắng vang dội, còn Ủy ban trang bị thì đang thổi phồng xe tăng chống tăng "Xoáy nước" do ngài thúc đẩy thể hiện rất xuất sắc, ngài không thể tự vả

mặt mình được."

Vương Trung: "Tôi cũng chỉ nói vậy thôi."

"Hôm nay chúng ta sẽ có rất nhiều khách, tướng quân. Hơn nữa, không phải người hầu nào cũng đáng tin cậy." Mikhail nói, "Tuy rằng sau khi thanh trừng, bầu không khí mưu mô chốn cung đình của Ant đã giảm đi rất nhiều, nhưng dù sao vẫn tồn tại những âm mưu chốn cung đình."

"Tôi biết rồi." Vương Trung nói.

Vừa dứt lời, một người hầu chạy tới báo cáo: "Xe của Sa hoàng bệ hạ vừa mới đi qua cổng!"

Vương Trung: "Được rồi. Mikhail, ông đi chuẩn bị đi, tôi ra sảnh chính đón cô em gái kết nghĩa."

Nói xong, Vương Trung sải bước dọc theo hành lang.

Mikhail đứng tại chỗ nhìn theo bóng Vương Trung rời đi, lúc này có một nữ hầu đẩy cửa phòng ngủ ra, tiếng con nít khóc oe oe vọng ra từ khe cửa.

Sắc mặt Mikhail thay đổi, dường như rất xúc động.

Vương Trung vừa mới đến trước cửa chính tòa nhà chính của trang viên, thì xe của Sa hoàng bệ hạ đến.

Trang viên thuê nhiều công nhân hơn bình thường, tất cả đều là những người già yếu bệnh tật không thể vào làm việc trong nhà máy, thuê họ cũng giống như cho họ một miếng cơm, để họ không bị chết đói trong thời loạn lạc này.

Giờ phút này, nhìn thấy biểu tượng hai con đại bàng của Sa hoàng bệ hạ, phản ứng của mọi người được chia làm hai loại: những người già đã có tuổi kích động đến mức sắp khóc, bởi vì trong mắt họ Sa hoàng là bậc cha mẹ; còn bọn trẻ thì chỉ có sự tò mò trên mặt, không hề có chút tôn kính nào.

Có đứa trẻ còn thì thầm: "Nghe nói Sa hoàng là tình nhân của tướng quân, sau này sẽ sinh cho tướng quân một hoàng tử."

"Nói bậy, tao nghe nói đánh xong trận này sẽ không còn Sa hoàng nữa, bệ hạ sẽ ở lại trang viên của tướng quân với thân phận em gái kết nghĩa."

"Tướng quân đến kìa! Hai đứa bây, đừng có nói năng hàm hồ như thế, nếu tướng quân không phải là người tốt, thì hai đứa bây đã bị đánh bằng roi da rồi!"

...

Vương Trung thu hồi tầm mắt, nhìn chiếc xe hơi steampunk vừa mới dừng lại của Sa hoàng - nó khiến Vương Trung nhớ lại một số chuyện lãng mạn.

Olga căn bản không đợi người hầu đến mở cửa xe, mà tự mình mở cửa xe, bước xuống, ba bước gộp thành hai bước chạy lên bậc thang, ôm chầm lấy Vương Trung: "Chúc mừng anh!"

Vương Trung: "Bệ hạ, chú ý hình tượng."

"Em gái ôm anh một cái thì có sao? Cho nên ta có thêm cháu trai hay cháu gái vậy?"

Vương Trung: "Cháu trai."

"Tuyệt! Tương lai nhất định sẽ là một vị tướng tài của đế quốc Ant!" Olga buông Vương Trung ra, nắm tay trước mặt.

Vương Trung: "Chưa chắc chắn được đâu."

Vừa dứt lời, Vương Trung nhìn thấy từ xa có một đoàn xe đang đi qua vườn.

"Phía sau còn có người khác đến à?" Vương Trung hỏi Olga.

Sa hoàng quay đầu lại nhìn, nói: "Chắc là Belinsky. Trong một tháng anh đi đánh trận, Yekaterinburg rối ren lắm, Tuganev nói là 'quân đội hoàng gia' đi rồi, nên ai cũng có ý đồ cả."

Quân đoàn cơ động số 1 của Vương Trung được coi là quân đội hoàng gia ở Yekaterinburg, ai muốn làm phản đều phải cân nhắc xem liệu có thể đánh bại được quân đoàn cơ động số 1, đội quân khiến cho cả Prosen cũng phải e ngại hay không.

Vương Trung: "Tôi đã trở về nhiều ngày rồi, cũng biết chút ít tình hình ở Yekaterinburg. Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ? Quân đoàn Vệ giáo của Belinsky rất mạnh, còn có nhiều binh lính dự bị đang được huấn luyện, những binh lính này có thể chưa đủ sức đánh Prosen, nhưng đối phó với quân phản loạn thì đủ rồi."

Olga bĩu môi: "Ta cảm thấy bọn họ đều không phải là người của chúng ta, chỉ có anh mới là người của chúng ta. Hay là sau này anh ra ngoài đánh trận, đừng mang toàn bộ quân đoàn cơ động số 1 đi, ít nhất cũng phải để lại một sư đoàn..."

Vương Trung: "Bệ hạ nên biết, hiện tại chúng ta không có lực để làm vậy, phải không? Quân đoàn cơ động số 1 được mệnh danh là tinh nhuệ nhất Ant, nhưng cũng chỉ có thể giằng co với quân địch mà thôi."

"Vậy à." Olga mím môi, "Vậy khi nào chúng ta mới có thể nghiền nát bọn chúng, thay vì giằng co như vậy đây?"

"Đợi khi nào lính kỳ cựu của Prosen chết một nửa, thì cũng gần được rồi. Tôi không biết phải mất bao lâu, nhưng ngày đó chắc chắn sẽ đến."

Thực ra Vương Trung biết cần bao lâu, dù sao thì Trái đất cũng có đáp án, nhưng gần đây việc thiếu tướng Erwin suýt chút nữa đánh chiếm được Alexandria đã khiến Vương Trung chấn động, nên Vương Trung không nói

ra "đáp án tiêu chuẩn" của Trái đất - mặc dù trước đó Vương Trung đã nói không ít.

Olga có chút buồn bã, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo tay Vương Trung đi vào trong: "Đi thôi, chúng ta cùng đi xem cậu công tước bé bỏng mới sinh!"

Vương Trung: "Xe của Đại Giám Mục sắp đến rồi, tôi phải ra đó đón ngài ấy, hay là em đi cùng với các nữ hầu - em cũng tự biết đường rồi."

Trước đây, Olga thường đến tìm Lyudmila để uống trà chiều, nên đã quen thuộc với trang viên Rokossovsky.

Đang nói thì xe của Đại Giám Mục cũng đến trước cửa, Olga lập tức thay đổi hình tượng cô em gái đáng yêu, trở thành nữ Sa hoàng đoan trang, uy nghiêm.

Thị vệ của Belinsky xuống xe trước, mở cửa xe cho Belinsky. Lúc này, Đại Giám Mục mới bước xuống xe, cười lớn nói với Vương Trung: "Ồ, tướng quân không ở bên cạnh vợ con, mà ra đây để đón ta sao?"

Khi nói "đón ta", Đại Giám Mục liếc nhìn Sa hoàng bệ hạ.

Vương Trung lập tức nhận ra một điều: mối quan hệ giữa Sa hoàng và Đại Giám Mục không hòa hợp như vẻ bề ngoài.

Có lẽ là vì Olga không hoàn toàn tin tưởng giáo hội.

Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, nếu Olga muốn tiếp tục duy trì chế độ Sa hoàng, có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.

Vương Trung nhíu mày, quyết định đợi đánh bại Prosen rồi tính tiếp.

Lúc này, Olga hành lễ với Đại Giám Mục: "Thưa ngài, ta và hoàng huynh cùng đến nghênh đón ngài."

Đại Giám Mục cười, nụ cười lần này tự nhiên hơn rất nhiều so với lúc nãy: "Vậy à. Đúng rồi, lễ rửa tội của đứa bé, do vị cha xứ nào chủ trì?"

Vương Trung lập tức nói: "Nếu ngài đồng ý, tôi hy vọng ngài có thể chủ trì lễ rửa tội cho con trai tôi."

"Không thành vấn đề!" Đại Giám Mục cười ha hả, bộ râu rung rung, "Vậy quyết định vậy đi. Còn cha đỡ đầu của đứa bé, không biết là..."

Vương Trung: "Nếu ngài không chê."

"Ta đương nhiên là không chê, cậu là chiến tướng số một của đế quốc! Con trai của cậu xứng đáng nhận được lời chúc phúc cao quý nhất của giáo hội!" Nói xong, Đại Giám Mục tiến lên, kéo tay Vương Trung, vừa kéo vừa đi vào trong, vừa nói: "Chúng ta sẽ tổ chức lễ chúc phúc ở Thánh đường lớn, sẽ sử dụng thánh vật được cất giữ ở đó, đó là thánh vật dùng để rửa tội cho Peter Đại đế năm xưa, Thánh Andrew cũng đã từng sử dụng nó."

Được rồi, buff đã được cộng dồn, tương lai Lev nhỏ bé ít nhất cũng là thống soái.

Lúc này, Olga đang bị Vương Trung kéo đi đột nhiên hỏi: "Tên cháu trai ta là gì vậy? Để ta tính xem hôm nay là ngày gì..."

Vương Trung: "Lev. Tôi quyết định hưởng ứng lời kêu gọi của giáo hội, không chọn tên theo danh sách các vị thánh."

Belinsky mừng rỡ: "Tốt, rất tốt! Giáo hội cũng khuyến khích làm như vậy. Lev à, con sư tử của thảo nguyên, không tệ. Cũng có thể gọi là sắt thép, sau này khi đối mặt với kẻ thù và nguy hiểm, có thể cứng rắn như sắt thép."
Vương Trung Tâm muốn sắt thép thì thôi đi, cái tên này ở địa giới Ant nói không chừng sẽ kích hoạt hiệu ứng dây chuyền kỳ diệu.

Olga: "Cũng có thể đặt một cái tên nào đó liên quan đến chim ưng, như vậy sau này cô gái nào tưởng niệm hắn có thể hát 《 Katyusha 》, cô ấy đang ca hát về hùng ưng trên thảo nguyên."

Vương Trung: "Không, hùng ưng trên thảo nguyên là ta. Cho nên con trai ta chỉ có thể làm sư tử."

Lúc này Belinsky và Olga cùng nhau cười lớn.

Cười xong, ba người đã gần đến cửa phòng ngủ rồi, bây giờ là cửa phòng sinh, Belinsky bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, hai người chỉ mới đính hôn, sau đó đã có con, về trình tự có chút không thích hợp. Nhưng tôi đã giải quyết xong rồi."

Olga: "Nếu như cần, ta sẽ hạ chiếu thừa nhận hôn nhân của hai người, như vậy không cần phải quản quy củ đính hôn phải tròn một năm mới có thể kết hôn."

Vương Trung: "Cảm ơn hai người, phòng sinh đến rồi, con trai và vợ tôi đang đợi hai vị."

Vừa dứt lời cửa phòng mở ra, Nelly đẩy cửa đi ra, nhìn ba người ngoài cửa, sau đó lui sang một bên, duy trì tư thế mở cửa.

Tiếng con nít khóc ré lên từ trong phòng.

Belinsky: "Thật là tiếng khóc mạnh mẽ, chắc chắn là một đứa trẻ khỏe mạnh."

Còn Olga đã chạy vào trong: "Cháu trai, cô đến rồi đây! Ồ, là cô sao? Mặc kệ!"

(Hết chương)